ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουνίου **1951** | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | Ἀριθμὸς Φύλλου **179**

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Ἀναγκ. Νόμου «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ι. Ἡ διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ. Αἱ σημειωθεῖσαι πρόοδοι.

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀπέδειξεν ὅτι πρόκειται περὶ θεσμοῦ, ὅστις ἀνταποκρίνεται εἰς βαθυτέραν ἀνάγκην καὶ εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένος μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, ὄχι μόνον δὲν ἀνέκοψαν τὴν πρόοδον τοῦ θεσμοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον συνέβαλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τούτου.

Ἐνῷ πράγματι ἐμαίνετο εἰς ὅλην της τὴν σφοδρότητα ἡ τελευταία πολεμικὴ θύελλα, ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ μὲ τὸ ἱστορικὸν διάγγελμά του τῆς 6ης Ἰανουαρίου 1941 καὶ ὀλίγον ἀργότερον ὁ «Χάρτης τοῦ Ἀτλαντικοῦ», διακηρύττουν τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἔνδειαν καὶ θέτουν τὰ θεμέλια τοῦ νέου θεσμοῦ, «τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας» ποὺ θὰ καταυγάσῃ μετ' οὐ πολὺ μὲ τὴν φωτεινήν του ἀνταύγειαν ὁλόκληρον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Ὀλίγον βραδύτερον αἱ πρωτότυποι ἐργασίαι τοῦ νῦν Λόρδου Μπήβεριτζ, ρίπτουν νέον φῶς εἰς τὸν θεσμὸν καὶ τοῦ προσδίδουν μᾶλλον συγκεκριμένον περιεχόμενον. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ πολέμου ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐργασίας διατυπώνει τὴν γνωστὴν «Διακήρυξιν τῆς Φιλαδελφείας» τῆς 10ης Μαΐου 1944, ἥτις μετὰ τῶν ἐπίσης ἐξ ἴσου γνωστῶν δύο ἀποφάσεων τῆς Δεθνοῦς Συνδιασκέψεως τῆς Φιλαδελφείας «περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως» καὶ «περὶ ἰατρικῶν φροντίδων», διαγράφουν τοὺς νέους του ὁρίζοντας καὶ καθορίζουν τὰ minima τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ θεσμοῦ. Τοὺς βασικούς του τέλος σκοποὺς υἱοθετεῖ ὀλίγον μετὰ τὴν νίκην τὸ ἄρθρον 55 τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἱστορικὴ Παγκόσμιος Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 1948, ἥτις διακηρύσσει ὡς ἀναφαίρετον δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου τὴν ἀσφάλισίν του κατὰ τῶν κινδύνων ἀνεργίας, ἀσθενείας, ἀνικανότητος, χηρείας, γήρατος καὶ κατὰ παντὸς ἄλλου περιστατικοῦ συνεπαγομένου ἀπώλειαν τῶν μέσων συντηρήσεως ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του.

Ἡ τοιαύτη διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχῃ ἄμεσον ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὰς ἐπὶ μέρους νομοθεσίας τῶν διαφόρων κρατῶν. Οὕτω, ὅλα σχεδὸν τὰ μεταπολεμικὰ Συντάγματα περιέλαβον ἄλλα περισσότερον καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον λεπτομερεῖς διατάξεις περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Σημειοῦμεν χαρακτηριστικῶς τὸ Γαλλικὸν Σύνταγμα τοῦ 1946, τὸ Ἰταλικὸν τοῦ 1947, τὸ Τσεχοσλοβακικὸν τοῦ 1948, τὸ Γιουγκοσλαβικὸν τοῦ 1946, τὸ Βραζιλιανὸν τοῦ 1946, τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ 1946 κ.ἄ.

Ἐξ ἄλλου, τὰ διάφορα κράτη ἐπεδόθησαν συντόνως, ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῆς νίκης τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἄλλα μὲν εἰς τὴν ἀναχώνευσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν των συστημάτων πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναπροσαρμογῆς των πρὸς τὰς νέας ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἀνέκυψαν ἀπὸ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἄλλα, τὰ ὀλιγώτερον προωδευμένα ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, εἰς τὴν καθιέρωσιν, εἰς ποικίλλουσαν ἕκαστον ἔκτασιν, τοῦ προπολεμικῶς ἀγνώστου εἰς ταῦτα ἢ ἀτελέστατα ἐφαρμοζομένου θεσμοῦ.

Ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῶν σχετικῶν προσπαθειῶν ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ρυθμὸς ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ δὲν βαίνει πάντοτε παραλλήλως πρὸς τὸν δείκτην τῆς βιομηχανικῆς προόδου, ὅπως θὰ ἀνέμενε κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Οὕτω, βλέπομεν χώρας, ὅπως ἡ Γουατεμάλα καὶ ἡ Κεϋλάνη, εἰς τὰς ὁποίας ἡ βιομηχανία διανύει ἀκμὴν τὴν παιδικήν της ἡλικίαν, νὰ καταρτίζουν συγχρονισμένα σχέδια κοινωνικῆς ἀσφαλείας, εὐρυτάτης ἐκτάσεως, τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευον καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρωτοπόρα εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν κράτη τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ἀξιόλογοι εἶναι ἐπίσης αἱ προσπάθειαι αἱ ὁποῖαι καταβάλλονται καὶ αἱ ἐπιτεύξεις αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε ἐπραγματοποιήθησαν ὑπὸ ὡρισμένων κρατῶν διανυόντων εἰσέτι τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐκβιομηχανίσεως, ὅπως εἶναι αἱ Ἰνδίαι, τὸ Ἰράν, ἡ Βιρμανία, ἡ Τουρκία, ἡ Αἴγυπτος, τὸ Ἰσραήλ, ἡ Συρία, αἱ Φιλιππῖναι κ.ἄ.

Ἐκ τῶν ἐπιτευχθεισῶν προόδων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως χρήζουν αἱ πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν Μεγ. Βρεταννίαν, τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ἡ ὁποία καὶ προπολεμικῶς ἐκράτει τὰ σκῆπτρα τῆς πρωτοπορίας, τὴν Τσεχοσλοβακίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Βέλγιον.

Ἀξιόλογοι ὅμως εἶναι καὶ αἱ βελτιώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπῆλθον εἰς τὰ ἀσφαλιστικὰ συστήματα καὶ πολλῶν ἄλλων χωρῶν, αἱ ὁποῖαι ἤδη ἀπὸ τοῦ μεσοπολέμου ἐγνώριζον εἰς ἱκανὴν ἔκτασιν τὸν θεσμόν. Μεταξὺ τῶν χωρῶν τούτων συγκαταλέγονται κυρίως, ἡ Αὐστραλία, ἡ Αὐστρία, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, ὁ Καναδᾶς, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Νορβηγία, αἱ Κάτω Χῶραι, ἡ Πολωνία, ἡ Φινλανδία, ἡ Ἰρλανδία, ἡ Ἰαπωνία, τὸ Λουξεμβοῦργον, ἡ Πορτογαλία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Σουηδία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἑλβετία καὶ αἱ πλεῖσται τῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

II. Αἱ νεώτεραι ἀντιλήψεις περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

1. Διὰ νὰ κατανοηθοῦν καλύτερον αἱ εἰς τὸν τομέα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων πραγματοποιηθεῖσαι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρόοδοι, δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄσκοπος ἡ δι' ὀλίγων ἀνάπτυξις τῶν νέων ἀρχῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκκινεῖ καὶ τῶν σκοπῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ἀποβλέπει ὁ ὑποκαταστήσας τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

Πρὸ τούτου ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ὅτι μέχρι σήμερον δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ θεσμοῦ καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοῦτον ὁρισμὸς διεθνῶς ἀνεγνωρισμένος.

Ὁ ὅρος πάντως πιστεύεται ὅτι ἐχρησιμοποιήθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ 1935, ὡς τίτλος νόμου, ψηφισθέντος ἐπὶ Προεδρίας τοῦ Φραγκλίνου Ροῦσβελτ, δι' οὗ καθιεροῦτο ἓν εἶδος συστήματος ἀσφαλίσεως τῶν ἀνέργων καὶ τῶν ὑπερηλίκων. Ἐν τούτοις παρὰ τὴν εὐρύτητα τοῦ τίτλου «SOCIAL SECURITY ACT» ὁ νόμος οὗτος δὲν ἐκάλυπτε ἢ ἐλάχιστον μόνον τμῆμα τῆς ἐννοίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖται σήμερον ὁ ὅρος τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Διὰ τὸν λόγον ἴσως τοῦτον ὁ ὅρος ἀγνοεῖται τελείως ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομοθετικῆς πρακτικῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ ἀνωτέρω νόμου. Ὁ ὅρος ἐχρησιμοποιήθη ἐκ νέου τὸ 1941 εἰς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συστάσεως τῆς γνωστῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς συνήθως καλουμένης BEVERIDGE καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι κατέληξαν εἰς τὴν γνωστὴν περίφημον ἔκθεσιν ποὺ ὑπέβαλεν ὁ BEVERIDGE.

Συμφώνως πρὸς τὸν ὁρισμὸν τοῦ λόρδου BEVERIDGE, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν τοῦ ὅρου δὲν σημαίνει ἄλλο τι ἢ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Ὁ ὁρισμὸς οὗτος ἀποκλείει πρῶτα κάθε τι τὸ ὁποῖον σχετίζεται μὲ τὴν διεθνῆ ἀσφάλειαν (μέτρα ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν κατὰ ἐξωτερικῶν κινδύνων κλπ.) ὅπως ἐπίσης καὶ μὲ τὴν πολιτικὴν τοιαύτην (δημοσία τάξις, προστασία τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν κλπ.). Ὁ ὁρισμὸς οὗτος χαρακτηρίζει ἐπίσης καὶ τὸν BEVERIDGE, ὡς διεθνοῦς κύρους οἰκονομολόγον, διότι ἀναφέρεται περισσότερον εἰς τὴν «οἰκονομικὴν ἐξασφάλισιν».

Κατὰ τὴν διακήρυξιν τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Κοιν. Ἀσφαλείας, τῆς συνελθούσης εἰς τὸ Σαντιάγο τῆς Χιλῆς κατὰ τὸ 1942, εἰς τὸν ὅρον δίδεται ὁ εὐρύτερος ὁρισμὸς τῆς «ὀρθολογισμένης οἰκονομίας τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἀξιῶν, ἥτις ἀναπτύσσει τὴν εἰδικὴν καὶ φυσικὴν ὑγείαν τῶν ἐργαζομένων, προπαρασκευάζει τοὺς δρόμους διὰ τὰς μελλούσας γενεὰς καὶ προστατεύει τὴν ἐξελθοῦσαν ἐκ τῆς παραγωγῆς ζωῆς».

Κατὰ τὸν ὁρισμὸν ποὺ ἀπεδέχθη ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, ὅταν κατὰ τὸ 1946, ἐζήτει τὴν γνώμην τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἐπὶ τῶν μεγάλων γραμμῶν τοῦ σχεδίου της περὶ κοιν. ἀσφαλείας, αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησιν ποὺ παρέχεται εἰς κάθε πολίτην περὶ τοῦ ὅτι θὰ δύναται ὑπὸ οἱαδήποτε συνθήκας νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν διαβίωσιν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Τέλος κατὰ τὸν ρεαλιστικὸν ὁρισμὸν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ὁρίζεται ὡς ὁ θεσμὸς δι' οὗ ἐξασφαλίζονται εἰς πάντα τὰ ἄτομα ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ μέσα συντηρήσεώς των ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τοῦ εἰσοδήματός των καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ ἀναγκαῖαι ἰατρικαὶ φροντίδες.

2. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν διαφωνιῶν ὡς πρὸς τὸ ἀκριβὲς περιεχόμενον τοῦ θεσμοῦ, γενικῶς ἀναγνωρίζονται ὡς διέπουσαι τοῦτον κεντρικαὶ ἰδέαι, αἱ ἀκόλουθοι ἀρχαί, τὰς ὁποίας διὰ πρώτην φορὰν ἐξήγγειλε μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν ἁπλότητα, ὁ λόρδος BEVERIDGE, εἰς τὴν γνωστὴν ἔκθεσίν του:

α) Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Κατὰ τὸν Beveridge ὁλόκληρος ὁ θεσμὸς δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέβλεπον πάντοτε αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ ἀνεργίας. Ἀλλά, ὡς παρατηρεῖ οὗτος, τὸ πρόβλημα δὲν ἀντιμετωπίζετο πάντοτε κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον. Ὅταν κανεὶς ἐμβαθύνει κάπως περισσότερον διαπιστώνει ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, ὑπάρχει πάντοτε ὡρισμένος ἀριθμὸς μελῶν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ὁ ὁποῖος στερεῖται τοῦ ἀναγκαίου εἰσοδήματος διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ κατώτατον ὅριον ἀξιοπρεποῦς διαβιώσεως. Εἰς τὸν ἀνατολικὸν τομέα λ. χ. τοῦ Λονδίνου, ἐπὶ δέκα οἰκογενειῶν ἡ μία εἶχεν εἰσόδημα μικρότερον τῶν 40 στερλινῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν ποὺ συνετάσσετο ἡ ἔκθεσίς του ἐκρίνετο ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ existenz minimum. Ἀντιθέτως εἰς τὸ Bristol, ὁ μέσος ὅρος εἰσοδήματος τῶν ἐργαζομένων τάξεων ἀνήρχοντο εἰς ποσὸν διπλάσιον τοῦ ἀνωτέρω. Ἐπὶ ἐννέα ὅμως οἰκογενειῶν καὶ εἰς τὸ Bristol ἡ μία δὲν ἠδύνατο νὰ καλύψῃ καὶ τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας της, ἐνῶ ἐπὶ πέντε αἱ δύο ὑπερέβαινον τουλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ κατώτατον ὅριον συντηρήσεως. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ διανομὴ τοῦ πλούτου γίνεται κακῶς καὶ ὅτι θὰ ἤρκει ὅπως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ηὐξημένα εἰσοδήματα διαθέτουν μικρὸν μέρος τούτων ὑπὲρ τῶν λοιπῶν, ἵνα πάντες διαβιοῦν ἐν ἱκανοποιητικῇ ἐπαρκείᾳ. Θὰ ἤρκει πράγματι πρὸς τοῦτο ἡ ἀφαίρεσις ἐλαχίστου ποσοστοῦ ἐκ τῶν ηὐξημένων εἰσοδημάτων τῶν ὀκτὼ οἰκογενειῶν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐπάρκεια εἰσοδήματος καὶ εἰς τὴν ἑνάτην. Μὲ ἀφετηρίαν τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν φθάνομεν ἀβιάστως εἰς τὴν δευτέραν ἐκ τῶν κεντρικῶν ἰδεῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

β) Τὴν ἀναταναμὴν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Ἡ πρώτη ἰδέα, ἡ ὁποία ὡς ἤδη ἐλέχθη συνίσταται εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, ἀποτελεῖ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Ἡ δευτέρα μᾶς παρέχει τὸ μέσον διὰ τὴν πραγματοποίησίν του. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν πάντοτε τοῦ λόρδου BEVERIDGE, αἱ γενόμεναι σχετικαὶ ἔρευναι κατέδειξαν ὅτι ἀναλόγως τῶν περιοχῶν, τὰ 3)4 μέχρι τῶν 5)6 τῶν οἰκογενειῶν μὲ χαμηλώτερον τοῦ κατωτάτου ὁρίου διαβιώσεως εἰσόδημα, εὑρίσκονται εἰς τὴν θέσιν ταύτην λόγῳ ἀπωλείας τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, τὸ δὲ 1)4 μέχρι τοῦ 1)6, λόγῳ ἀνεπαρκείας τοῦ ἀποκερδαινομένου ὑπὸ τούτου εἰσοδήματος. Ἐκ τῆς διαπιστώσεως ταύτης προκύπτει ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἐπιβάλλει διπλῆν ἀναδιανομὴν τῶν εἰσοδημάτων. Πρῶτον διὰ τοῦ κλασικοῦ μηχανισμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ δεύτερον διὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Διὰ νὰ εἶναι ὅμως δικαία, ἡ τοιαύτη ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ἀναγκαία ἡ ἐπέκτασις τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων πρὸς πολλὰς κατευθύνσεις. Πρῶτον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν καλύψεως ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ. Δεύτερον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καλύψεως παντὸς κινδύνου δυναμένου νὰ προκαλέσῃ ἀπώλειαν ἢ μείωσιν εἰσοδήματος. Τρίτον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀνυψώσεως τῶν παροχῶν εἰς τὸ προσῆκον ἐπίπεδον. Ἐκτὸς ὅμως τούτων διὰ νὰ εἶναι δικαία ἡ ἀναδιανομὴ ἐπιβάλλεται ὅπως κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἤτοι τόσον κατὰ τὴν περίοδον ὑπάρξεως εἰσοδήματος ὅσον καὶ κατὰ τὰς περιόδους ἀπωλείας τούτου λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἀπολαμβάνει εἰσόδημα ἀναλόγου πρὸς τὰ οἰκογενειακά του βάρη. Ἐξ οὗ ἡ ἀνάγκη τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Γεννᾶται ὅμως περαιτέρω τὸ ἐρώτημα πῶς καὶ διὰ ποίου μηχανισμοῦ δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ τοιαύτη δικαία ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλῆ. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις καὶ τὸ σύστημα οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, χρηματοδοτοῦνται ὡς γνωστὸν δι' εἰσφορῶν τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐργαζομένων καὶ τυχὸν ἐργοδοτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ δι' ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους ἤτοι δι' εἰσφορῶν ἁπάντων τῶν

φορολογουμένων. Αἱ εἰσφοραὶ αὗται περιερχόμεναι εἰς τοὺς οἰκείους φορεῖς, διατίθενται ὑπὸ τύπον παροχῶν πάσης φύσεως ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἢ ἀδυνατοῦν νὰ ἐργασθοῦν ἢ ἔχουν ηὐξημένας ἀνάγκας λόγῳ τῶν προσθέτων δαπανῶν ποὺ προκαλεῖ τυχὸν ἀσθένεια ἢ δυσανάλογα οἰκογενειακὰ βάρη. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις καὶ τὸ σύστημα οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἔχουν κατὰ συνέπειαν ὡς σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν συγκέντρωσιν εἰσφορῶν παρὰ τῶν δυναμένων νὰ καταβάλλουν τοιαύτας καὶ τὴν ἀναδιανομὴν τούτων ὑπὲρ τῶν δεομένων προστασίας.

γ) Ἐλάχιστον ὅριον διαβιώσεως. Μιὰ τρίτη βασικὴ ἰδέα εἶναι ὅτι ἡ τοιαύτη ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων, δὲν πρέπει νὰ ὠθῆται πέραν ὡρισμένων ὁρίων καὶ συγκεκριμένως πέραν τῶν ὁρίων ἐκείνων, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς ἕκαστον τοῦ κατωτάτου ὁρίου διαβιώσεως. Οἱ κοινωνικοὶ θεσμοὶ δὲν πρέπει, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις πάντοτε τοῦ BEVERIDGE νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἐξίσωσιν ὅλων γενικῶς τῶν εἰσοδημάτων, ἀλλὰ τὴν ἀνύψωσιν εἰς τὸ existenz minimum τῶν κάτω τούτου εἰσοδημάτων. Ἡ ἐξασφάλισις μείζονος τούτου εἰσοδήματος δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸ Κράτος. Ἐάν τις ἐπιθυμῇ τὴν ἐξασφάλισιν μείζονος εἰσοδήματος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς ἄλλα μέσα, τὴν ἰδιωτικὴν ἀποταμίευσιν. λ.χ. τὰς ἰδιωτικὰς ἀσφαλείας κλπ.

3. Ἐξ ὅσων ἐξετέθησαν ἀνωτέρω ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἐξ ὅσων σήμερον ἔχουν γίνει δεκτὰ διὰ τὸν θεσμὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας συνάγεται ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ τὴν συνισταμένην ποικιλλομόρφων μέτρων ἀναγομένων εἰς διαφόρους τομεῖς τῆς κρατικῆς δράσεως καὶ συγκεκριμένως:

Εἰς τὸν τομέα τῆς καθαρῶς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῷ τέλει ἐπιδιώξεως τῆς ἐξασφαλίσεως ἐπιπέδου πλήρους ἀπασχολήσεως.

Εἰς τὸν τομέα τῆς κοινωνικοοικονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῷ τέλει τροποποιήσεως ἐπὶ τὸ δικαιότερον τῆς κατανομῆς τῶν εἰσοδημάτων, τῆς προκυπτούσης ἀπὸ τὸ τυφλὸν παιχνίδι τοῦ οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ.

Εἰς τὸν τομέα τῆς ὀργανώσεως τῶν ἰατρικῶν φροντίδων καὶ τοῦ ὑγειονομικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς χώρας, ἐπὶ τῷ τέλει τελεσφόρου καταπολεμήσεως τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, διὰ τῆς προλήψεώς των κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ ταύτης διὰ τῆς προσηκούσης περιθάλψεως κατὰ τῶν δυσμενῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

4. Εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας. ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω, ὑπερφαλαγγίζει κατὰ πολὺ τὰ παραδεδομένα πλαίσια τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Οἱ ὅροι διαφέρουν μεταξύ των βασικῶς. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ἀποτελεῖ σκοπόν. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις ἀποτελοῦν ἓν μέσον, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου.

Διὰ τοῦτο καὶ τὰ σχέδια περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐμφανίζουν βασικὰς διαφορὰς ἀπὸ τὰ σχέδια κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Κατὰ πρῶτον λόγον δὲν δύναται νὰ ἔχουν μερικὴν ἐφαρμογήν. Πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται κατ' ἀνάγκην ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ.

Κατὰ δεύτερον λόγον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια προϋποθέτει ἑνότητα ἢ τοὐλάχιστον στενὸν συντονισμόν, ὅλων τῶν μεθόδων καὶ συστημάτων ποὺ ἀποβλέπουν εἰς τὴν πραγματοποίησίν της. Ἡ παράλληλος ἐφαρμογὴ διαφόρων μηχανισμῶν, ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἰδέαν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

Αἱ ἀνωτέρω βασικαὶ ἀρχαὶ περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, ἤτοι ἡ καθολικότης καὶ ἡ ἑνότης δράσεως, ἐπιβάλλουν ἀναγκαίως βασικὰς καινοτομίας καὶ ἐπὶ τοῦ τεχνικοῦ πεδίου, ἡ σπουδαιοτέρα τῶν ὁποίων ἔγκειται εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν κλασικῶν μεθόδων ὀργανώσεως τῆς ἰδιωτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς πράγματι ἀφ' ἧς ὁ θεσμὸς ἤθελε ἐπεκταθῇ ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς χώρας, οὐδεὶς πλέον λόγος συντρέχει ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ τῶν συνεπειῶν καὶ τῆς σημασίας ἑκάστου κινδύνου δι' ἕκαστον ἄτομον ἢ λεπτολόγου συσχετισμοῦ εἰσφορῶν καὶ παροχῶν ἢ δημιουργίας ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν. Ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται ἡ θέσις εἰς ἐφαρμογὴν ἑνὸς γενικοῦ συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλείας καθιστᾷ πάντα τὰ ἀνωτέρω περιττά.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐπίσης, ἀφ' ἧς τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἀντιμετωπισθῇ ὑπὸ τὸ πλαίσιον τῆς καθολικότητος, ὁ τρόπος τῆς χρηματοδοτήσεως τοῦ συστήματος ἀποβάλλει μέγα μέρος τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἐνέχει εἰς τὰ συστήματα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Διότι τὸ σύνολον τῶν βαρῶν ἀναλαμβάνει ὁλόκληρος ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τοῦ τόπου καὶ καταντᾷ ἁπλοῦν ζήτημα οἰκονομικῆς ἢ ψυχολογικῆς σκοπιμότητος, ὁ τρόπος χρηματοδοτήσεώς της, δι' εἰσφορῶν τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ἢ δι' εἰδικῆς φορολογίας ἢ δι' ἀπευθείας ἀναλήψεως τῶν βαρῶν της παρὰ τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ τέλος διὰ τοῦ συγκερασμοῦ δύο ἢ πλειόνων τῶν ἀνωτέρω μεθόδων. Εἰς ἁπάσας τὰς περιπτώσεις τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό: ἀποχωρισμὸς καὶ συγκέντρωσις ἑνὸς τμήματος τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καὶ ἀναδιανομὴ τούτου ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχῶν δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος εἰς τοὺς οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρους τοὺς δεομένους προστασίας.

III. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεων ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις ὡς θεσμὸς προστασίας τῶν ἐργαζομένων ἐπολιτογραφήθη λίαν ἐνωρίς. Ὡς ἦτο φυσικὸν ἡ ἀσφάλισις ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἀσκοῦντας τὰ μᾶλλον ἐπίπονα ἐπαγγέλματα, τοὺς ναυτικοὺς καὶ τοὺς μεταλλωρύχους καὶ βαθμηδὸν ἐπεξετάθη εἰς διαφόρους ἄλλας κατηγορίας μισθωτῶν. Οὕτω ἀπὸ τὸ 1857 ἤρχισε λειτουργοῦν τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἀπὸ τὸ 1861 τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον καὶ τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Στρατοῦ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος λαμβάνεται πρόνοια διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν μεταλλωρύχων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου μέριμνα περὶ παροχῆς συντάξεως εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἀκολουθεῖ ἡ σύστασις τοῦ Ταμείου Συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1867 καὶ ἀπὸ τοῦ 1900 ἡ ἵδρυσις Ταμείων Συντάξεων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν σοβαρωτέρων ἐπιχειρήσεων (Τραπεζῶν, Σιδηροδρόμων κ.λ.π.).

Ὁ Νόμος 281 τοῦ 1914 «περὶ σωματείων» ὅστις περιέλαβε διατάξεις περὶ ἀλληλοβοηθητικῶν ταμείων, ὡς καὶ ὁ νόμος 602 τοῦ 1914 «περὶ συνεταιρισμῶν» ἀσήμαντον ἐπίδρασιν ἔσχον ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλιστικῆς κινήσεως. Ἀντιθέτως σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν χώραν μας ἀπετέλεσεν ὁ νόμος 2868 τοῦ 1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὅστις ἔδωκεν ἰσχυροτάτην ὤθησιν εἰς τὴν σύστασιν νέων Ταμείων κατ' ἐπιχείρησιν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὴν γενίκευσιν τοῦ θεσμοῦ καὶ ἰδίᾳ νὰ προαγάγῃ τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας.

Νέα περίοδος σημειοῦται διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν ἀπὸ τοῦ 1926, διὰ τῆς συστάσεως δι' εἰδικῶν νόμων νέων Ταμείων ἀφορώντων πλέον ὁλοκλήρους ἐπαγγελματικοὺς κλάδους καὶ καλυπτόντων ἅπαντας τοὺς κλασικῶς παραδεδεγμένους ἀσφαλιστικοὺς κινδύνους (Ταμεῖα ἀσφαλίσεων καπνεργατῶν, μυλεργατῶν, ἀρτεργατῶν καὶ τυπογράφων).

Ὁ νόμος 6298)1934 «περὶ κοιν. ἀσφαλίσεων», ἐγκαινιάζει νέαν φάσιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ θεσμοῦ.

Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1929 ἤρχισε νὰ συζητῆται σοβαρῶς ἡ ἀνάγκη γενικεύσεως τοῦ θεσμοῦ. Λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος, ἡ τότε Κυβέρνησις Ἐλευθερίου Βενιζέλου μετεκάλεσε ξένους εἰδικοὺς πρὸς μελέτην τῶν συνθηκῶν τῆς χώρας καὶ ὑπόδειξιν τῶν νομοθετικῶν κατευθύνσεων, αἵτινες θὰ ἔδει ν' ἀκολουθηθοῦν. Βάσει τῶν πορισμάτων τούτων καὶ τῶν δεδομένων τῆς ἐνεργηθείσης κατὰ τὸ 1930 ἀπογραφῆς τῶν μισθωτῶν, κατηρτίσθη νομοσχέδιον, ὅπερ ψηφισθὲν ἐγένετο ὁ νόμος 5733 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1932, οὗτινος ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἤρχιζε μετὰ 5 μῆνας.

Ἡ περεμπεσοῦσα ὅμως τότε Κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ ἐματαίωσε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ὑπεβλήθη εἰς νέαν ἐπεξεργασίαν. Τὸ νέον νομοσχέδιον, διαφέρον εἰς ἀρκετὰ σημεῖα τοῦ νόμου 5733, κυρίως ὅμως εἰς τὸ ἀκολουθούμενον ὑπ' αὐτοῦ οἰκονομικὸν σύστημα καὶ τὴν ἔναντι τῶν λειτουργούντων ἀσφαλ. ὀργανισμῶν ἀκολουθητέαν πολιτικήν, ἐγένετο ὁ νόμος 6298 τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1934 «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», οὗτινος ἡ οὐσιαστικὴ ἐφαρμογὴ ἤρχισε τὴν 1 Δεκεμβρίου 1937.

Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπεξετάθη ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις κατὰ τῶν κινδύνων ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἀστικῶν κέντρων. Πρὸς τοῦτο συνεστήθη ὡς γενικὸς φορεὺς τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τὸ Ἵδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μὲ πτωχὴν μὲν οἰκονομικὴν διάρθρωσιν ἀλλὰ στερεὰν θεμελίωσιν.

Ὁ Νόμος οὗτος ἀπέβλεψεν ἐπίσης εἰς τὴν τακτοποίησιν ἔν τινι μέτρῳ τῆς καταστάσεως, ἥτις εἶχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1930 δημιουργηθῆ ἐκ τῆς πληθύος τῶν ἀσφαλιστικῶν φορέων. Πρὸς τοῦτο, ἐθέσπιζε ἀπαγόρευσιν συστάσεως νέων Ταμείων ἐπιτρέπων μόνον τὴν σύστασιν ἐπικουρικῶν τοιούτων. Ἠλπίζετο τότε ὅτι βαθμηδὸν θὰ ὁλοκληροῦτο ἡ ἀσφαλιστικὴ προστασία τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ θ' ἀνυψοῦτο τὸ ἐπίπεδον τῶν χαμηλῶν του παροχῶν. Ἀντὶ ὅμως τούτου ἀφέθη ὁ γενικὸς φορεὺς σχεδὸν ἀβοήθητος καὶ τὸ Κράτος συνέχισε τὴν σύστασιν πάσης φύσεως νέων κλαδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Ὑπὲρ τὰ τριάκοντα κύρια Ταμεῖα συνεστήθησαν ἔκτοτε. Ἰδιαιτέρως γόνιμος, εἰς τὴν σύστασιν ἰδίᾳ ἐπικουρικῶν Ταμείων, ὑπῆρξεν ἡ κατοχικὴ περίοδος, χάρις εἰς τὴν προχειρότητα μεθ' ἧς ἐλειτούργησεν ἡ νομοθετικὴ μηχανὴ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως προσθέτου προστασίας ἐπὶ πλέον τῆς ἀνεπαρκοῦς τοιούτης τῆς κυρίας ἀσφαλίσεως. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην συνεστήθησαν 21 ἐν συνόλῳ ταμεῖα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 17 ἐπικουρικά.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας ἡ κίνησις ἱδρύσεως νέων Ταμείων, καίτοι ἀνακοπεῖσα, δὲν ἐσταμάτησε παντελῶς. Οὕτω συνεστήθησαν ἕνια Ταμεῖα, κύρια καὶ ἐπικουρικά, ἐκτὸς τῶν διαφόρων Κεφαλαίων Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν, τὰ ὁποῖα οὐσιαστικῶς ἀποτελοῦν Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς.

Ἱστορικῶς ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις συνεδέθη μὲ τὴν ἐργατικὴν τάξιν, τῆς ὁποίας ἀπέβλεψε νὰ θεραπεύσῃ βασικὰς ἀνάγκας, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὁποίων τὸ πενιχρὸν ἐργατικὸν εἰσόδημα ἦτο παντελῶς ἀνεπαρκές. Ἡ ἐπικρατήσασα ὅμως κατὰ τὸν μεσοπόλεμον ἀστάθεια τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν, κατέστησε ἐξ ἴσου ἐπιτακτικὴν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ θεσμοῦ καὶ εἰς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων. Οὕτω ἀπὸ τοῦ 1925 ἀρχίζει παραλλήλως πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τῶν μισθωτῶν νὰ ὀργανοῦται καὶ ἡ ἀσφάλισις τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω ἔτος συνιστᾶται τὸ Ταμεῖον Συντάξεως καὶ Αὐτασφαλίσεως Ὑγειονομικῶν, ἀκολουθεῖ ἡ σύστασις τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν τὸ 1929, τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος τὸ 1934, τοῦ Ταμείου Ἐμπόρων τὸ 1939 κ.λ.π.

Βασικὸν τέλος σταθμὸν εἰς τὴν κοινωνικὴν μας ἀσφάλισιν ἀπετέλεσε καὶ ἡ ἵδρυσις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας. Περὶ τούτου ὅμως γίνεται λόγος κατωτέρω.

IV. Ἡ ὑφισταμένη ἔκρυθμος κατάστασις.

Λόγῳ τῆς τοιαύτης τμηματικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ, τὸ σήμερον ὑφιστάμενον ἐν τῇ χώρᾳ γενικὸν σύστημα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων (Ι.Κ.Α. καὶ Εἰδικὰ Ταμεῖα) ἐμφανίζει ἔλλειψιν συνοχῆς καὶ πολλαπλᾶς ἀνομοιομορφίας, ὡς πρὸς τὴν ἐξασφαλιζομένην καθ' ὕψος καὶ ἔκτασιν προστασίαν, μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας.

Ἡ τελευταία αὕτη ὡς γνωστόν, διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας διὰ τοῦ Ν. 118)1945, κατέστη σὺν τῷ χρόνῳ δυνατὸν νὰ συγκεντρωθῇ καθ' ὅλην σχεδὸν αὐτῆς τὴν ἔκτασιν εἰς τὸν ἀνωτέρω γενικὸν φορέα, ὅστις ἀπερρόφησεν εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς πλείστους τῶν παρ' εἰδικοῖς Ταμείοις λειτουργούντων κλάδων ἀνεργίας.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς τοιαύτης ἐκρύθμου καταστάσεως τοῦ γενικοῦ συστήματος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς:

α) Εἰς τὸν κατακερματισμὸν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς μέγαν ἀριθμὸν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ὄχι μόνον ἀντιοικονομικοὶ εἶναι ἀλλὰ καὶ στεροῦνται ὑγιῶν ἀναλογιστικῶν βάσεων. Οἱαδήποτε πράγματι ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀναλογισμοῦ τῶν κινδύνων εἶναι ἀδύνατος εἰς Ταμεῖα μὲ μικρὸν σχετικῶς ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων. Τὰ τοιαῦτα Ταμεῖα εἶναι κατ' ἀνάγκην καταδικασμένα —πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων κατ' ἐπιχείρησιν Ταμείων— νὰ ἔχουν ἀτελῆ ὀργάνωσιν, ὑψηλὰ ἀσφάλιστρα καὶ ὑψηλὰ ἔξοδα διοικήσεως, δεδομένου ὅτι ταῦτα κατὰ λογικὴν συνέπειαν ποικίλλουν κατὰ λόγον ἀντίστροφον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων. Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὁ περιωρισμένος ἀριθμὸς ἠσφαλισμένων ἀποκλείει καὶ τὴν ἄσκησιν οἱασδήποτε προληπτικῆς δράσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν τόσον μεγάλη σημασία ἀποδίδεται σήμερον εἰς ἄλλα κράτη.

β) Εἰς τὰς ὑφισταμένας ἀδικαιολογήτους ἀνομοιομορφίας τόσον εἰς τὸ ὕψος τῶν εἰσφορῶν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ὕψος καὶ τὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν παροχῶν καὶ τὸν κύκλον τῶν δικαιουμένων προσώπων καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἀκόμη, ὅπου αἱ πραγματικαὶ συνθῆκαι εἶναι αἱ αὐταί.

γ) Οὐσιώδη ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν ἀποτελοῦν ἐπίσης καὶ οἱ λεγόμενοι κοινωνικοὶ πόροι τῶν εἰδικῶν Ταμείων.

Οὗτοι ἀποτελοῦν ὡς γνωστὸν εἰς τὴν πραγματικότητα εἰδικὰς φορολογίας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ θέσπισις βεβαίως τοιούτων φορολογιῶν, αἵτινες δὲν σημαίνουν τίποτε ἄλλο εἰμὴ συμμετοχὴν τοῦ συνόλου τῶν φορολογουμένων εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταδικασθῇ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν. Τοὐναντίον ἀποτελεῖ ἔμμεσον συμμετοχὴν τοῦ Κράτους εἰς τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἥτις συνιστᾶται καὶ ὑπὸ τῶν Διεθνῶν Συμβάσεων Ἐργασίας τοῦ Δ. Γ. Ε. καὶ ὑπὸ τῆς γνωστῆς Διακηρύξεως τῆς Φιλαδελφείας τοῦ 1944. Ἡ ἀνωμαλία ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἀντιοικονομικότητος πολλῶν ἐκ τῶν θεσπισμένων κοινωνικῶν πόρων καὶ εἰς τὴν ἀντικοινωνικὴν διάθεσιν αὐτῶν, ὑπὲρ μικρῶν ὁμάδων ἠσφαλισμένων, ἥτις καταλήγει εἰς τὴν δημιουργίαν εὐνοουμένων καὶ προνομιακῶν μεταχειρίσεων.

Ἡ θέσπισις τῶν κοινων. πόρων ἔχει γίνει πράγματι μὲ μέτρον οὐχὶ τὴν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας ἑκάστης κατηγορίας ἠσφαλισμένων ἀλλὰ τὴν πίεσιν τὴν ὁποίαν δύνανται ν' ἀσκήσουν οὗτοι πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιώξεών των. Ἄμεσος συνέπεια τούτου ὑπῆρξε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τοιαύτη ἀντικοινωνικὴ κατανομὴ των ματαιώνει αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ὄντως, ἀπὸ γενικωτέρας οἰκονομικῆς πλευρᾶς ἐξεταζομένη ἡ κοιν. ἀσφάλισις, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀναδιανομὴν μέρους τοῦ ἐθνικοῦ ἐσοδήματος ὑπὲρ τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων. Εἰς τὴν χώραν μας ὅμως, ὅπου οἱ κοινωνικοὶ πόροι λαμβάνουν κατὰ κανόνα τὴν μορφὴν φόρων ἐπὶ τῶν εἰδῶν εὐρείας καταναλώσεως καὶ δὴ ὑπὲρ τῶν κλαδικῶν Ταμείων, ἅτινα ἀντιπροσωπεύουν συνήθως ἰσχυρὰς οἰκονομικῶς κατηγορίας ἠσφαλισμένων, ἡ ἀναδιανομὴ αὕτη γίνεται κατ' ἀντίστροφον λόγον, δηλαδὴ ὑπὲρ τῶν οἰκονομικῶς ἰσχυροτέρων. Ἔτι πλέον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν σχετικῶς ἰσχυρῶν οἰκονομικῶς συνεισφέρουν ὄχι μόνον οἱ ὀλιγώτερον ἀμειβόμενοι ἠσφαλισμένοι, ἀλλὰ κα εὐρέα στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ τὰ ὁποῖα οὐδεμιᾶς ἀσφαλιστικῆς προστασίας τυγχάνουν, ὡς οἱ ἀγρόται, οἵτινες καλοῦνται νὰ συνεισφέρουν ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ, ἐνῷ θὰ ἔδει νὰ συμβαίνῃ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον.

V. Ἡ γενομένη προεργασία διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ θεσμοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω διὰ βραχέων σκιαγραφηθεῖσα κατάστασις τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ αἱ πρόοδοι τὰς ὁποίας ἐσημείωσεν ὁ θεσμὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀφήσουν ἀσυγκίνητον τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας μας, παρὰ τὰ πολλαπλᾶ προβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ ἔχει αὕτη νὰ ἀντιμετωπίσῃ, διὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν καὶ τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἄνευ προηγουμένου εἰς ἔκτασιν καταστροφῶν καὶ ἐρειπίων, ποὺ ἐπεσώρευσεν εἰς αὐτὴν ὁ πόλεμος ἀρχικῶς, ὁ συμμοριτισμὸς βραδύτερον καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι τούτους τραγικαὶ διὰ τὸ ἔθνος συμφοραί.

Μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἠσχολήθησαν ἐντατικῶς Ἕλληνες καὶ ξένοι ἐμπειρογνώμονες τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς καὶ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ἀνώτερα συνδικαλιστικὰ ὄργανα τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, αἱ ἐργασίαι δὲ τούτων ἐφώτισαν ἐπαρκῶς τὸ πρόβλημα ὑπὸ

ὅλας του τὰς πτυχάς. Ἰδιαιτέρως ἀξιόλογος ὑπῆρξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἡ κατ' ἐντολὴν τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ νῦν Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Σοφοκλῆ Βενιζέλου, ἐκπονηθεῖσα κατὰ τὸ 1949 ὑπὸ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἔκθεσις διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Θὰ ἀπετέλει ὅμως πραγματικὴν παράλειψιν, ἂν δὲν ἐξήρετο ὅλως ἰδιαιτέρως διὰ τῆς παρούσης ἡ δημιουργικὴ συμβολή, ἡ πρωτοβουλία καὶ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπεδίωξαν τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἐξυγίανσιν τοῦ θεσμοῦ, ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ καὶ οἱ ὑπ' αὐτῆς μετακληθέντες εἰδικοὶ ἐμπειρογνώμονες διὰ τὴν διοίκησιν καὶ διοργάνωσιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ διὰ τὴν παροχὴν συμβουλῶν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Τὸ παρὸν σχέδιον νόμου ἀποτελεῖ ἤδη τὸ πρῶτον θετικὸν βῆμα πρὸς πραγμάτωσιν τῶν σχετικῶν προσπαθειῶν καὶ ἐξαγγελιῶν ὅλων τῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ μεταπολεμικῶν Κυβερνήσεων, αἰσθάνομαι δὲ ἐμαυτὸν ὅλως ἰδιαιτέρως ὑπερήφανον, διότι κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ εἰσηγηθῶ τοῦτο ὡς μέλος Κυβερνήσεως, Προεδρευομένης ὑπὸ τὸν υἱὸν τοῦ ἀειμνήστου Ἐλευθερίου Βενιζέλου, εἰς τὴν μεγαλόπνοον τοῦ ὁποίου ἡγεσίαν εἶδε τὸ φῶς καὶ ὁ πρῶτος γενικὸς νόμος περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἐν Ἑλλάδι, ὁ Νόμος 5733)1932, ὅστις ἀργότερον ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν μέχρι σήμερον ἐν ἰσχύϊ Νόμον 6298)1934.

VI. Βασικαὶ ἐπιδιώξεις καὶ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ σχεδίου.

Τὸ ὑποβαλλόμενον ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ἔγκρισιν σχέδιον νόμου ἀποβλέπει εἰς δύο κυρίως βασικοὺς σκοπούς.

Πρῶτον, εἰς τὴν ἐπὶ νέων βάσεων, ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπερ, διαχειριζόμενον τὰς τύχας τῶν 3)4 τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας καὶ ἀποτελοῦν τὸν κυριώτερον Φορέα ἐνασκήσεως τῆς κοινωνικῆς μας πολιτικῆς, προσελκύει ἀμέριστον τὸ κρατικὸν ἐνδιαφέρον. Ἡ ἀναδιοργάνωσις αὕτη ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν διόρθωσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν ἀτελειῶν τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος νόμου, τὰς ὁποίας κατέδειξε ἡ ἐπὶ 13ετίαν ἐφαρμογή του καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν προσανατολισμὸν τοῦ θεσμοῦ πρὸς τὰς νεωτέρας διεθνεῖς τάσεις καὶ κατευθύνσεις, ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως δραστικωτέρας ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας τροπαιοφόρας.

Δεύτερον εἰς τὴν λῆψιν γενικωτέρων τινῶν μέτρων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ὀρθολογιστικωτέραν ὀργάνωσιν τοῦ ὅλου θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῆς χώρας καὶ τὴν προλείανσιν τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ καθολικήν του ἐξυγίανσιν καὶ διατύπωσιν τοῦ τελικοῦ του σχήματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον θὰ δύναται οὗτος νὰ ἐνταχθῇ, ὡς ὀργανικὸν τμῆμα, εἰς ἓν γενικώτερον σύστημα «κοινωνικῆς ἀσφαλείας».

Τὴν κεντρικὴν ἐξ ἄλλου γραμμὴν τοῦ ὅλου σχεδίου, χαρακτηρίζει ἡ ἀρχὴ τῆς ἀλληλεγγύης, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον γνώρισμα τῶν προσφάτων παγκοσμίων ἐξελίξεων τοῦ θεσμοῦ. Ἡ βασικὴ ἰδέα εἶναι σήμερον ὅτι ἡ κοιν. ἀσφάλισις ἀποτελεῖ τὴν ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς ἀλληλεγγύης τοῦ ἔθνους.

Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἀπορρέουν αἱ νεώτεραι τάσεις ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀσφαλίσει, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς:

α) Ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτάσεως ἡ κοινων. ἀσφάλισις τείνει νὰ καλύψῃ ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν ἢ τοὐλάχιστον τὸν ἐργαζόμενον πληθυσμὸν ἀσχέτως ἐπαγγέλματος.

β) Ἀπὸ ἀπόψεως κινδύνων ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις τείνει νὰ καλύψῃ τὴν ἀσθένειαν, ἀναπηρίαν, γήρας, θάνατον, μητρότητα καὶ τὴν ἀνεργίαν.

γ) Ἀποτέλεσμα τῆς γενικεύσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἶναι ὅτι αὕτη ἐπιδιώκει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἓν κατώτερον ὅριον διαβιώσεως. Ἡ συσχέτισις τοῦ μεγέθους τῶν παροχῶν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν εἰσφορῶν, ὑπόλειμμα τῆς ἰδιωτικῆς ἀσφαλίσεως, τείνει νὰ περιορισθῇ.

δ) Ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανώσεως, ὁ ἑνιαῖος φορεὺς ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὁποῖον προσανατολίζεται σαφῶς ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις.

ε) Ἡ παροχὴ ἰατρικῶν φροντίδων τονοῦται ἰδιαιτέρως. Εἴς τινα συστήματα γενικῆς ἀσφαλίσεως ὡς τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Αὐστραλίας ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἀποτελεῖ δωρεὰν κρατικὴν παροχήν.

Εἰς τὴν ἐπὶ μέρους διαμόρφωσιν τῶν διατάξεων τοῦ σχεδίου προσεπαθήσαμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις, τὴν ἰδιαιτέραν ψυχολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν σύνθεσιν τῆς Χώρας.

Ἡ ἀρχὴ ὅμως τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν φόβον, τὴν ὁποίαν διεκήρυξεν ὁ Πρόεδρος Ρούσβελτ εἰς τὸ ἱστορικόν του διάγγελμα τοῦ 1941, θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνικὴ ἀσφάλεια θ' ἀποκτήσῃ ὁλόκληρον τὸ κοινωνικὸν αὐτῆς πλάτος, μόνον ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ πλαισιωθῇ καὶ ὑπὸ ἑνὸς συστήματος κοινωνικῆς προνοίας, ἥτις θὰ συμπληρώνῃ τὰ ἀναπόφευκτα κενά, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της καὶ τῆς διαρθρώσεώς της ἀφήνει ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις. Ἡ ἀναδιοργάνωσις ὅθεν καὶ τοῦ συστήματος τῆς κοινωνικῆς προνοίας ἐν Ἑλλάδι ἀποτελεῖ μίαν ἄμεσον καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον, ἐναρμοζομένη πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν.

Ἀπὸ νομοτεχνικῆς τέλος ἀπόψεως ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ σχεδίου, ἀποτελεῖ ἡ ἀποφυγὴ λεπτομερειακῶν ρυθμίσεων, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν μείζονος ἐλαστικότητος εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀποτελεῖ δίκαιον ραγδαίων ἐξελίξεων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου δέον νὰ ὑπάρχῃ εὐχέρεια προσαρμογῆς του πρὸς τὰς κρατούσας ἑκάστοτε νεωτέρας τάσεις, κατευθύνσεις καὶ συνθήκας. Ὁ νόμος θέτει κατὰ κανόνα μόνον γενικὰ πλαίσια καὶ κατευθυντήριους γραμμάς. Ἡ ρύθμισις τῶν λεπτομερειῶν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τούτων, ἐπαφίεται εἰς τοὺς Κανονισμοὺς διὰ τὴν θέσπισιν τῶν ὁποίων προβλέπεται ἁπλουστέρα διαδικασία.

Ἐνταῦθα ἐπιβάλλεται ἡ διευκρίνησις ὅτι τὸ σχέδιον δὲν χωρεῖ εἰς τὴν υἱοθέτησιν ὅλων τῶν νεωτέρων ἀρχῶν περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Ἓν τοιοῦτον ἅλμα ὑπὸ τὰς παρούσας οἰκονομικὰς συνθήκας θὰ ἀπετέλει πήδημα εἰς τὸ κενόν. Διορθώνεται ἁπλῶς ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ διορθωθῇ, γίνεται ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ προπαρασκευάζεται, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐν καιρῷ ἔνταξιν τοῦ ὅλου συστήματος εἰς τὰ πλαίσια ἑνὸς ὁλοκληρωμένου σχεδίου κοινωνικῆς ἀσφάλειας.

VII. Αἱ ἐπὶ μέρους διατάξεις τοῦ σχεδίου.

Α'. Οἱ ἀσφαλιζόμενοι κίνδυνοι γενικῶς.

Κατὰ τὸ νομοσχέδιον ἡ ἀσφάλισις θὰ καλύπτῃ τὰς αὐτὰς ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, αἵτινες ἐκαλύπτοντο καὶ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸν Ν. 6298)1934 ἤτοι τὴν ἀσθένειαν, τὴν μητρότητα, τὴν ἀναπηρίαν, τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον.

Εἰς τούτους ὅμως προστίθεται ἤδη καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀνεργίας, λόγῳ τῆς συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω.

Ὡσαύτως διευρύνεται οὐσιωδῶς ἡ προστασία κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀσθενείας, διὰ τῆς ἐπεκτάσεως ὅλων τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ διὰ τῆς καλύψεως τῆς φυματιώσεως εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν, ἐνῷ ὡς γνωστὸν μέχρι σήμερον αὕτη ἐκαλύπτετο διὰ τῆς παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, ὑπὸ τύπον νοσοκομειακῆς τοιαύτης, μόνον εἰς τὰς ὀξείας αὐτῆς μορφὰς καὶ ἐκδηλώσεις. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον συγχωνεύεται εἰς τὸ ΙΚΑ καὶ ἡ Ὀργάνωσις Ἀντιφυματικῆς Ἀσφαλίσεως. Καὶ περὶ τούτου ὅμως γίνεται λόγος εἰδικώτερον κατωτέρω.

Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια δὲν ἀποτελοῦν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἰσχύοντι νόμῳ, ἰδίαν ἀσφαλ. περίπτωσιν, ἀλλ' ἀναλύονται ἀναλόγως τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἔχουν. Ἐὰν δηλαδὴ προκαλοῦν νοσηλείαν κατάπτατον χρήζουσαν ἰατρικῆς περιθάλψεως ἢ ἀνικανότητα πρόσκαιρον πρὸς ἐργασίαν καλύπτονται ἀπὸ τὸν οἰκεῖον κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα, ἐνῷ ἂν προκαλοῦν ἀναπηρίαν ἢ θάνατον καλύπτονται ἀπὸ τὸν κλάδον συντάξεων ὡς πρὸς τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ ἀναπήρου ἢ τῶν μελῶν οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα κηδείας ἀπὸ

τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα. Ἔχει ἐπαρκῶς ἤδη θεωρητικῶς ἐρευνηθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἔχει διαπιστωθῆ, ὅτι οὐδεὶς λόγος πλέον ὑφίσταται, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἰδιαίτερος κλάδος ἀτυχημάτων. Μόνον λόγοι ἱστορικοὶ ἐδικαιολόγουν τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἰδιαιτέραν μεταχείρισιν τοῦ ἀτυχήματος, οἱ λόγοι ὅμως οὗτοι δὲν ἰσχύουν πλέον, ἐφ' ὅσον ἐπεξετάθη ἡ κοινων. ἀσφάλισις ἐφ' ὅλων τῶν ἀπειλούντων τὸν ἐργαζόμενον κινδύνων. Ἡ μόνη ἀπόκλισις, ἥτις ἐπιβάλλεται καὶ θεσπίζεται ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ρύθμισιν, εἶναι ἡ τῆς μὴ ἀπαιτήσεως οἱωνδήποτε χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τῶν παροχῶν, ὁσάκις ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ κινδύνου ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν. Τὴν ρύθμισιν ταύτην υἱοθέτησαν ὁ Γαλλικὸς μεταπολεμικὸς νόμος περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ὁ Τσεχοσλοβακικὸς μὲ ἰδιαιτέρως εὐχάριστα ἀποτελέσματα. εἶναι δὲ καὶ ἡ λύσις τοῦ ἰσχύοντος ἤδη νόμου 6298, ἐπιτυχῶς δοκιμασθεῖσα.

Διὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀκολουθεῖται ὁ κλασικὸς ὁρισμὸς τοῦ βιαίου γεγονότος, τοῦ ἐπισυμβαίνοντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅστις διὰ τῆς ἑρμηνείας ἔχει προσλάβει τὸ προσῆκον εἰς ἔκτασιν περιεχόμενον.

Διάταξις περὶ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, τῶν καθ' ὁδὸν καλουμένων ἀτυχημάτων, ἤτοι τῶν ἐπισυμβαινόντων κατὰ τὴν διαδρομὴν πρὸς τὸν τόπον ἢ ἐκ τοῦ τόπου ἐργασίας ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν διατεταγμένης ὑπηρεσίας, δὲν περιελήφθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἀτυχημάτων τούτων ὡς ἐργατικῶν, ἐκαλύφθη πάντοτε ἀδιάστως, ἄνευ θετικῆς διατάξεως, ὑπὸ τῆς μέχρι τοῦδε διοικητικῆς πράξεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῆς νομολογίας. Ἡ διὰ θετικῶν διατάξεων κάλυψις τῶν ἐν λόγῳ ἀτυχημάτων ὑπὸ νεωτέρων ξένων νομοθεσιῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λόγος πολιτογραφήσεώς των καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁμοίως δὲν περιελήφθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, θεωρηθεῖσα ὡς περιττεύουσα καὶ αὐτονόητος καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἰσχύοντος νόμου, καθ' ἣν «πρὸς ἀτύχημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐξομοιοῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν δημοσίων ἐργατοϋπαλληλικῶν συγκεντρώσεων ἢ πράξεων διασώσεως ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐπερχόμενα ἀτυχήματα».

Διὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς ἀσθενείας, αἵτινες τὴν γένεσιν των ὀφείλουν εἰς τὰς συνθήκας τοῦ ἐπαγγέλματος, δὲν δίδεται οὔτε ὁρισμός, οὔτε γίνεται ἀπαρίθμησις τούτων. Ἀφήνεται εἰς κανονισμόν, νὰ καθορίζῃ ταύτας, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν περὶ αὐτῶν διεθνῶν συμβάσεων ἐργασίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι γνωστὸν ὅτι καθημερινῶς προστίθενται, λόγῳ τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν προόδων, νέαι κατηγορίαι ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, μὴ δυνάμεναι νὰ προβλεφθῶσιν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον. Γίνεται πολὺ περισσότερον ἐλαστικόν.

Β'. Κύκλος ἠσφαλισμένων.

Συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις, τὸ νομοσχέδιον διευρύνει ἱκανῶς τὸν κύκλον τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος, ἐπεκτεινομένης τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς πολλὰς κατηγορίας μισθωτῶν, οἵτινες δὲν ἠσφαλίζοντο κατὰ τὸ ἰσχύον καθεστὼς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Διατηρεῖται πάντως κατὰ βάσιν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἀσφάλισίς του ἀφορᾷ κατὰ κύριον λόγον τοὺς παρέχοντας ἐξηρτημένην ἐργασίαν. Παρέχεται ὅμως ἡ δυνατότης ἐπεκτάσεως αὐτῆς καὶ εἰς οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων.

Ἐν σχέσει μὲ τὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα, σημειοῦμεν τὴν ἀπάλειψιν τῆς γενικῆς προϋποθέσεως περὶ «κυρίου ἐπαγγέλματος» διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν ὁποίαν ἀπήτει ὁ ἰσχύων νόμος, ἥτις ἐγέννα πολλὰς ἑρμηνευτικὰς δυσχερείας ἐν τῇ πράξει καὶ τῆς διατάξεως περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς γεωργικάς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας (ἄρθρ. 2 ἐδ. δ' Ν. 6298). Περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἀγροτικῶν πληθυσμῶν ἡ Κυβέρνησις θέλει μεριμνήσῃ δι' εἰδικοῦ σχεδίου νόμου. Οἱ ἐκ τούτων ὅμως παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν θὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὅταν αὕτη ἐπεκτείνεται εἰς τὰς περιοχὰς ἀπασχολήσεώς των.

Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου τιθεμένην ἤδη ρητῶς ἀρχὴν (ἄρθρ. 2 παρ. 1), καθ' ἣν, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν βεβαίως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νομοσχεδίου, τὰ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπαγόμενα πρόσωπα, ὑπάγονται ὄχι μόνον ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ καὶ «αὐτοδικαίως», ἤτοι ἄνευ τῆς τηρήσεως προσθέτου τινὸς διατυπώσεως, οἷα εἶναι ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὰ μητρῷα ἢ ὁ ἐφοδιασμὸς τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἀσφαλιστικῆς ταυτότητος κλπ., ἐπιλυομένων οὕτω νομοθετικῶς, τῶν ἀμφισβητήσεων τὰς ὁποίας ἐγέννησεν τὸ ζήτημα ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων.

Ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπόκεινται ἤδη εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἄξιαι μνείας κρίνονται αἱ ἑξῆς:

α) Οἱ οἰκόσιτοι ὑπηρέται. Οὗτοι ὡς γνωστὸν δὲν ὑπήγοντο ὑπὸ τὸν Ν. 6298 (ἄρθρ. 3 ἐδ. η') εἰς τὴν ἀσφάλισιν, διότι κατὰ τὴν ψῆφισίν του ἐθεωρήθη ὅτι ἐτύγχανον ἐπαρκοῦς προστασίας παρὰ τῶν παρ' αἷς ὑπηρέτουν οἰκογενειῶν, λογιζόμενοι ὡς μέλη οἰκογενείας τούτων κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἑλλην. παραδόσεων κα ἐθίμων. Ὁ ἀνωτέρω ὅμως λόγος ἐξαιρέσεώς των ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν κρίνεται ἐπαρκὴς σήμερον, λόγῳ μεταβολῆς τῶν κρατουσῶν συνθηκῶν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ οἰκόσιτοι ὑπηρέται τὰς αὐτὰς ἀντιμετωπίζουν ἀνάγκας προστασίας, οἵας καὶ οἱ λοιποὶ μισθωτοί.

β) Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις ἑδρευούσας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐργαζόμενοι προσκαίρως ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἄνευ μονίμου τινὸς αὐτῇ ἐγκαταστάσεως. Καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν ὑπήγοντο ὡς γνωστὸν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸν ἰσχύοντα σήμερον Νόμον 6298 (ἄρθρον 3 ἐδ. ε'). Ἡ διάταξις αὕτη δὲν περιελήφθη εἰς τὸν νέον νόμον, διευρυνθείσης συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐδαφικότητος τῆς ἀσφαλίσεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας, ἀδιαφόρως τοῦ ποῦ ἑδρεύει ἡ ἀπασχολοῦσα αὐτὰ ἐπιχείρησις δέον νὰ τυγχάνουν πλήρους ἀσφαλιστικῆς προστασίας.

γ) Οἱ ἡμεδαποὶ οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας ξένων Κρατῶν (Πρβλ. Ν. 6298, ἄρθρ. 3 ἐδαφ. δ' καὶ ἄρθρον 4 παρ. 3 τοῦ νομοσχεδίου). Ἡ ἐγκατάλειψις ἄνευ ἀσφαλιστικῆς προστασίας τοὐλάχιστον τῶν ἑλλήνων ὑπηκόων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ες ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας, ἐμφανίζεται σήμερον τελείως ἀδικαιολόγητος κα ἀνεδαφική. Ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ἐξαιρέσεώς των ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ν. 6298, ἤτοι αἱ τεχνικαὶ δυσχέρειαι ἐνεργείας ἐλέγχου παρὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Ι. Κ. Α. εἰς τὰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ ἡ ἀδυναμία ἐξαναγκασμοῦ των πρὸς καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν ἐπὶ ἐνδεχομένης δυστροπίας των, δὲν δύναται πλέον νὰ προβληθῇ σήμερον πειστικῶς, μετὰ τὴν διάδοσιν καὶ τὴν γενικὴν ἀναγνώρισιν ποὺ περιβάλλει διεθνῶς τὸν θεσμόν. Αἱ διπλωματικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι ἀσφαλῶς θὰ εἶναι μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ θὰ μεριμνοῦν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν των ὑποχρεώσεων ἔναντι τοῦ προσωπικοῦ των. Τούτων δοθέντων, ἡ ἐξαίρεσις ἐκρίθη σκόπιμον, ὅπως περιορισθῇ εἰς μόνον τοὺς ἀλλοδαπούς, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ οἵτινες διατηροῦν πάντως τὸ δικαίωμα προαιρετικῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νομοσχεδίου, δι' ἧς παρέχεται ἡ δυνατότης ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὡρισμένων κατηγοριῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, λίαν ἀσθενῶν οἰκονομικῶς (ὑπαίθριοι μικροπωληταί, πλανόδιοι στιλβωταὶ ὑποδημάτων κλπ.) ἐπὶ τῷ τέλει βαθμιαίας ἐπεκτάσεως τοῦ θεσμοῦ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, τοῦ δεομένου προστασίας. Δὲν παραγνωρίζομεν βεβαίως τὰς δυσχερείας ποὺ θὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως, εἶναι ὅμως λογικῶς ἀκατανόητος καὶ κτυπητὰ ἀσυνεπής, ἡ ὕπαρξις ἀσφαλιστικῆς προνοίας διὰ πρόσωπα σχετικῶς εὔρρωστα οἰκονομικῶς, ὅπως εἶναι μεγάλη κατηγορία ἐμπόρων καὶ ἐπαγγελματιῶν, ἠσφαλισμένων εἰς τὰ οἰκεῖα Ταμεῖα των καὶ ἡ παραμονὴ ἐκτὸς ἀσφαλίσεως κατηγοριῶν τινων αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, ἐχόντων πολὺ μεγαλειτέραν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μεγάλον ἀριθμὸν μισθωτῶν.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν εἰρημένων προσώπων εἰς τὰ Ταμεῖα Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων καὶ Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν, δὲν θὰ ἔλυε τὸ πρόβλημα, διότι ταῦτα θὰ παρέμενον ἀκάλυπτα κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἐνῷ, ὡς εἶναι προφανές, ἡ κατ' αὐτῆς προστασία των εἶναι καὶ ἡ προέχουσα. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ὡς ἄνω διάταξις θὰ εἶχε τὴν θέσιν της εἰς τὸν νόμον, ἂν ἐπρόκειτο περὶ γενικωτέρου νόμου «Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας», καλύπτοντος ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι πειστικόν. Φορμαλιστικὰ ἐπιχειρήματα πρέπει νὰ ἔρχονται εἰς δευτέραν μοῖραν, προκειμένου περὶ ἐξυπηρετήσεως ἐπειγουσῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Ἡ διάταξις πάντως διατυποῦνται ὡς ἀρνητική, ἐπαφιεμένης τῆς λήψεως σχετικῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἵνα τοῦτο σταθμίζει τὰς ὑφισταμένας ἑκάστοτε τεχνικὰς δυνατότητας πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἐπεκτάσεως. Σημειωτέον ὅτι τὰς σχετικὰς δυσχερείας περιορίζει εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἡ ὑφ' ἑτέρων διατάξεων τοῦ νόμου προβλεπομένη δυνατότης ἐπιβολῆς εἰς τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀπασχολουμένους διὰ λογαριασμὸν μεγάλου ἀριθμοῦ ἢ ἐναλλασσομένων ἐργοδοτῶν τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς σύμπηξιν Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ, ὅστις θὰ εὐθύνεται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν. Τὸ μέτρον δύναται κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ διὰ τὰς περὶ ὧν πρόκειται κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα διευκολύνεται ἐπίσης διὰ τῆς διατάξεως περὶ ἀστυνομικῶν ἀδειῶν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ σχεδίου.

Σημειοῦμεν τέλος ὅτι καὶ τὸ παρὸν νομοσχέδιον ὡς ἄλλωστε καὶ ὁ Ν. 6298, οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν προβλέπει ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, λόγῳ φύλου, ἰθαγενείας (βλ. πάντως ἄρθρον 4 παρ. 3) ἡλικίας ἢ ἀπολαμβανομένου εἰσοδήματος. Ἡ ἐξαίρεσις ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπολαμβανόντων ὑψηλῶν ἀποδοχῶν ἔχει πλέον σήμερον ἐγκαταλειφθεῖ σχεδὸν γενικῶς, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς ἀσταθείας ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχήν μας, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας πρόσωπα ἔχοντα ὑψηλὸν ἐκ τῆς ἐργασίας εἰσόδημα σήμερον εἶναι δυνατὸν νὰ στερηθοῦν τούτου ἀκόμη καὶ ὁλοκληρωτικῶς τὴν αὔριον.

Γ'. Τὰ εἰδικὰ Ταμεῖα.

Μία τῶν σπουδαιοτέρων καινοτομιῶν τοῦ νομοσχεδίου εἶναι ἡ ὑπὸ τούτου χαρασσομένη πολιτικὴ ἔναντι τῶν Εἰδικῶν Ταμείων. Ὡς ἐσημειώθη ἤδη ἀνωτέρω (Κεφάλαιον IV) ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα μειονεκτήματα τοῦ σήμερον κρατοῦντος ἐν τῇ χώρᾳ γενικοῦ συστήματος κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἶναι ἡ ὕπαρξις οὐχὶ μικροῦ ἀριθμοῦ Εἰδικῶν Ταμείων, στερουμένων ὑγιῶν βάσεων καὶ ἀδυνατούντων ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐξασφαλίσουν σταθερὰν καὶ ἱκανοποιητικὴν προστασίαν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους των, ὡς καὶ ἱκανῶν ἄλλων ἐκτύπως ἀντιοικονομικῶν, ἐπιβαρυνόντων ὑπερμέτρως τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας κα δημιουργούντων προνόμια καὶ εὐνοουμένους.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὸ νομοσχέδιον χαράσσει ἤδη νέαν ὑγιᾶ γραμμήν.

Διατηροῦνται κατ' ἀρχὴν πάντα τὰ ἤδη λειτουργοῦντα ἐν τῇ χώρᾳ εἰδικὰ Ταμεῖα, τὰ δὲ ἀσφαλιζόμενα εἰς ταῦτα πρόσωπα, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ἣν ἔκτασιν εἶναι ἠσφαλισμένα εἰς αὐτά. Διὰ τὰ ἐκ τούτων ὅμως ἀδυνατοῦντα νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους των ἰσοδύναμον τοὐλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην προστασίαν, καθιεροῦται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ ἀρχὴ τῆς συγχωνεύσεώς των εἰς τὸ Ι.Κ.Α., χάριν αὐτῶν τούτων τῶν συμφερόντων τῶν ἠσφαλισμένων των. Ἡ διατήρησις ἐν τῇ ζωῇ τοιούτων Ταμείων ἀντίκειται εἰς τὸ κοινὸν αἴσθημα καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ πλέον ἀνεκτή.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ τεθῇ κάποτε κάποια τάξεις. Προκειμένου ὅμως περὶ συγχωνεύσεως εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ νομοσχέδιον καταβάλλει κάθε δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀμερόληπτος κρίσις περὶ τοῦ ἂν ἐν συγκεκριμένον Ταμεῖον δύναται νὰ παράσχῃ ἢ μὴ ἰσοδύναμον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην προστασίαν. Πρὸς τοῦτο θέτει ὡρισμένα κριτήρια διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς συγκρίσεως, ἀφήνει ὅμως τὴν περὶ τούτου κρίσιν εἰς ἀμερόληπτου συνθέσεως Ἐπιτροπήν, εἰς τὴν ὁποίαν δίδεται εὐρεῖα ἐλευθερία ἀξιολογήσεως κάθε περιπτώσεως. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χώρας, εἰδικῶν ἐπιστημόνων, τεχνικῶν καὶ ὑπηρεσιακῶν παραγόντων, ὡς καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἰδίων τῶν ἠσφαλισμένων, ἐγγυᾶται τὸ ἀμερόληπτον τῆς κρίσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὴν ἔναντι τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων πολιτικὴν τοῦ νομοσχεδίου, διακρίνει ἰδιάζον ἐνδιαφέρον. Τὸ Ι.Κ.Α. θὰ ἀναλάβῃ σχεδὸν ὅλον τὸ προσωπικόν των, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων (ἄρθρον 55). Αἱ οἰκονομίαι προσωπικοῦ καὶ ἐξόδων διοικήσεως, αἵτινες ἀποτελοῦν ἕνα ἐκ τῶν οὐσιωδῶν σκοπῶν τῶν συγχωνεύσεων θὰ πραγματοποιηθοῦν ἔταν σὺν τῷ χρόνῳ ἐξέλθουν φυσιολογικῶς τῆς ὑπηρεσίας οἱ ὑπεράριθμοι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων, ποὺ θὰ ἀναλάβῃ τὸ Ι.Κ.Α. Ἐκ παραλλήλου, δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ταμείων, οἱ ὁποῖοι ἤθελον θεωρήσει ἑαυτοὺς μειουμένους διὰ τῆς ἐντάξεως προβλέπεται, συντρεχουσῶν ὡρισμένων προϋποθέσεων, ἡ ἱκανοποιητικὴ ἀποζημίωσίς των καὶ ἡ συνταξιοδότησίς των παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικῶν Ὀργανισμῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεων, ὅπερ θὰ ἀνταποκριθῇ οὕτω καὶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν κυρίων λόγων δι' οὓς ἱδρύθη, ἤτοι τὴν ἀποσυμφόρησιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀκαταλλήλου προσωπικοῦ των. Διότι μόνον, οἱ πράγματι ἀνεπαρκεῖς δὲν θὰ εὕρουν ἱκανοποιητικὴν τακτοποίησιν ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Ι.Κ. Α., δοθέντος ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ὅπερ θὰ προβῇ εἰς τὴν ἀξιολογιτικὴν ἔνταξίν των εἰς τὸ Ι.Κ.Α. παρέχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα ἀμερολήπτου καὶ ἀντικειμενικῆς κρίσεως.

Ἡ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα διατύπωσις τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ νομοσχεδίου, ὅπερ προβλέπει ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐνταχθησομένων ὑπαλλήλων τῶν συγχωνευομένων Ταμείων καὶ διὰ τὴν τύχην τῶν τυχὸν παρ' αὐτοῖς λειτουργούντων εἰδικῶν λογαριασμῶν Προνοίας κλπ., (παρ. 8) ἐγγυᾶται ὅτι οὐδεμία θὰ γίνῃ κατάχρησις ἢ ἀδικία πρὸς οἱανδήποτε πλευράν.

Ἕτερον σημαντικὸν πρόβλημα ἀνακῦπτον ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰδικοῦ τινος Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι τὸ ἀφορῶν τοὺς ἤδη συνταξιούχους καὶ ἠσφαλισμένους του.

Ὡς πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους, τὸ νομοσχέδιον (παρ. 6, ἄρθρον 5) προβλέπει ὅτι ἅπασαι αἱ ὑπὸ τούτων πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου θὰ θεωρηθοῦν καὶ ὡς ἡμέραι ἀσφαλίσεως διὰ τὸ Ι. Κ.Α., συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀναγνωρισθέντος καὶ ἐξαγορασθέστος χρόνου πλασματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας, Τὰ τῆς ἐξαγορᾶς ἀναγνωρισθείσης ἀλλὰ μὴ ἐξαγορασθείσης συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐπαφίενται ὅπως ρυθμισθοῦν διὰ Κανονισμοῦ.

Ὡς πρὸς τοὺς συνταξιούχους τῶν συγχωνευομένων Ταμείων τίθεται ἡ ἀρχὴ (ἄρθρ. 56 παρ. 4) ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν ὁπωσδήποτε συνταξιοδοτούμενοι ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐὰν δὲ εἶναι πρόσωπα, ἅτινα θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως καὶ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνάπηροι ἄνω τοῦ 66 ο)ο, ὑπερήλικες συμπληρώσαντες τὸ 60ὸν ἐπὶ ἀρρένων ἢ τὸ 55ον ἐπὶ θηλέων ἔτος ἡλικίας ἢ μέλη οἰκογενείας χαρακτηριζόμενα ὡς τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου, ταῦτα θὰ δικαιωθοῦν τῶν ηὐξημένων συντάξεων τὰς ὁποίας προβλέπει τὸ νομοσχέδιον ἐφ' ὅσον δὲν ἐλάμβανον ἤδη μεγαλυτέραν σύνταξιν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντα ταύτην. Προκειμένου περὶ συνταξιούχων, οἵτινες δὲν θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνίκανοι μὲ κάτω τοῦ 66 ο)ο ποσοστὸν ἀνικανότητος ἢ συνταξιοῦχοι λόγῳ ἀπολύσεως ἢ παραιτήσεως εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κλπ.) προβλέπεται ὅτι οὗτοι θὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντες τὴν ἣν ἐλάμβανον σύνταξιν καὶ οὐχὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου τυχὸν προβλεπομένην ἀνωτέραν τοιαύτην κατὰ ποσόν, κριθέντος ὅτι διὰ πρόσωπα τῶν κατηγοριῶν τούτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεμελιωθῇ ἀξίωσις περὶ ἐξασφαλίσεώς των ἱκανοποιητικοῦ ὁρίου συντηρήσεως διὰ θυσιῶν τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἀφοῦ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐργασθοῦν παραγωγικῶς. Ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου, προκύπτει ὅτι

καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτον ἐπελέγησαν αἱ καλύτεραι δυναταὶ ἐπιεικεῖς λύσεις, μὲ θυσίας τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τὴν ἀποφυγὴν γενικωτέρων κοινωνικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνακύψουν ἐκ τῆς ἀποτόμου ἐπιδιώξεως τῶν ἀπολύτως ἐνδεικνυομένων θεωρητικῶς λύσεων.

Αἱ κοινωνικοῦ περιεχομένου μεταρρυθμίσεις δὲν δύνανται νὰ εἰσάγωνται μὲ ἀποτόμους στροφάς. Τὰ ἀγαθὰ των ἀποτελέσματα δέον νὰ ἐπιδιώκωνται μετὰ τὴν πάροδον εὐλόγου χρόνου, ἡ πάροδος τοῦ ὁποίου ἀμβλύνῃ ἐν τῷ μεταξὺ τὰς ὀξύτητας καὶ τὰ θιγόμενα συμφέροντα.

Ὡς ἰδιαιτέρως ἀξιόλογον καινοτομίαν τοῦ νομοσχεδίου, καινοτομίαν ἀφορῶσαν τὸ σύνολον τῶν μισθωτῶν ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων τῆς χώρας, τῶν ὑπαγομένων εἰς Ταμεῖα τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀναφέρομεν, τὰς τελευταίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 παρ. 1 τοῦ σχεδίου. Κατ' αὐτὰς ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω Ταμεῖα, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἀπὸ 1.1.52 παρέχουν τὴν αὐτὴν εἰς ἔκτασιν προστασίαν πρὸς ἐκείνην ποὺ θὰ παρέχῃ τὸ Ι.Κ.Α. Διὰ τῆς εἰρημένης διατάξεως αὐτομάτως ἀνυψοῦται ἀπὸ 1.1.52 τὸ ἐπίπεδον τῆς ὅλης ἀσφαλιστικῆς μας προστασίας εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ὑπὸ τοῦ Ι. Κ. Α. παρεχομένης τοιαύτης, ἥτις ἀνακηρύσσεται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐξασφαλιστέας ἐν τῇ χώρᾳ προστασίας. Σημειωτέον ὅτι ἡ τοιαύτη ἀνύψωσις τοῦ γενικοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀσφαλιστικῆς προστασίας τῆς χώρας θὰ εἶναι αὐτόματος καὶ δὲν θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν διοικήσεων τῶν Κλαδικῶν Ὀργανισμῶν πρὸς ἀναπροσαρμογὴν τῶν παροχῶν των πρὸς τὰς τοῦ Ι.Κ.Α., δοθέντος ὅτι ἡ ἀντίστοιχος διάταξις τοῦ Νόμου 6298, (ἄρθρον 13 παρ. 2, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. Δ. 1121)1942 (Φ. Ε. Κ. 54)16.3.42, τεῦχος Α') καὶ τῆς παρ. 4 τῆς (68024)Σ524)18.11.42 Ὑπ. Ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 265)22. 11.40), δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν τῇ πράξει παραμείνασα γράμμα κενὸν περιεχομένου.

Ἡ ἔννοια τῶν ἀνωτέρω διατάξεων εἶναι ὅτι ἀπὸ 1.1.52 οἱ ἠσφαλισμένοι τῶν Εἰδικῶν Ταμείων, θὰ δύνανται νὰ ἀξιοῦν παρ' αὐτῶν ἴσας τοὐλάχιστον πρὸς τὰς παροχὰς τοῦ νομοσχεδίου (ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ χρηματικὰς παροχὰς, ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 5 παρ. 1) βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τούτου, αἵτινες θεωροῦνται αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεις τῆς διεπούσης ἕκαστον Εἰδικὸν Ταμεῖον νομοθεσίας. Ἄρνησις χορηγήσεως τούτων, ἀποτελεῖ λόγον ὑποχρεωτικῆς παραπομπῆς τοῦ οἰκείου Ταμείου πρὸς συγχώνευσιν εἰς τὸ Ι. Κ. Α.

Συμφώνως πρὸς τὰς παραγράφους 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νομοσχεδίου ἡ Ὀργάνωσις Ἀντιφυματικῆς Ἀσφαλίσεως (Ο. Α. Φ. Α.) καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας συγχωνεύονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος του εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Σχετικῶς κρίνομεν σκόπιμον νὰ σημειώσωμεν τὰ ἑξῆς:

α) Ὡς πρὸς τὴν Ο.Α.Φ.Α.— Κατὰ μίαν ἄποψιν εὐρέως ὑποστηριχθεῖσαν ἡ πρόληψις καὶ περίθαλψις τῆς φυματιώσεως, θὰ ἔδει λόγῳ τῆς γενικωτέρας καὶ ἐθνικοῦ πλάτους σημασίας τοῦ θέματος, νὰ ἀναληφθῇ εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν ὑπὸ τοῦ Κράτους. Πλὴν ὅμως εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ Κράτος τουλάχιστον ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ τὰ ἀπαιτούμενα οἰκονομικὰ μέσα διὰ τὴν θέσιν εἰς ἐφαρμογὴν ἑνὸς γενικοῦ προγράμματος ἀντιφυματικῆς δράσεως (ἵδρυσις καὶ συντήρησις συγχρονισμένων σανατορίων, ἀναρρωτηρίων, ἀντιφυματικῶν ἰατρείων, ἱδρυμάτων ἐπαγγελματικῆς ἀναπροσαρμογῆς ἰαθέντων φυματικῶν κλπ.). Τούτου δοθέντος ἐκρίθη σκόπιμος ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ προβλήματος τῆς φυματιώσεως τῶν μισθωτῶν καὶ ἡ ἄμεσος ἀντιμετώπισίς του διὰ τούτους ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ Α. Ν. τῆς 19.11.35 συσταθείσης Ο.Α.Φ.Α. ἥτις ἐτέθη ἐν λειτουργίᾳ πρὸ διετίας περίπου. Ἡ Ὀργάνωσις ὅμως αὕτη λόγῳ τοῦ βραχέος χρόνου λειτουργίας της, ἥτις δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ταύτην νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τοῦ ἔργου της εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν καὶ ἐξ ἄλλων αἰτίων, δὲν ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε, ὡς ἦτο ἄλλωστε φυσικόν, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς προσδοκίας ποὺ ἀνεμένοντο ἀπὸ τὴν σύστασίν της. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἰς τὴν ἐπιχειρουμένην ἤδη διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἀπαρχὴν ἀναδιοργανώσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ μας συστήματος, περιελήφθη καὶ ἡ ἄμεσος συγχώνευσις τῆς Ο.Α.Φ.Α. εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι :

Πρῶτον θὰ προκύψῃ σημαντικὴ οἰκονομία δαπανῶν διοικήσεως, τόσον διὰ τὴν ἀσφάλισιν, ὅσον καὶ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες θὰ ἀπαλλαγοῦν τῆς τηρήσεως διπλῶν μισθολογίων, διπλῶν καταβολῶν εἰσφορῶν, διπλῶν ἐλέγχων κλπ., ἐφ' ὅσον δὲν ἐπετεύχθη μέχρι τοῦδε ἡ συνείσπραξις τῶν πόρων της διὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Δεύτερον θὰ διευκολύνῃ διὰ τῆς ἐντάξεώς της εἰς τὸ Ι. Κ.Α. ἡ εἴσπραξις τῶν πόρων τῆς Ο. Α. Φ. Α., εἰς τὸ ἀκέραιον, ἐνῷ μέχρι τοῦδε αἱ διαφυγαὶ ἀνέρχονται εἰς ἰδιαιτέρως ὑψηλὰ ποσοστά.

Τρίτον, ἡ λύσις τῆς ἐντάξεώς της εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐνδείκνυται ἀπὸ ἀπόψεως ὀρθολογιστικῆς ὀργανώσεως τοῦ ὅλου συστήματος τῶν ἑλληνικῶν ἀσφαλίσεων, βασικὸν τοῦ ὁποίου ὡς γνωστὸν μειονέκτημα ἀποτελεῖ ὁ κατακερματισμός του εἰς μέγαν ἀριθμὸν Φορέων.

β) Ὡς πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ τὰ Γραφεῖα εὑρέσεως Ἐργασίας.— Κατὰ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. προτείνονται τὰ ἀκόλουθα κύρια ἐπιχειρήματα :

αα) ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς ἀνεργίας διαφέρει τοῦ τῆς ἀνικανότητος λόγῳ ἀσθενείας, κατὰ τὸ ὅτι εἶναι ἀστάθμητος ἤτοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀκριβὲς ἀσφάλιστρον διὰ τὴν ἐφ' ὡρισμένην χρονικὴν περίοδον ἀντιμετώπισίν του.

ββ) ὅτι ἡ ἔνταξις τοῦ κλάδου ἀνεργίας εἰς το Ι.Κ.Α., θὰ ἐδημιούργει τὸν κίνδυνον τῆς ἐν καιρῷ αὔξήσεως τῆς ἀνεργίας καὶ ἐξαντλήσεως τῶν ἀποθεματικῶν ἀσφαλείας τοῦ κλάδου ἀνεργίας, χρησιμοποιήσεως τῶν ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου συντάξεων πρὸς κάλυψιν τῶν ἐλλειμμάτων τῆς ἀνεργίας, διότι τοῦτο εἶναι εὐκολώτερον ὅταν καὶ οἱ δύο κλάδοι ὑπάγονται ὑπὸ Κοινὸν Φορέα, ὡς ἀπεδείχθη κατὰ τὸ παρελθὸν εἰς τὸ Ταμεῖον Καπνεργατῶν.

γγ) ὅτι τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας ἀσκεῖ καὶ πολιτικὴν ἀπασχολήσεως, ἔχει δηλ. καὶ εἰδικὴν ἀποστολήν.

Τὰ ἐπιχειρήματα ὅμως ταῦτα δὲν εὐσταθοῦν. Οὕτω ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀστάθμητον τοῦ κινδύνου ἀνεργίας καὶ τὴν ἀδυναμίαν προσδιορισμοῦ ἀσφαλίστρου δυναμένου νὰ καλύψῃ ὡρισμένην περίοδον, σημειοῦμεν ὅτι τοῦτο δὲν παύει νὰ ὑφίσταται ὑπὸ οἱανδήποτε ὀργανωτικὸν σύστημα τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας, εἴτε δηλ. αὕτη ἀσκεῖται ὑπὸ ἰδίου ὀργανισμοῦ εἴτε ὑπὸ εἰδικοῦ κλάδου τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κινδύνου χρησιμοποιήσεως τῶν ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου συντάξεων ὑπὸ τοῦ κλάδου ἀνεργίας εἰς περίπτωσιν οἰκονομικῆς κρίσεως, παρατηροῦμεν ὅτι ὁ κίνδυνος οὗτος ἐξουδετερώνεται διὰ τῶν χωριστῶν λογαριασμῶν ἑκάστου κλάδου τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μεταφορᾶς ποσῶν ἢ πιστώσεων ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κλάδου εἰς τὸν ἕτερον (ἄρθρ. 17 παρ. 3).

Ἐκτὸς τούτου ὁ κίνδυνος οὗτος καθίσταται σκιώδης μετὰ τὴν θέσπισιν τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων, ὅπερ ἀποστερεῖ τοῦτον μεγάλων ἀποθεματικῶν κεφαλαίων. Τὰ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν γενόμενα κατὰ τὸ ἀπώτερον παρελθὸν δὲν εἶναι δυνατὸν κατὰ συνέπειαν νὰ συμβοῦν ἐκ νέου καὶ εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ὡς πρὸς τὸ τρίτον τέλος ἐπιχείρημα φρονοῦμεν ὅτι κατ' οὐδὲν θὰ κωλύεται τὸ Ι.Κ.Α., ὅπως ἀσκῇ καὶ πολιτικὴν ἀπασχολήσεως διὰ τοῦ κλάδου του Ἀνεργίας, καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἔκτασιν, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο ν' ἀσκῇ τοιαύτην καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, ὡς χωριστὸς Ὀργανισμός.

Ἐξεταζομένου ἐξ ἄλλου τοῦ προβλήματος ἀπὸ γενικωτέρας θεωρητικῆς σκοπιᾶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὀρθολογιστικῆς ὀργανώσεως, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ὑπὲρ τῆς συγχωνεύσεως συνηγοροῦν καὶ τὰ ἀκόλουθα ἐπιχειρήματα :

αα) Ἐφ' ὅσον ἡ ἀνεργία συνεπάγεται τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα διὰ τὸν ἠσφαλισμένον, ἤτοι ἀπώλειαν εἰσοδήματος, οἷον καὶ ἡ ἀνικανότης λόγῳ ἀσθενείας καὶ ἀμφότεροι οἱ κίνδυνοι ἀνεργίας καὶ ἀνικανότητος καλύπτοντα διὰ ὁμοειδῶν παροχῶν (χρηματικῶν ἐπιδομάτων) σκόπιμον εἶναι νὰ τοὺς διαχειρίζεται καὶ κοινὸς Φορεύς.

ββ) Ἡ συγχώνευσις θὰ συνεπαχθῇ ἀσφαλῶς οὐσιώδεις οἰκονομίας ἐξόδων διοικήσεως, καὶ

γγ) Ἐφ' ὅσον οὕτως ἢ ἄλλως γενικῶς γίνεται δεκτὴ ἡ ἀνάγκη συνεισπράξεως τῶν πόρων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, ἡ διατήρησις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας θὰ εἶχεν ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν χορήγησιν τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας. Μὲ τοιαύτην ὅμως περιωρισμένην ἀποστολὴν θὰ ἦτο παράλογον νὰ διατηρηθῇ ἴδιος Ὀργανισμός, ἀφοῦ κάλλιστα τὸ μικρὸν τοῦτο διαχειριστικὸν ἔργον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνατεθῇ εἰς τὸν Φορέα Συντάξεων καὶ Ἀσθενείας, ἐπιτυγχανομένης καὶ ὀρθολογιστικωτέρας ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἔνταξις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐπέβαλλεν ἀναγκαίως καὶ τὴν ἀνάθεσιν εἰς αὐτὸ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὡς στενῶς συνδεδεμένων μὲ τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς ἀπασχολήσεως.

Ἐν σχέσει μὲ τὸν τομέα τῶν Εἰδικῶν Ταμείων, κρίνομεν σκόπιμον τὴν ἔξαρσιν καὶ τῶν ἀκολούθων διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου.

Πρῶτον, τῆς Προγραμματικῆς διατάξεως περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς συστάσεως εἰδικῶν Ταμείων, ἐξαιρέσει ἐπικουρικῶν τοιούτων διὰ τὴν χορήγησιν ἐπὶ πλέον, τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων παροχῶν (ἄρθρον 5 παρ. 5). Σημειοῦμεν ὅτι ἡ διάταξις αὕτη περιλαμβάνεται καὶ εἰς τὸν ἰσχύοντα νόμον 6298 (ἄρθρον 13 παρ. 3) ἥτις ὅμως ἀτυχῶς δὲν ἐτηρήθη. (Βλ. Κεφάλαιον Π τῆς παρούσης ἐκθέσεως). Ἤδη ἡ διάταξις συμπληροῦται ὁριζομένου ὅτι τυχὸν συνιστώμενα νέα ἐπικουρικὰ Ταμεῖα, δέον νὰ ἔχουν τοὐλάχιστον 1000 ἠσφαλισμένους διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ βιώσιμον αὐτῶν καὶ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ ἵδρυσις ἀντιοικονομικῶν Ταμείων.

Δεύτερον, τῆς διατάξεως περὶ δυνατότητος συγχωνεύσεως πλειόνων ὁμοειδῶν Φορέων εἰς ἑνιαῖον Ὀργανισμὸν (ἄρθρον 5 παρ. 5).

Τρίτον, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ σχεδίου, καθ' ἣν ὅταν πρόσωπόν τι ἠσφαλισμένον διὰ τὸν κλάδον συντάξεων εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καθίσταται συνταξιοῦχος τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου, ἐξακολουθεῖ δικαιούμενον τῶν παροχῶν ἀσθενείας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ὑφ' οὗς ὅρους καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ συνταξιοῦχοι.

Τὸ σήμερον γινόμενον, τῆς διακοπῆς δηλονότι τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, μόλις τὰ πρόσωπα ταῦτα συνταξιοδοτηθοῦν ἀπὸ τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον, εἶναι λογικῶς ἀπαράδεκτον, δοθέντος ὅτι εἰς τὴν περίοδον ταύτην, τὴν μετὰ τὴν συνταξιοδότησίν του, ἔχει μείζονα ἀνάγκην περιθάλψεως ὁ ἠσφαλισμένος.

Δ'. Διοικητικὴ Ὀργάνωσις τοῦ Ι.Κ.Α. Κανονισμοί. 1. Φορεὺς τῆς Ἀσφαλίσεως. Ἔκταξις αὐτοτελείας του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διοικητικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀσφαλίσεως, ἥτις ἐμπλέκεται ἀμέσως καὶ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Ἱδρύματος ἔναντι τοῦ Κράτους, τὸ σχέδιον διατηρεῖ κατ' ἀρχὴν τὸν καθιερωμένον παρ' ἡμῖν τύπον Ἀσφαλιστικοῦ Φορέως, ἤτοι τὸν τύπον τοῦ Ν.Π.Δ.Δ., τοῦ ἀπολαύοντος εὐρείας οἰκονομικῆς καὶ διοικητικῆς αὐτοτελείας, ὑπαγομένου ὅμως ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους.

Ἡ κρατικοποίησις τῆς ἀσφαλίσεως, μολονότι καθαρῶς κρατικῆς ὑποθέσεως, ἐκρίθη ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς παρακεκινδυνευμένη, διότι ἐλλείπουν ἀκόμη παρ' ἡμῖν αἱ ἀναγκαῖαι πρὸς τοῦτο ἀντικειμενικαὶ προϋποθέσεις καὶ ὥριμοι συνθῆκαι.

Εἰς τὴν χάραξιν εἰδικώτερον τῶν ὁρίων αὐτοτελείας τοῦ Ἱδρύματος καὶ τῶν ἀντιστοίχων ὁρίων τῆς κρατικῆς ἐποπτείας, ἐπρυτάνευσεν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ τελευταία αὕτη δέον νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε γὰ μὴ παρεμβάλῃ μὲν προσκόματα εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ, νὰ ἀποκλείῃ ὅμως οἱανδήποτε ἀνεξέλεγκτον κίνησίν του ἐκτὸς τῶν πλαισίων τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς γενικωτέρας κυβερνητικῆς πολιτικῆς. Οὕτω, ὁ νόμος διαγράφει τὰς κεντρικὰς κατευθυντηρίους γραμμὰς τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἀσφαλίσεως εἰς ὅλους τοὺς συναφεῖς τομεῖς (κύκλος ἠσφαλισμένων, ὕψος εἰσφορῶν, κατανομὴ τούτων μεταξὺ ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, προϋποθέσεις, ἔκτασις καὶ ὕψος παροχῶν, τοποθέτησις κεφαλαίων κλπ.) ἀφίνει δὲ τὴν ἐπιλογὴν τῶν μέσων πραγματώσεως τῶν σκοπῶν τῆς ἀσφαλίσεως (ἐκτέλεσις) εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ εἰς Κανονισμούς.

2. Κανονισμοί. Δεδομένου ὅμως ὅτι τὰ ἐπαφιέμενα πρὸς ρύθμισιν ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν θέματα δὲν ἀφοροῦν μόνον λεπτομερείας τῆς ὀργανώσεως καὶ διεξαγωγῆς τῆς ἀσφαλίσεως ἀλλὰ καὶ θέματα οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, θὰ ἐλέγομεν θέματα «πολιτικῆς» καὶ οὐχὶ ἁπλῶς «εκτελέσεως», τὸ σχέδιον προβλέπει ὅτι οἱ Κανονισμοὶ θὰ θεσπίζωνται καὶ διὰ συμμετοχῆς τῆς Πολιτείας, ἥτις μάλιστα θὰ ἔχῃ νὰ λέγῃ καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν ἐπ' αὐτῶν. Ἡ καθιερουμένη ἐν τῷ σχεδίῳ διαδικασία θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν, φρονοῦμεν ὅτι ἀποτελεῖ τὸν καλύτερον δυνατὸν συγκερασμὸν τῶν ἀρχῶν τῆς αὐτοτελείας καὶ τῆς κρατικῆς ἐπωφελοῦς παρακολουθήσεως.

Δεδομένης ὅμως τῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος τῆς διαδικασίας θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἱδρύματος, δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ὅπως αἰτιολογήσωμεν κάπως λεπτομερέστερον τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρον 16) υἱοθετουμένην λύσιν.

Ἐκκινοῦντες ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Πολιτεία δὲν δύναται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀποξενωθῇ πάσης συμμετοχῆς εἰς τὴν θέσπισιν αὐτῶν, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, γεννᾶται περαιτέρω τὸ ἐρώτημα ποῖον θὰ ἦτο τὸ προσφορώτερον σύστημα θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς συμμετοχῆς τοῦ Δ. Σ. καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν θέσπισίν των.

Σχετικῶς θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποστηριχθῶσιν αἱ ἑξῆς λύσεις:

Κατὰ τὴν μίαν, τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. θὰ προτείνῃ τοὺς Κανονισμὸν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ὅστις καὶ τελικῶς θὰ ἀποφασίζῃ σχετικῶς, δυνάμενος νὰ τροποποιῇ κατ' οἰκείαν κρίσιν τὰς σχετικὰς προτάσεις τοῦ Δ. Σ. καὶ ἀποστέλλει ταύτας πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἄνευ παρεμβολῆς ἑτέρου τινὸς ὀργάνου. Ἡ διαδικασία αὕτη, μολονότι ἔχει τὰ πλεονεκτήματα ὅτι εἶναι ἁπλῆ καὶ σύντομος, ἐμφανίζει οὐχ ἧττον τὸ μειονέκτημα ὅτι παρέχει λίαν εὐρεῖαν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ὑπουργόν, ἐνῷ ἐπιβάλλεται ὅπως τεθοῦν εἰς ταύτην ὡρισμένοι φραγμοί.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρεμβολή, μεταξὺ τῆς προτάσεως τοῦ Δ. Σ. καὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, γνωμοδοτήσεως, μὴ δεσμεούσης τὸν Ὑπουργόν, τοῦ γνωστοῦ Συμβουλίου Κοινων. Ἀσφαλίσεως. Ἡ παρεμβολὴ ὅμως τοῦ Σ.Κ.Α., ὡς ἀπέδειξεν ἡ μέχρι τοῦδε πρᾶξις, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἐπωφελὴς καὶ ἀρκούντως ἰσχυρὸς ἀνασταλτικὸς φραγμός, δὲν κατέστη πάντοτε δυνατὸν νὰ ἀποτρέπῃ, λόγῳ τῆς ἁπλῆς γνωμοδοτικῆς του ἁρμοδιότητος, τὴν θέσπισιν μὴ ἐνδεικνυομένων ἐνίοτε λύσεων. Θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ καταστῇ ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν Ὑπουργὸν ἡ γνώμη τοῦ Σ.Κ.Α., ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει θὰ περιήρχετο εἰς τοῦτο ἡ ἀποφασιστικὴ ἁρμοδιότης ἡ δὲ ἐξουσία τοῦ Ὑπουργοῦ θὰ καθίστατο σκιώδης.

Τούτων δοθέντων ὡς προσφορωτέρα λύσις ἐκρίθη νὰ μὴ παρεμβάλλεται μὲν τὸ Σ.Κ.Α. εἰς τὴν ψήφισιν τῶν Κανονισμῶν, νὰ ὑποχρεωθῇ ὅμως ὁ Ὑπουργὸς ὅταν διαφωνῇ εἰς τὰς προτάσεις τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., νὰ διατυπώνῃ τὰς διαφωνίας του μὲ πλήρες αἰτιολογικὸν καὶ νὰ ἀποστέλῃ ταύτας ἐκ νέου εἰς τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἵνα ἐπανεξετάσῃ τὰ ἐπίμαχα θέματα. Ἐὰν τὸ Δ. Σ. συμφωνήσῃ πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Ὑπουργοῦ, τότε ὁ Κανονισμὸς θὰ ἐκδίδεται ὁμοφωνίᾳ Δ. Σ. καὶ Ὑπουργοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἂν δηλ. τὸ Δ. Σ. ἐμμένῃ εἰς τὰς ἀπόψεις του ἢ προτείνει νέας ἐνδιαμέσους λύσεις, τότε ἡ τελικὴ κρίσις ἐπαφίεται εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Τέλος ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ ὁρισθῇ ὅτι διὰ τῶν Κανονισμῶν δὲν θὰ δύνανται νὰ τροποποιοῦνται διατάξεις τοῦ Νόμου. Ἡ τροποποίησις τούτων θὰ γίνεται μόνον διὰ νόμων.

3. Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί.

Α'. Ὡς Ἀνώτατον Διοικητικὸν ὄργανον τοῦ Ὀργανισμοῦ ὁρίζεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Περὶ τούτου παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

α) Τοῦτο ὁρίζεται ὀλιγομελὲς (11 μέλη) διὰ νὰ ἔχῃ μεγαλυτέραν σχετικῶς εὐκινησίαν (ἄρθρον 12 παράγ. 1).

β) Διατηρεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς τριμεροῦς συνθέσεως ἤτοι ἐξ ἰσαρίθμων ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργοδο-

τῶν καὶ ἐξ εἰδικῶν προσώπων. Διὰ τὰς δύο πρώτας κατηγορίας μελῶν τὸ διορίζον ὄργανον, δηλαδὴ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, δεσμεύεται ὅπως διορίζῃ ταῦτα συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ΓΣΕΕ διὰ τὰ ἐξ ἡσφαλισμένων μέλη καὶ τῶν οἰκείων ἐργοδοτικῶν Ὀργανώσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐργοδοτῶν.

Τὰ ἐξ εἰδικῶν μέλη τοῦ Δ.Σ. ἐπιλέγονται ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δοθέντος ὅτι αἱ εὐθῦναι λειτουργίας τοῦ Ὀργανισμοῦ βαρύνουν ὁπωσδήποτε καὶ τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι δὲ συνεπῶς ἐπιβεβλημένον, ὅπως αὕτη διαθέτῃ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ ΙΚΑ ἀριθμόν τινα προσώπων, ἅτινα νὰ εἶναι φορεῖς τῆς γενικωτέρας Κυβερνητικῆς Πολιτικῆς.

Τὸ ἓν τῶν ἐν τῷ Δ.Σ. ἐπιστημονικῶν μελῶν προβλέπεται ὅτι θέον νὰ εἶναι ἰατρός, διότι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν κέκτηται διὰ τὸν Ὀργανισμὸν ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις, ἐπιβάλλεται ὅπως τῆς διοικήσεως τούτου συμμετέχῃ καὶ εἰς ἐκπρόσωπος τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου. (ἄρθρον 12 παράγρ. 3).

γ) Ἐπιμηκύνεται ἡ θητεία τῶν μελῶν εἰς 6ετῆ καὶ καθιεροῦται ἡ τμηματικὴ ἀνανέωσις τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. ἀνὰ διετίαν, ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως ἀφ' ἑνὸς μὲν μείζονος συνοχῆς καὶ συνεχείας εἰς τὴν ἑκάστοτε διαγραφομένην ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. πολιτικὴν καὶ τῆς παροχῆς ἀφ' ἑτέρου τῶν ἀναγκαίων χρονικῶν περιθωρίων διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἑκάστοτε χαρασσομένου ὑπὸ τούτου προγράμματος, ἀσφαλιστικοῦ, οἰκονομικοῦ καὶ διοικητικῆς ὀργανώσεως.

δ) Οἱ Ἀντιπρόεδροι προβλέπεται ὅτι θὰ ἐκλέγωνται κατὰ τρόπον δημοκρατικόν, ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, ὁ εἷς ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων, ὅστις θὰ ἔχῃ καὶ τὸ προβάδισμα, καὶ ὁ δεύτερος ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν. Ὁ πρόεδρος θὰ ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μεταξὺ τῶν δύο εἰδικῶν εἰς τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ θέματα.

ε) Παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἡ δυνατότης ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τὴν διάλυσιν τοῦ Δ. Σ. εἰς περιπτώσεις σοβαρῶν παραβάσεων τοῦ νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ ΙΚΑ ἢ ἑτέρων γενικωτέρας σημασίας νόμων τοῦ Κράτους.

στ) Αἱ ἁρμοδιότητες τοῦ Δ.Σ. (ἄρθρον 13) διαγράφονται κατὰ τρόπον ὥστε τοῦτο νὰ ἀπασχολῆται μὲ τὰ σοβαρώτερα μόνον ἐκ τῶν ἀπασχολούντων τὸ ΙΚΑ θέματα. Λεπτομερειακὰ καὶ ἐπουσιώδη ζητήματα δὲν πρέπει νὰ φθάνουν μέχρι τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἀπασχόλησίς του μὲ τοιαῦτα θέματα, ὄχι μόνον φθείρει τὸ Συμβούλιον ἀλλὰ ἐκτρέπει τοῦτο καὶ της κυρίας του ἀποστολῆς καὶ τοῦ καταναλίσκει τόσον πολύτιμον χρόνον, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ κύρια αὐτοῦ καθήκοντα.

Καινοτομίαν ἀποτελεῖ καὶ ἡ δυνατότης περαιτέρω ἀποσυμφορήσεως τοῦ Συμβουλίου, διὰ τῆς δυνατότητος συγκροτήσεως ὑπὸ τούτου Ἐπιτροπῶν πρὸς προπαρασκευήν, γνωμοδότησιν ἀλλὰ καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ ὡρισμένων θεμάτων (ἄρθρον 13 παρ. 5). Ὁμοίως ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ διάταξις τῆς παραγρ. 7, καθ' ἣν τὸ Δ. Σ.δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς εἰδικὰ πρόσωπα, τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του καὶ ξένα πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν ἄσκησιν ἐλέγχου κατὰ τὰ ἐν τῷ σχεδίῳ ὁριζόμενα. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει, ὅπως παράσχῃ εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν εὐχέρειαν ἐξονυχιστικῆς διερευνήσεως ὡρισμένων θεμάτων, ὁσάκις εἴτε τῷ καταγέλλονται εἴτε ὑποπτεύεται ὅτι ὡρισμέναι ἐνέργειαι τῆς διοικήσεως καὶ γενικῶς ὀργάνων τοῦ ΙΚΑ ἐχόντων ἀποφασιστικὴν ἁρμοδιότητα δὲν εἶναι σύννομοι.

Β') Εἰς τὸν τομέα τῆς διοικήσεως τῶν περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ (Ὑπ)τα) διατηρεῖται ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 13 παράγρ. 10) τῆς διοικήσεως τῶν σοβαροτέρων ἐξ αὐτῶν ὑπὸ ὀλιγομελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν, μὲ τριμερῆ σύνθεσιν (ἡσφαλισμένοι, ἐργοδόται, εἰδικὰ πρόσωπα ἢ δικαστικοὶ ἢ δημόσιοι ὑπάλληλοι, δοθέντος ὅτι δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εὑρίσκωνται εἰδικευμένοι ἐπιστήμονες εἰς ὅλα τὰ περιφερειακὰ κέντρα)· Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐξ ἡσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν Τ.Δ.Ε., τηρεῖται καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀρχὴ τῆς ὑποδείξεώς των ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικὰς ὀργανώσεις. Εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν ἁρμοδιοτήτων τῶν Τ.Δ.Ε. γνώμονα ἀπετέλεσαν αἱ καὶ διὰ τὸ Δ. Σ. ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσαι ἀπόψεις.

4. Ὑπηρεσίαι — Γενικὸς Διευθυντής. Ὡς πρὸς τὴν σύνθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος ὡς κατευθυντήριος γραμμὴ διατηρεῖται ἐν τῷ σχεδίῳ ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 14) τῆς διακρίσεως αὐτοῦ εἰς Γεν. Δ)νσιν καὶ Ὑπ)τα, ἥτις ἰσχύει καὶ ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ὁμοίως διατηρεῖται καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς διοικητικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τοῦ κλάδου ἀσθενείας, συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας τάσεις, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἀπέδωκεν ἡ 13ετὴς ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογή της. Ἐπίσης τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς δυνατότητος θεσπίσεως ἰδίου ὀργανωτικοῦ συστήματος διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Αἱ περιοχαὶ αὗται συγκεντρώνουν ὡς γνωστὸν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν ἡσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ, τὰ δὲ ἐν αὐταῖς ὑπ)τα, ἰδίᾳ τὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουν ἐξελιχθῆ εἰς δυσκολοδιοίκητον ὑδροκέφαλον, δυσκόλως χειραγωγούμενον ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε Προϊσταμένου τοῦ Ὑπ)τος. Διὰ τῆς διατάξεως παρέχεται ἡ εὐχέρεια ἑνὸς πειράματος κατατμήσεως τοῦ Ὑπ)τος εἰς τοπικὰ παραρτήματα καὶ μὲ ποιάν τινα αὐτοτέλειαν καὶ ἀποφασιστικὴν ἁρμοδιότητα τοπικὰς μονάδας κατὰ τὰ καὶ ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ ἀναλόγους συνθήκας καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους διὰ τὴν περιοχὴν τῶν Παρισίων ἐπιτυχῶς ἐφαρμοζόμενα. Τὸ ζήτημα τοῦτο μελετᾶται ἄλλωστε ἀπὸ μακροῦ ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς μία διέξοδος ὀρθολογιστικωτέρας ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὰ ἀνωτέρω περιοχάς. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἡ εἰδικὴ μεταχείρισις ἀπὸ ὀργανωτικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀπόψεως τῶν περιοχῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐπιβάλλεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αὗται ἐμφανίζουν πολὺ μικρὰν αὐτοτέλειαν, διότι οἱ εἰς ταύτας κατοικοῦντες ἡσφαλισμένοι μετακινοῦνται συχνάκις καὶ εὐκόλως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἢ ἐργάζονται εἰς τὴν μίαν καὶ κατοικοῦν εἰς τὴν ἄλλην κλπ. γεγονότα ἅτινα δυσχεραίνουν τὸν εἰς στεγανὰ διαμερίσματα διαχωρισμὸν τῶν δύο περιοχῶν εἰς αὐτοτελεῖς μονάδας.

Ἑτέρα συναφὴς πρὸς τὰ ἀνωτέρω καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἶναι κατάργησις τῆς οἰκονομικῆς αὐτοτελείας τῶν περιφερειακῶν Ὑπ)των, ἥτις ἐφαρμόζεται σήμερον εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας. Ἡ ὡς ἄνω ρύθμισις κρίνεται ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλληλεγγύης ὅλων τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκκινεῖ τὸ νομοσχέδιον. Ἡ διατήρησις τῆς παλαιᾶς ἀρχῆς θὰ ἐσήμαινεν ὅτι τὰ πλουσιώτερα Ὑπ)τα, εἴτε λόγῳ ηὐξημένης ἐν αὐτοῖς οἰκονομικῆς δραστηριότητος εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων θὰ ἠδύναντο νὰ χορηγοῦν καλυτέρας τῶν λοιπῶν Ὑπ)των παροχάς. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπαράδεκτον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ὅλων τῶν ἡσφαλισμένων, ἀποτελεῖ ἀρχήν, ἡ ὁποία σήμερον, μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην τονωμένην ἀλληλεγγύην ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους, δὲν ἐπιδέχεται παρεκκλίσεις.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ ἐπαφίενται εἰς Κανονισμούς, διὰ νὰ ὑπάρχῃ μείζων εὐχέρεια προσαρμογῆς πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας τοῦ Ὀργανισμοῦ, τὰς δημιουργουμένας ἑκάστοτε νέας συνθήκας καὶ τὰς ἑκάστοτε ἐπινοουμένας νέας ὀρθολογιστικῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐγκαταλείπεται καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς διὰ τοῦ Νόμου διακρίσεως τῶν Ὑπ)των εἰς περιφερειακὰ καὶ Τοπικά, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ἡ θέσπισίς της διὰ τῶν κανονισμῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἱδρύματος, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κύριον μοχλὸν διοικήσεως τοῦ ὅλου Ὀργανισμοῦ, λαμβάνεται μέριμνα, ὅπως οὗτος ἀφ' ἑνὸς ἀπολαύει ἱκανῶν ἐγγυήσεων ἀνεξαρτησίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκλέγεται καὶ διορίζεται ἐκ προσώπων κεκτημένων τὰ διὰ τὴν θέσιν τούτου ἀπαραίτητα ἐπιστημονικὰ καὶ διοικητικὰ προσόντα.

Τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν διορίζει τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἤτοι ἡ ἑκάστοτε Κυβέρνησις τῆς χώρας, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἴσου πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ, εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ

ἄσκησις μεγάλου τομέως τῆς ὅλης κοινωνικῆς νομοθεσίας (ἄρθρον 14 παράγρ. 2 καὶ ἑξῆς).

Ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. εἶναι πράγματι τόσον σημαντικὴ ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀγνοῆται τὸ κράτος κατὰ τὴν πλήρωσίν της. Ἡ προτεινομένη λύσις, ἥτις ἀποκλείει πάντα κίνδυνον ἐπιλογῆς τοῦ διοριστέου βάσει πολιτικῶν καὶ μόνον κριτηρίων, νομίζομεν ὅτι ἀποτελεῖ τὸν καλύτερον δυνατὸν συγκερασμὸν καλῶς ἐννοουμένης αὐτονομίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ἐπωφελοῦς κρατικῆς ἐποπτείας.

Ἑτέραν ἀξιοσημείωτον καινοτομίαν τοῦ νομοσχεδίου ἀποτελεῖ ἡ καθιέρωσις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐπὶ τῷ τέλει ἐλαφρύνσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐκ τοῦ φόρτου τῶν προσωπικῶν καὶ διαχειριστικῶν ζητημάτων, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀφοσιωθῇ οὗτος εἰς κύρια προβλήματα τοῦ Ι.Κ.Α. Τὰ ζητήματα προσωπικοῦ καὶ τῆς παρακολουθήσεως τῶν οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν, τὰ ὁποῖα βαρύνουν τὸν διοικοῦντα τὸν ὀργανισμὸν τῆς ἐκτάσεως καὶ σοβαρότητος τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι τόσον πολλά, ποικίλλα καὶ καταθλιπτικά, ὥστε ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἐνάσκησίς των παρὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Ἡ σύστασις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, εἴμεθα βέβαιοι, θὰ ὠφελήσῃ ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ Ι.Κ.Α.

5. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος. Μία τῶν σοβαροτέρων ἐκδηλώσεων τῆς Κρατικῆς Ἐποπτείας ἐπὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνσωματοῦται εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἰσχύοντα ἤδη καὶ ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ἡ διατύπωσις τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρ. 15) διέπεται ἀπὸ τὰς ἀλλαχοῦ ἐκτεθείσας βασικὰς ἀρχάς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἔναντι τοῦ Κράτους (λελογισμένη αὐτονομία).

Εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον παρέχεται τὸ δικαίωμα ἀναστολῆς τῶν κατὰ τὴν κρίσιν του παρανόμων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. κατὰ τὸν ἰσχύοντα εἰς τὰς πλείστας, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅλας, τὰς ἀλλοδαπὰς νομοθεσίας.

Ἡ ἀρνησικυρία του τίθεται ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἂν οὗτος συμφωνήσῃ μὲ τὸ Δ. Σ. αἴρεται ἡ ἀναστολή. Ἂν συμφωνήσῃ μὲ τὸν Κ. Ε. ἀποφαίνεται τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Ἡ ρύθμισις αὕτη ἀποτελεῖ τὸ MAXIMUM τῆς ὑποχωρητικότητος, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Πολιτεία, χάριν τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὀργανισμοῦ. Διὰ τὴν πληρότητα τοῦ θέματος σημειοῦμεν τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κρατούσας νεωτέρας τάσεις (Γαλλία, Βέλγιον κλπ.), καθ' ἃς ὁ Κ. Ε. δύναται νὰ ἀναστέλῃ ὄχι μόνον τὰς παρανόμους ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ., ἀλλὰ καὶ τὰς δυναμένας νὰ διακυβεύσωσιν οὐσιώδη οἰκονομικὰ συμφέροντα τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, δεδομένου ὅτι ἡ δύναμις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, μὲ τὴν καθολίκευσιν τῆς ἀσφαλίσεως διευρύνεται τόσον πολύ, ὥστε ὡρισμέναι ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. τούτου, δύνανται καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι σύννομοι, νὰ διακυβεύουν γενικώτερα συμφέροντα τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου. Διὰ νὰ μὴ ὅμως παρεμβάλλωνται προσκόμματα εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἐξ ἐνδεχομένης καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τῶν δικαιωμάτων του παρὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἂν ἐδίδετο εἰς τοῦτον καὶ ἡ ἐξουσία ἐλέγχου τῆς σκοπιμότητος, ἔστω καὶ τῶν σοβαρωτέρων ἀποφάσεων οὗ Δ. Σ., ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως ὄχι μόνον μὴ ἐπεκταθοῦν μέχρι τοιούτου σημείου αἱ δυνατότητες κυβερνητικῶν ἐπεμβάσεων, ἀλλὰ ὅπως τοὐναντίον ὁρισθῇ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ πρὸς τὰ θεσπισθέντα ἐσχάτως διὰ τοὺς λοιποὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς (Α. Ν. 1778)1951) ὅτι ἡ τελικὴ κρίσις περὶ τοῦ παρανόμου ἢ μὴ ἀποφάσεώς τινος τοῦ Δ. Σ. δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ἀλλὰ εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ Ὀργανισμοῦ.

6. Διαχείρισις. Ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρον 17) τὸ νομοσχέδιον ἐπαρκεῖται εἰς Κανονισμούς. Διαγράφει μόνον τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπολύτου οἰκονομικῆς αὐτοτελείας ἑκάστου κλάδου, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλαχοῦ ἐκτιθεμένων κινδύνων χρησιμοποιήσεως, ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ κλάδου ἀνεργίας, τῶν κεφαλαίων τῶν ἄλλων κλάδων. Μεταφοραὶ πιστώσεων καὶ δάνεια ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κλάδου εἰς τὸν ἕτερον ἀποκλείονται.

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰς προμηθείας, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἱδρύματος εἰς τὴν ταχεῖαν ἱκανοποίησιν ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν του, διευρύνεται ἡ εὐχέρεια τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς διενέργειαν προμηθειῶν μέχρις 20 ἑκατομμυρίων ἄνευ μειοδοτικῶν διαγωνισμῶν ἂν τοῦτο κρίνεται ἀπαραίτητον ὑπὸ τοῦ Δ. Σ., ὅπερ εἶναι τὸ κατὰ πρῶτον λόγον ὑπεύθυνον ὄργανον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου 2 τῆς παρ. 7 τοῦ ἄρθρου 17, διαδηλοῦσα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κράτους εἰς τὸ Δ. Σ. καὶ τὴν πρόθεσιν τονώσεως τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὀργανισμοῦ διὰ τῆς εἰς τοῦτο ἀναθέσεως τῆς εὐχερείας ἐκτιμήσεως τῶν περιστάσεων, μὲ σύγχρονον ὅμως ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἰδιαιτέρως ηὐξημένης πλειοψηφίας προκειμένου περὶ λήψεως ἀποφάσεως περὶ διενεργείας πολυδαπάνων προμηθειῶν ἄνευ διαγωνισμῶν.

7. Ἔλεγχος. Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαροτέρα καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου ἔγκειται εἰς τὴν ἀνάθεσιν τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου εἰς μονομελῆ ὄργανα (παρέδρους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κλπ.) μὲ σαφῶς καθωρισμένον περιεχόμενον, διὰ νὰ δύναται ὁ οἰκονομικὸς μηχανισμὸς τοῦ Ὀργανισμοῦ νὰ κινῆται ταχέως καὶ ἄνευ παρεμβολῆς, λίαν ἐπιζημίων πολλάκις καθυστερήσεων, αἵτινες εἶναι μοιραῖαι ὅταν ὁ ἔλεγχος ἀσκῆται ὑπὸ συλλογικῶν ὀργάνων.

Εἰς τὸν καταστολτικὸν ἔλεγχον τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἰδίου Κεντρ. Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, μὲ συμμετοχὴν εἰδικευμένων ἐλεγκτῶν καὶ ἀντιπροσώπων των ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ἐξασφαλίζεται ἡ συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐλέγχου, γεγονὸς ὅπερ κέκτηται καὶ μεγάλην ψυχολογικὴν σημασίαν. Ἡ ὕπαρξις ἰδιαιτέρου μονίμου ἐποπτικοῦ ὀργάνου, ἀνεξαρτήτου τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι ἀναγκαία, λόγῳ τῆς εὐρύτητος τῆς οἰκονομικῆς του διαχειρίσεως. Ἀνάθεσις τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, εἰς τὰς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δὲν θὰ ἦτο οὔτε εὐχερὴς οὔτε ἀποτελεσματική, ὑπὸ τὴν σημερινὴν των σύνθεσιν, δι' Ὀργανισμὸν τῆς σημασίας τοῦ Ι.Κ.Α. Ὁμοίως ἐκρίθη ὡς μὴ ἐνδεδειγμένη καὶ ἡ ἀνάθεσις τοῦ καταστολτικοῦ ἐλέγχου, κατὰ ὑποστηριχθεῖσαν ἄποψιν, εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, διὰ τοὺς κάτωθι λόγους :

α) Διότι θὰ παρέμενον ἀνεξέλεγκτοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον

Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαροτέρα καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου διαχειριστικῆς φύσεως ἐνέργειαι τοῦ Ι.Κ.Α., λόγῳ τοῦ φόρτου ἐργασίας τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

β) Δὲν θὰ ἦσαν πλέον πρόσφατα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐλέγχου, τὰ διὰ τὴν ἄσκησιν αὐτοῦ ἀναγκαῖα ἐκεῖνα περιστατικὰ καὶ αἱ εἰδικαὶ συνθῆκαι, αἵτινες ὑπαγορεύουν πολλάκις ὡρισμένας πράξεις τῆς διοικήσεως.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐνδεχόμενον τὸ Κ. Ε. Σ. νὰ μὴ ἐπαρκῇ διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἰδίᾳ τῶν μεμακρυσμένων καὶ σοβαροτέρων Ὑποκαταστημάτων του, προβλέπεται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ δυνατότης συστάσεως καὶ Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων, δι' ἀποφάσεων τοῦ Κ.Ε. Σ., ὅπου τὸ τελευταῖον τοῦτο, μόνον ἁρμόδιον νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς σχετικὰς συνθήκας, κρίνει τὴν σύστασιν τοιούτων ἀπαραίτητον.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον, δοθέντος ὅτι μέχρι τοῦδε, προεβλέπετο ἓν Ἐποπτικὸν Τοπικὸν Συμβούλιον δι' ἕκαστον περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα, ἡ ὕπαρξις δὲ τοιούτων εἰς πολλὰ μικρὰ Ὑποκαταστήματα, ἀπεδείχθη ὡς τελείως περιττὴ καὶ ἀλυσιτελής, ἐπαυξάνουσα ἁπλῶς ἄνευ λόγου καὶ ἄνευ ἐπιτελέσεως οἱουδήποτε ἀξιολόγου ἔργου τὰ ἔξοδα διοικήσεως.

Περὶ ἀναθέσεως εἰς τὰ ἐλεγκτικὰ ὄργανα πλὴν τοῦ ἐλέγχου νομιμότητος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως καὶ ἐλέγχου σκοπιμότητος δὲν δύναται προφανῶς νὰ γίνῃ λόγος, διότι θὰ παρέλυον αἱ ὑπηρεσίαι καὶ θὰ ἐξηφανίζετο κάθε ἴχνος αὐτονομίας τοῦ Ὀργανισμοῦ.

8. Φορολογικαὶ ἀπαλλαγαί. Αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 19 καθιερούμεναι φορολογικαὶ καὶ λοιπαὶ ἀπαλλαγαὶ τοῦ Ι.Κ.Α., αἵτινες προεβλέποντο καὶ παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου τοῦ ἰσχύοντος ἀκόμη Νόμου 6298)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἀποτελοῦν τὴν μόνην κρατικὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἀσφαλίσεως.

Καινοτομίαν ἀποτελεῖ ἡ δυνατότης ἀπαλλοτριώσεως ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν ὁποίαν καθιερεῖ ἡ παρ. 6 τοῦ ἄρθρου 19, δι'ἧς υἱοθετεῖται νομοθετικῶς ἡ ἀρχὴ ὅτι καὶ ἡ ἀσφάλισις τῶν ἐργαζομένων ἐξυπηρετεῖ κοινὴν ὠφέλειαν τοῦ συνόλου, οἷαν καὶ αἱ ἀπαλλοτριώσεις ὑπὲρ τοῦ Κράτους, ὅταν ἀποβλέπουν, ὅπως ρητῶς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ὁρίζεται, εἰς τὴν ἀνέγερσιν καὶ ἵδρυσιν ἰατρείων, κλινικῶν, νοσοκομείων, σανατορίων καὶ ἀναρρωτηρίων.

Ε΄. Οἰκονομικὴ Ὀργάνωσις.

1. Γενικά. Ἐν σχέσει μὲ τὴν οἰκονομικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀσφαλίσεως, ἡ διαγράφομένη ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου οἰκονομικὴ πολιτικὴ βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἀσφαλίσεως, ἄνευ παραγνωρίσεως τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς καθόλου ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου κατευθυντήριοι γραμμαὶ τοῦ νομοσχεδίου δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς :

α) Ἀποφυγὴ ὑπερμέτρου ἐπιβαρύνσεως τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς χώρας ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζεται ἡ καθιέρωσις τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συστάσεως ἀντιοικονομικῶν Ἐπικουρικῶν Ταμείων μὲ ὀλιγωτέρους τῶν 1000 ἠσφαλισμένους (ἄρθρον 5 παρ. 5), ἡ ἀπαγόρευσις ἀνυψώσεως τῶν ποσοστῶν εἰσφορῶν τῶν Κλαδικῶν Ταμείων πέραν τῶν διὰ τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ κλάδον προβλεπομένων (ἄρθρον 5, παράγρ. 1, ἐδάφιον τελευταῖον κλπ.).

β) Μείωσις κατὰ τὸ δυνατὸν τῆς σήμερον κρατούσης συνολικῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς οἰκονομίας. Συγχώνευσις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, τῆς Ο.Α.Φ.Α. καὶ τῶν ἀντιοικονομικῶν Ταμείων, δυνατότης συγχωνεύσεως ὁμοειδῶν Ταμείων ὑπὸ κοινὸν φορέα (ἄρθρον 5), αἵτινες σημαίνουν οἰκονομίας ἐξόδων διοικήσεως διὰ τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις.

γ) Ἀποφυγὴ ἀκινητοποιήσεως καὶ ἀφαιρέσεως σημαντικῶν κεφαλαίων ἐκ τῆς παραγωγῆς. Προσδιορισμὸς τῶν ἀναγκαίων ἀσφαλίστρων μὲ μικρὰς σχετικῶς χρονικὰς προοπτικάς, δυνατότης μειώσεως ἀσφαλίστρων (ἄρθρον 25, παράγρ. 1, ἐδάφ. τελευταῖον).

δ) Ὑποβοήθησις τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανιῶν καὶ σεβασμὸς τῆς εὐπαθείας καὶ πενίας ὡρισμένων τμημάτων τῆς Ἐπικρατείας (ἄρθρον 61 καὶ ἄρθρον 62 ἀφορῶν τὴν Δωδεκάνησον).

ε) Δικαία κατανομὴ τῶν βαρῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἐφαρμογὴ εἰς εὐρεῖαν κλίμακα τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν καλύτερον καὶ χειρότερον ἀμειβομένων. Τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν παροχῶν ἐν γένει τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰδικώτερον θέσπισις κατωτάτων ὁρίων διαβιώσεως καὶ ἀνωτάτων ποσῶν παροχῶν.

2. Χρηματοδότησις τῆς ἀσφαλίσεως. Εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως τὸ σχέδιον καινοτομοῦν καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τριμεροῦς χρηματοδοτήσεως τῆς ἀσφαλίσεως, ἤτοι δι' εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν ἐργοδοτῶν των καὶ τοῦ Κράτους. Ἡ καθιέρωσις τῆς κρατικῆς συμμετοχῆς ἀπὸ τοῦ 1953, ἥτις συνιστᾶται, ὡς γνωστόν, καὶ διὰ τῆς Διακηρύξεως τῆς Φιλαδελφείας, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ εὐρωστότεραι οἰκονομικῶς τάξεις, αἵτινες ἐπὶ ὑγιοῦς ὠργανωμένων φορολογικῶν συστημάτων φέρουν καὶ τὰ μεγαλύτερα κατ' ἀναλογίαν βάρη τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, δέον νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων τάξεων.

3. Ὕψος εἰσφορῶν. Ἀποφυγὴ προσθέτων ἐπιβαρύνσεων τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Ὡς ἐσημειώθη καὶ ἀνωτέρω, διὰ τοῦ νομοσχεδίου οὐδεμία πρόσθετος ἐπιβάρυνσις τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας ἐπιβάλλεται. Ἀντιθέτως μόνον ἐλαφρύνσεις θὰ προκληθοῦν διὰ τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων ρυθμίσεων.

Πράγματι οἱ ἐργοδόται οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ 14 ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν των (11 ο)ο διὰ τὸ Ι.Κ.Α., 2 ο)ο διὰ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ 1 ο)ο διὰ τὴν Ο.Α.Φ.Α.) θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἐπιβαρύνωνται μὲ 14 ο)ο καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου. Ὁμοίως οἱ ἠσφαλισμένοι οὐδεμίαν ὑφίστανται πρόσθετον κράτησιν πλέον τῶν σήμερον ἰσχυουσῶν (4 ο)ο Ι.Κ.Α., 1 ο)ο Ο.Α.Τ.Α.).

Ἡ ἐπαύξησις εἰς τὰ ἀνωτέρω ὅρια τῶν ποσοστῶν εἰσφορῶν τῶν ἐπαρχιῶν κατὰ 3 ο)ο (2,5 ο)ο διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 0,5 ο)ο διὰ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας) θὰ ἐξουδετερωθῇ ἐν τῷ συνόλῳ της διὰ τῆς ἀπλουστεύσεως τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν, τῆς ἑνοποιήσεως αὐτῶν εἰς ἑνιαίαν εἰσφοράν, ἀπαλλάσσουσαν τὰς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς καὶ πολυπλόκους διατυπώσεις καὶ ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰσχύοντος καθεστῶτος καὶ διὰ τῆς ἐλαφρύνσεως τῶν ἐξόδων διοικήσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων γενικῶς. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω, ὑφίσταται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ διάταξις ἐπιτρέπουσα τὴν μείωσιν τῶν εἰσφορῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας μέχρι 10 ο)ο (ἄρθρον 61).

Οὐσιώδη οἰκονομικὴν ἐλάφρυνσιν τῶν ἐργοδοτῶν ἀποτελεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τίθεται ἓν ἀνώτατον ὅριον ἀποδοχῶν ὑποκειμένων εἰς εἰσφορὰς (100.000 δρχ. ἡμερησίας) ὡς καὶ ἡ ἄλλαχοῦ μνημονευομένη κατάργησις διὰ τὴν ἀνικανότητα ἐξ ἀτυχήματος τοῦ χρόνου ἀναμονῆς διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, καὶ ἡ μείωσις τούτου ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις, δεδομένου ὅτι οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται συμφώνως πρὸς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, νὰ καταβάλλουν κατὰ τὰς πρώτας 15 ἢ 30 ἡμέρας ἀσθενείας, πλήρεις τὰς ἀποδοχὰς εἰς τοὺς μισθωτούς των ἢ τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν ἂν οὗτοι λαμβάνουν ἐπίδομα ἀσθενείας. Ὠφέλεια προκύπτει διὰ τοὺς ἐργοδότας καὶ λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῶν ἐπιδομάτων ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου, διότι κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἡμερῶν τούτων θὰ καταβάλλουν μειωμένην διαφοράν.

Δέον ἀκόμη νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ οὐσιώδης βελτίωσις τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου συντάξεων θὰ μειώσῃ οὐσιωδῶς τὴν ἀνάγκην προσθέτου ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ λειτουργοῦντα ἐπικουρικὰ Ταμεῖα θὰ ἔχουν νὰ διαδραματίσουν πολὺ μικρότερον ρόλον καὶ συνεπῶς θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ μειωθοῦν προσεχῶς οἱ ὑπὲρ τούτων πόροι.

4. Κατανομὴ Εἰσφορῶν. Ὡς πρὸς τὴν κατανομὴν τῶν εἰσφορῶν μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἠσφαλισμένου τὸ σχέδιον καθιεροῖ τὰ ἀκόλουθα :

α) Εἰς τὸν κλάδον ἀνεργίας, ὡς μέχρι τοῦδε, ὁλόκληρος ἡ εἰσφορὰ βαρύνει τὸν ἐργοδότην.

β) Εἰς τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ συντάξεων ἐπὶ συνολικῆς εἰσφορᾶς 17 ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, ποσοστὸν 5 ο)ο ἤτοι τὰ 29,4 ο)ο βαρύνει τὸν ἠσφαλισμένον ἠσφαλισμένον καὶ 12 ο)ο ἤτοι 70,6 ο)ο τὸν ἐργοδότην. Αἱ ἀναλογίαι αὗται καταμερισμοῦ τῶν εἰσφορῶν εἶναι καὶ αἱ σήμερον ἰσχύουσαι. Ὁ ἐργοδότης πράγματι καταβάλλει σήμερον 11 ο)ο εἰς τὸ ΙΚΑ καὶ 1 ο)ο εἰς τὴν Ο.Α.Φ.Α. καὶ ὁ ἠσφαλισμένος 4 ο)ο εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 1 ο)ο εἰς τὴν Ο.Α.Φ.Α.

Κατὰ τὸ ἀρχικὸν κείμενον τοῦ Ν. 6298)1934 ὁ ἐπιμερισμὸς τῆς εἰσφορᾶς μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἠσφαλισμένου ἦτο 40 ο)ο εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ 60 ο)ο εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου. Ἡ εἰς ὄφελος τοῦ ἐργαζομένου μετάθεσις τοῦ βάρους τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ 10 ο)ο εἰσέτι ἤτοι ἀπὸ 40 ο)ο εἰς 30 ο)ο, δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ μισθοὶ ὑστεροῦν σήμερον ἀπὸ ἀπόψεως ἀγοραστικῆς δυνάμεως ἔναντι τῶν προπολεμικῶν. Ἐκτὸς τούτου ἡ τοιαύτη ρύθμισις ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς συγχρόνους τάσεις καὶ ἀντιλήψεις, ἀποτελεῖ δὲ καὶ συνέχειαν τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἀπὸ ἐτῶν καθεστῶτος, ὅπερ ἐκρίθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο οὔτε σκόπιμον οὔτε δίκαιον νὰ ἀνατραπῇ εἰς ὄφελος τῶν ἐργοδοτῶν, διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινε τρόπον τινὰ ἀπεμπόλησιν κεκτημένου ἤδη δικαιώματος τῶν ἐργαζομένων.

Ἄλλωστε τὸ ζήτημα στερεῖται ἰδιαιτέρας σημασίας, δεδομένου ὅτι σήμερον πλέον γίνεται γενικῶς δεκτόν, ὅτι ἡ εἰσ-

φορὰ τοῦ ἐργοδότου, ἀποτελοῦσα προέκτασιν τοῦ μισθοῦ ἢ μέρος τοῦ κοινωνικοῦ καλουμένου μισθοῦ, συνυπολογίζεται ὑπὸ τούτου μετὰ τῶν λοιπῶν δαπανῶν προσωπικοῦ του.

5. Τρόπος ὑπολογισμοῦ καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν. Τὸ σχέδιον καινοτομεῖ καὶ εἰς τὸν τρόπον εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν. Αἱ εἰσφοραὶ θὰ ὑπολογίζωνται κατὰ ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, δι' ἑκάστην τῶν ὁποίων προσδιορίζεται ἓν τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον, ἀποδίδον κατὰ κανόνα τὸν μέσον ὅρον τοῦ ἀνωτάτου κα κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν τῆς κλάσεως. Ἤτοι τὸ σχέδιον ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχικὴν λύσιν τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἥτις ἁπλοποιεῖ ἱκανῶς τοὺς ὑπολογισμοὺς εἰσφορᾶς διά τε τοὺς ἐργοδότας, τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ τὸ Ἵδρυμα.

Τὸ σχέδιον ὅμως προβλέπει καὶ τὴν δυνατότητα θεσπίσεως συστήματος κατατάξεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς κλάσεις, ἐπὶ τῇ βάσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, οἷα θὰ ἦσαν τὸ εἶδος τῆς ἀπασχολήσεως, κλπ., διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν αἱ προστριβαὶ αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦνται σήμερον εἰς τὴν πρᾶξιν μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ Ἱδρύματος, λόγῳ τῆς ἀσταθείας τῶν μισθῶν καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ νομίμων καὶ πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν. Ἡ τοιαύτη ἄλλωστε κατάταξις ἰσχύει καὶ σήμερον διὰ τοὺς μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἠσφαλισμένους. Ἡ καινοτομία τοῦ σχεδίου ἔγκειται εἰς τὴν δυνατότητα ἐπεκτάσεως τοῦ τρόπου τούτου ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας ἠσφαλισμένων. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἐπεκτάσεως τοῦ συστήματος καὶ εἰς ἄλλας πλὴν τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς κατηγορίας ἠσφαλισμένων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τῆς γενικεύσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων, ὄχι μόνον δὲν εἶναι εὔκολος ἀλλὰ οὔτε καὶ συμφέρει εἰς τοὺς ἐργοδότας ἡ ἀπόκρυψις τῶν πράγματι καταβαλλομένων εἰς τοὺς μισθωτούς των ἀποδοχῶν.

Εἰδικὴ πρόνοια ἐλήφθη διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, τῶν ὁποίων ἡ εἴσπραξις παρουσιάζει πράγματι πολλὰς δυσχερείας. Οὕτως ἐπιβάλλονται ἀφ' ἑνὸς μὲν αὐστηρότεραι κυρώσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ θεσπίζεται ἡ δυνατότης ἐπιβολῆς τῆς ὑποχρεώσεως λήψεως ἀδείας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀκόμη συστάσεως ἀσφαλιστικῶν συνεταιρισμῶν.

Ἰδιαιτέρας σημασίας εἶναι ἡ διάταξις καθ' ἣν οἱ ἠσφαλισμένοι ὑποχρεοῦνται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸν ὀργανισμὸν τὰς ἀντιρρήσεις των κατὰ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀσφαλ. τῆς σχέσεως. Οὕτω θ' ἀποφεύγωνται αἱ μετὰ πολλὰ ἔτη, ὡς συμβαίνει σήμερον, ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς διαρκείας καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς καθυστερουμένας εἰσφορὰς τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ἀποτελοῦν προέκτασιν τοῦ μισθοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καλουμένου μισθοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου αὗται δέον νὰ καταβάλλωνται μετὰ τοῦ μισθοῦ. Οἱ ἐργοδόται ἐπιβάλλεται νὰ κατανοήσουν ὅτι ὅπως ἀκριβῶς δὲν δύνανται νὰ καθυστεροῦν τὴν καταβολὴν τῶν κατὰ κυριολεξίαν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν των, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν δύνανται νὰ ἀναβάλλουν κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ τὴν καταβολὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, τοῦ κοινωνικοῦ μισθοῦ.

Ἐκκινοῦν ἐκ τῆς ἀφετηρίας ταύτης τὸ νομοσχέδιον, ἐπιβάλλει αὐστηρὰς κυρώσεις κατὰ τῶν καθυστερούντων ἐργοδοτῶν. Διὰ τοὺς κακοὺς ἐργοδότας δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸν νὰ ἐπιδεικνύεται ἐπιείκεια ζημιοῦσα καὶ τοὺς καλοὺς ἐργοδότας. Παρέχονται ὅμως πολλαπλῆς φύσεως διευκολύνσεις καὶ ἀπαλλαγαὶ ἀπὸ πρόσθετα τέλη κλπ. εἰς τοὺς καθυστερούντας τὰς εἰσφοράς των κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου ἐργοδότας, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ παρελθόντος. Ὁμοίως ἐπιμηκύνεται ἡ προθεσμία καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ἀπὸ 15 ἡμέρας εἰς ἕνα μῆνα καὶ καταργεῖται ἡ πρόσθετος ἐπιβάρυνσις τῶν καθυστερούντων ἐργοδοτῶν διὰ τόκων ὑπερημερίας. Τέλος ἐξοπλίζεται ὁ Ὀργανισμὸς δι' ὅλων τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ταχείας καὶ εἰς τὸ ἀκέραιον εἰσπράξεως τῶν ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεών του.

6. Τὰ ἐν τῇ ξένῃ κρατοῦντα. Ἐν σχέσει μὲ τὸ ὕψος τῶν εἰσφορῶν δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν δι' ὀλίγων τὰ εἰς Γαλλίαν, Αὐστρίαν, Ἰταλίαν, Βέλγιον καὶ Τσεχοσλοβακίαν σχετικῶς κρατοῦντα, πρὸς ἐνέργειαν σχετικῶν συγκρίσεων.

Γαλλία: Συμφώνως πρὸς τὸ ἐν ἰσχύϊ σήμερον γενικὸν σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐν Γαλλίᾳ, αἱ ὑπὲρ τούτου εἰσφοραὶ ἐργοδοτῶν καὶ ἠσφαλισμένων ἀνέρχονται εἰς τὰ ἐν τῷ ἑπομένῳ πίνακι ἐμφαινόμενα ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων μισθωτῶν:

ΠΙΝΑΞ

Εἰς βάρος	Ἀσφάλισις ἀσθενείας καὶ συντάξεων	Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα	Ἀσφάλ. Ἐργατικῶν ἀτυχημάτων			Γενικὸν Σύνολον		
			Μέσος ὅρος	Maximum	Minimum	Μέσος ὅρος	Maximum	Minimum
Ἐργοδότου....	10%	16%	3%	12,8%	0,5%	29%	38,8%	26,5%
Ἠσφαλισμένου.	6%	—	—	—	—	6%	6,0%	6,0%
Μερικὰ Σύνολα.	16%	16%	3%	12,8%	0,5%	35%	44,8%	32,5%

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος αἱ εἰσφοραὶ ἐργοδότου καὶ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ ἀτυχήματος ἀνέρχονται εἰς Γαλλίαν εἰς 19 ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων κατὰ μέσον ὅρον, ἔναντι 17 ο)ο ποὺ προβλέπει τὸ νομοσχέδιον. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ εἰσφορὰ διὰ τὸ ἀτύχημα κυμαίνεται ἀπὸ 0,5ο)ο μέχρι 12,8 ο)ο ἀναλόγως τῶν κινδύνων ἑκάστης ἐπιχειρήσεως, ὑπάρχουν ἐργοδόται καταβάλλοντες 28 ο)ο λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁλόκληρος ἡ εἰσφορὰ διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἐργοδότην, τὰ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν βάρη τῶν ἐργοδοτῶν ἐξικνοῦνται κατὰ μέσον ὅρον εἰς 35 ο)ο φθάνουν δὲ εἰς ὡρισμένας ἐπιχειρήσεις τὰ 44,8 ο)ο, χωρὶς μάλιστα ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ βάσει διανεμητικοῦ συστήματος δι' ὅλους τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως.

Βέλγιον: Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐργατῶν κατὰ τοῦ γήρατος καὶ θανάτου τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 7 ο)ο (3,5 ο)ο ἠσφαλισμένος καὶ 3,5 ο)ο ἐργοδότης) καταβάλλει δὲ τὸ Κράτος οἰκονομικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τῶν αὐτῶν κινδύνων (γῆρας — θάνατος) τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς τὸ 10,5 ο)ο. Ἐκ τούτου 7 ο)ο κεφαλαιοποιεῖται καὶ τὸ ὑπόλοιπον 3,5 ο)ο προσαυξάνει τὰς συντάξεις κατὰ τὸ διανεμητικὸν σύστημα.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας—ἀναπηρίας ἡ εἰσφορὰ ἀνέρχεται εἰς 6 ο)ο διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ 5 ο)ο διὰ τοὺς ὑπαλλήλους. Ὁμοίως τὸ Κράτος συνεισφέρει 16 ο)ο ἐπὶ τῶν ἐσόδων τῆς ἀσφαλίσεως.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 2 ο)ο, τὸ δὲ Κράτος καλύπτει τὰ ἐλλείμματα.

Οἱ ἐργοδόται καταβάλλουν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ Βέλγιον 6 ο)ο δι' οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, 5 ο)ο διὰ τὰς ἐτησίας ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν καὶ 1,5 ο)ο διὰ τὸν εἰς ἐργαλεῖα ἐξοπλισμὸν τῶν ἐργαζομένων (REEQUIPEMENT MENAGER). Εἰδικῶς δὲ οἱ ἐργοδόται οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν καταβάλλουν πρόσθετον εἰσφορὰν ἀνεργίας ἐκ 2 ο)ο διὰ τὴν χορήγησιν προσθέτων ἐπιδομάτων ἀνεργίας εἰς τοὺς ἀνέργους ἐργάτας δομικῶν ἐγασιῶν κατὰ τὰς περιόδους ἀνεργίας λόγῳ ἀντιξόων καιρικῶν συνθηκῶν.

Αὐστρία: Εἰς τὴν Αὐστρίαν τὸ ἀσφάλιστρον διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας ποικίλλει ἀπὸ 3,2 ο)ο μέχρι 6,25 ο)ο τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργαζομένου, ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου καὶ τοῦ Ταμείου εἰς ὃ ἀσφαλίζεται.

Εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας τὸ ἀσφάλιστρον, ὑπὸ διενεμητικὸν σύστημα., ἀνέρχεται εἰς 8,1 ο)ο διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 10 ο)ο διὰ τοὺς ἐργάτας.

Εἰς ἀμφότερα τὰ συστήματα, τὸ ἀσφάλιστρον κατανέμεται ἐξ ἡμισείας εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ἠσφαλισμένου.

Τὸ ἀσφάλιστρον ἀτυχημάτων ἀνέρχεται εἰς 2,5 ο)ο βαρῦνον ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἐργοδότην, τὸ δὲ ἀσφάλιστρον ἀνεργίας εἰς 3 ο)ο (1,5 ο)ο ὁ ἐργοδότης καὶ 1,5 ο)ο ὁ ἠσφαλισμένος).

Ἰταλία: Εἰς τὴν Ἰταλίαν αἱ εἰσφοραὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν ἤδη κατὰ τὸ 1948 ἀνήρχοντο εἰς 23 ο)ο περίπου διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 36 ο)ο διὰ τοὺς ἐργάτας, μὴ συνυπολογιζομένων καὶ τῶν κρατικῶν ἐπιχορηγήσεων.

Τσεχοσλοβακία: Εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν, βάσει τοῦ κατὰ τὸ 1945 ψηφισθέντος νόμου περὶ ἐθνικῆς ἀσφαλισεως τὰ ἀσφάλιστρα ἀνήρχοντο εἰς 10ο)ο διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας—γήρατος—θανάτου, εἰς 6,8ο)ο διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας, εἰς 1 ο)ο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀτυχήματος, εἰς 1 ο)ο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ εἰς 4 ο)ο διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω πόρων ὁ νόμος προβλέπει καὶ λίαν σημαντικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Οὕτω τὸ Κράτος θὰ καταβάλῃ ἐτησίως μέχρι τοῦ 1956 τὰ ἀπαιτούμενα ποσὰ ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως τὰ ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας ἀνέλθουν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὸ τριπλάσιον τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1949 ἐξόδων τῆς ἀσφαλίσεως διὰ παροχάς. Μετὰ τὸ 1956 τὸ Κράτος θὰ καταβάλλῃ ἐτησίως ὅσον ποσὸν θὰ ἀπαιτῆται διὰ νὰ παραμένουν ἀκέραια τὰ ἀνωτέρω ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας.

Ἐπὶ πλέον τὸ Κράτος καταβάλλει τὸ ἥμισυ τοῦ κόστους ἰατρικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

Τέλος προβλέπεται ὅτι τὸ Κράτος θὰ καλύπτῃ πᾶσαν πρόσθετον δαπάνην ἀναγκαίαν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ἀσφαλίσεων ὑποχρεώσεων, εἰς τὸν τομέα τῆς δημογραφικῆς καὶ προληπτικῆς του πολιτικῆς.

7. Οἰκονομικὸν σύστημα καλύψεως δαπανῶν.— Μία βασικὴ καινοτομία τῆς προτεινομένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου οἰκονομικῆς ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἔγκειται, ὡς ἤδη ἐσημειώθη, εἰς τὴν προτίμησιν καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κλάδου συντάξεων τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συστήματος τοῦ προοδευτικοῦ μέσου ἀσφαλίστρου, ὅπερ ἰσχύει σήμερον, μόνον θεωρητικῶς ἄλλως τε, ἤχθημεν ἐκ τῶν ἀκολούθων κυρίως σκέψεων:

α') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφαλίστρου προϋποθέτουν ὡς γνωστὸν, συνεχῆ περίοδον ὁμαλοῦ οἰκονομικοῦ καὶ νομισματικοῦ βίου. Ἡ προϋπόθεσις ὅμως αὕτη, ὡς γνωστόν, δὲν πληροῦται παρ' ἡμῖν. Αἱ διακυμάνσεις τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν, ἦσαν τόσον βαθεῖαι, ὥστε οἱοσδήποτε ὑπολογισμὸς ἀσφαλίστρου, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀντιμετωπίζοντο αἱ παροχαὶ οὐχὶ εἰς τὸ διηνεκές, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ σύστημα κεφαλοποιήσεως, ἀλλὰ καὶ μιᾶς ἔστω γενεᾶς ἠσφαλισμένων, θὰ ἀπέβαινεν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς διαπιστωθείσης ἀδυναμίας ἐξασφαλίσεως τῶν συγκεντρουμένων ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν εἰς σταθερὰς ἀξίας.

Ἡ ἀπώλεια κεφαλαίων τοῦ Ι. Κ. Α., λόγῳ τῆς ὑποτιμήσεως τῆς δραχμῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ πολέμου διαταραχῶν τῆς οἰκονομίας, ὑπελογίσθη διὰ μόνον τὸ μέχρι τέλους τοῦ 1944 διάστημα εἰς 1.549.000 χρυσᾶς λίρας, ἢ εἰς 350.000 ἑκατομμύρια περίπου σημερινῶν δραχμῶν.

β') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφαλίστρου ἀπαιτοῦν τὴν συγκέντρωσιν κολοσσιαίων ἀποθεματικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπένδυσις δημιουργεῖ δυσχερέστατα προβλήματα. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου, ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας, κατὰ τὴν παροῦσαν μάλιστα περίοδον, δὲν ἐπιτρέπει ἄνευ σοβαρῶν κινδύνων τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὴν παραγωγὴν σημαντικῶν κεφαλαίων ἄνευ συγχρόνου ἐξασφαλίσεως παραγωγικῆς τοποθετήσεώς των, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ Κράτος ἐπιδιώκει δι' ὅλων τῶν μέσων τὴν ἄσκησιν πολιτικῆς ἀναπτύξεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν κλάδων τῆς χώρας, ἐπὶ σκοπῷ ὅπως ἡ οἰκονομία μας καταστῇ κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτάρκης καὶ αὐξηθῇ βαθμιαίως τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα.

γ') Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων ἐπιτρέπει τὸν καθορισμὸν ἀρκετὰ χαμηλοῦ ἀσφαλίστρου, λόγῳ τοῦ μικροῦ σχετικῶς ἀριθμοῦ συνταξιούχων τῶν πρώτων ἐτῶν λειτουργίας τοῦ Ἱδρύματος, ἐνῷ, συγχρόνως αἱ παροχαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ χορηγοῦνται θὰ εἶναι γενικῶς ὑψηλότεραι τῶν ἤδη χορηγουμένων. Ἡ μείωσις αὕτη τῆς ἐπιβαρύνσεως θὰ ἔχῃ ἀναμφισβητήτως εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον ἀνασυγκροτήσεως τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

δ') Αἱ σχετικῶς ἀσήμαντοι πρόσοδοι ἐκ τῶν σχηματισθέντων μέχρι σήμερον ἀποθεματικῶν δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ ἠσφαλισμένοι καὶ ἐργοδόται, καταβάλλοντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ηὐξημένην εἰσφορὰν διὰ νὰ σχηματίζωνται ἀποθεματικά, ὑποκείμενα ἐν συνεχείᾳ εἰς σημαντικὰς ἀπωλείας, λόγῳ τῆς ὑποτιμήσεως τῆς δραχμῆς.

ε') Ἡ συνέχισις τοῦ συστήματος τοῦ προοδευτικοῦ μέσου ἀσφαλίστρου, ἐάν, βεβαίως τοῦτο ἐπρόκειτο νὰ ἐδραιωθῇ ἐπὶ ὑγιῶν ἀναλογιστικῶν βάσεων καὶ οὐχὶ νὰ ἀναφερθῇ ἁπλῶς ὡς πλατωνικὴ ἀρχή, θὰ ἀπήτει ὄχι μόνον ἀβαστάκτως ὑψηλὸν ἀσφάλιστρον — ἰδίᾳ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀπολεσθέντων κεφαλαίων — ἀλλὰ θὰ ἐπέβαλε συγχρόνως καὶ παροχὰς συντάξεων ἐστερημένας οἱασδήποτε σημασίας, οἷαι ἦσαν αἱ τοῦ Ν. 6298 (συντάξεως γήρατος καὶ ἀναπηρίας 300—500 προπολ. δραχμῶν κατὰ μέσον ὅρον καὶ μελῶν οἰκογενείας 50—200 δραχ.).

Σημειωτέον ὅτι τὰ προβλήματα τοῦ ἐφαρμοστέου οἰκονομικοῦ συστήματος ἀπησχόλησαν μεταπολεμικῶς πολλὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ ἐν μέρει τὸ Βέλγιον διὰ νὰ ἀναφέρωμέν τινα μόνον ἀπὸ τὰ νεώτερα συστήματα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἀπεμακρύνθησαν ἤδη σαφῶς ἀπὸ τὸ σύστημα κεφαλαιοποιήσεως.

Διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως, ἤτοι τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας, δὲν τίθεται ζήτημα ἐπιλογῆς οἰκονομικοῦ συστήματος. Διὰ τοὺς κλάδους τούτους γίνεται γενικῶς δεκτὸν τὸ σύστημα κατανομῆς δαπανῶν, δοθέντος ὅτι καλύπτουν κινδύνους μὲ σχετικῶς βραχυπροθέσμους συνεπείας. Καὶ μέχρι τοῦδε ἄλλως τε οἱ κλάδοι οὗτοι βασίζονται ἐπὶ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν νοεῖται τεχνικῶς ἡ ὡς πρὸς τούτους ἐφαρμογὴ συστημάτων κεφαλαιοποιήσεως.

Ἐπιβάλλεται πάντως ἡ παρατήρησις, ὅτι ἡ καθιέρωσις τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος δὲν σημαίνει καθορισμὸν ἀσφαλίστρου, ἐπιτρέποντος τὴν ἀκριβῆ κάλυψιν τῶν ἐτησίων δαπανῶν. Τὸ ἀσφάλιστρον προσδιορίζεται κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν κάλυψιν τῶν συνεχῶς αὐξανομένων δαπανῶν τοῦ κλάδου συντάξεων. Περὶ τούτου ὅμως γίνεται ἀναλυτικώτερον λόγος κατωτέρω.

8. Ἐπενδύσεις Κεφαλαίων: Εἰς τὸν τομέα τῆς ἐπενδύσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὀργανισμοῦ (ἄρθρον 18) τὸ βάρος ρίπτεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εὐρέως οἰκοδομικοῦ προγράμματος, ἀποβλέποντος εἰς τὴν ἐξασφάλισιν συγχρονισμένων κτισμάτων διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν διοικητικῶνν του καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑγειονομικῶν του ὑπηρεσιῶν. Τοῦτο δὲ διότι ἔχει γενικῶς πλέον κατανοηθῇ ὅτι ἄνευ ἰδίων συγχρονισμένων ἐγκαταστάσεων οὔτε ἱκανοποιητικὴ περίθαλψις δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ, οὔτε νὰ μειωθῇ τὸ κόστος τῆς περιθάλψεως, οὔτε νὰ ὀργανωθοῦν ὀρθολογιστικῶς αἱ ὑπηρεσίαι του. Ἡ ἵδρυσις συγχρονισμένων ἰατρείων, νοσοκομείων, σανατορίων κλπ., ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. βασιζομένων προσδοκιῶν ἐκ τῆς ἐπιχειρουμένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἀναδιοργανώσεώς του.

Σημειοῦμεν ἐπίσης τὴν διάταξιν περὶ δυνατότητος ἐπενδύσεως μέρους τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἱδρύματος εἰς μετοχὰς Ἑταιρειῶν Κοινῆς Ὠφελείας, ὅπως εἶναι τὰ ἔργα ἐξηλεκτρισμοῦ τῆς χώρας, τὰ ὁποῖα γενικῶς σήμερον ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς τὰς προσφάτους μελέτας τοῦ Δ.Γ.Ε., ὅτι πρέπει νὰ ἐνισχύωνται ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ποὺ ἐκπροσωποῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀποταμιεύσεως, ὑπὸ τὰς συγχρόνους οἰκονομικὰς συνθήκας.

Μνημονεύομεν τέλος τὴν διάταξιν (παράγρ. 2 ἐδ. γ) περὶ τῆς δυνατότητος συστάσεως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐργοστασίων καὶ ἐργαστηρίων κατασκευῆς εἰδῶν ἀναγκαίων εἰς εὐρεῖαν κλίμακα διὰ τὴν ἀσφάλισιν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ δημιουργίαν ἀποθεμάτων τοιούτων εἰδῶν, πρὸς ἀποφυγὴν τυχὸν ἐκμεταλλεύσεώς του ὑπὸ τῶν οἰκείων βιομηχανιῶν ἢ ἀντιπροσώπων τῶν σχετικῶν οἴκων, ἂν ἤθελεν εὑρεθῇ ποτε πρὸ μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως.

9. Οἰκονομικαὶ προοπτικαί: Α'. Κλάδος ἀναπηρίας—γήρατος—θανάτου. Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταξιούχων τοῦ Ἱδρύματος θὰ ἀνέλθῃ αὐξανόμενος προοδευτικῶς, εἰς τὸ τέλος τοῦ 1956, εἰς 52.700 περίπου, συμφώνως πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου καθιερούμενον σύστημα συντάξεων, ἤτοι θὰ εἶναι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατὰ 10.000 περίπου ἀνώτερος, ἐκείνου τὸν ὁποῖον θὰ εἴχομεν ὑπὸ τὸ ἰσχύον καθεστώς, (42.040). Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐπὶ πλέον αὔξησις αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν μείωσιν τῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ ἀπαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως, κυρίως διότι αὕτη ἐξουδετεροῦται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι θεσπίζονται αὐστηρότεραι διατάξεις διὰ τοὺς λαμβάνοντας ἑτέρωθεν σύνταξιν, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἱκανὸς ἀριθμὸς τούτων ἠσφαλίζετο μετὰ τὴν συνταξιοδότησίν του εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἐλάμβανεν καὶ παρὰ τούτων μετὰ 2 καὶ ἥμισυ ἔτη δευτέραν σύνταξιν. Ἤδη διὰ τοῦ νομοσχεδίου κατοχυροῦται ἐπαρκῶς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τὰς τοιαύτας καταχρήσεις, αἵτινες εἶχον προσλάβει ἱκανὴν ἔκτασιν. Σημειοῦμεν ἀκόμη ὅτι ἡ μείωσις τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων δὲν θὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροήν τινα ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων, διότι ὅλοι οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ι.Κ.Α. ἔχουν ἤδη πραγματοποιήσῃ ἱκανὸν ἀριθμὸν ἡμερομισθίων ἐν ἀσφαλίσει εἰς τρόπον ὥστε στερεῖται ἰδιαιτέρας σημασίας ἂν θὰ ἀπατοῦνται 500 ἢ 750 ἡμερομίσθια πρὸς συνταξιοδότησιν. Ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων ὀφείλεται εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας διὰ τὰ βαρέα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα κατὰ 5 ἔτη (ἥτις προβλέπεται ὅτι δύναται νὰ θεσπισθῇ ἀπὸ 1.1.1953) καὶ εἰς τὴν δυνατότητα ἀπαιτήσεως μειωμένης συντάξεως ἀπὸ τὸ 55ον διὰ τὰς γυναίκας καὶ τὸ 60ον διὰ τοὺς ἄνδρας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐνῷ οἱ λόγῳ γήρατος συνταξιοῦχοι θὰ ἀνήρχοντο κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον εἰς 17.990 κατὰ τὸ 1956, βάσει τοῦ σχεδίου θὰ ἀνέρχωνται εἰς 25.650 (ἤτοι ἐπὶ πλέον διαφορὰ 7.660).

Ὁμοίως οἱ συνταξιοῦχοι λόγῳ ἀναπηρίας ὑπολογίζονται κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος κατὰ 1800 περισσότεροι ἔναντι τῶν ὅσων θὰ ἦσαν ὑπὸ τὸν ἰσχύοντα νόμον, διότι προστίθενται καὶ οἱ δικαιούμενοι ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων θὰ σταθεροποιηθῇ ἔκτοτε λόγῳ τῆς ἐπὶ διετίαν μόνον καταβολῆς αὐτοῦ.

Τὴν κατὰ πρόβλεψιν ἐξέλιξιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων ὑπὸ τὸ ἰσχύον καὶ τὸ νέον καθεστὼς μᾶς παρέχει ὁ κατωτέρω πίναξ συντεταγμένος μὲ διάκρισιν τῶν συνταξιούχων κατὰ κατηγορίας καὶ μὲ προοπτικὴν μιᾶς πενταετίας.

Προβλεπόμεναι περιπτώσεις συντάξεων.

	Κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον					Κατὰ τὸ σχέδιον					
Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους	Γήρατος	Ἀναπηρίας λόγῳ κοινῆς νόσου καὶ φυματιώσεως	Ἀναπηρίας λόγῳ ἐργατικ. καὶ πολ. ἀτυχήματος	Θανάτου	Ὅλων τῶν κατηγοριῶν	Γήρατος	Ἀναπηρίας λόγῳ κοινῆς νόσου καὶ φυματιώσεως	Ἀναπηρίας λόγῳ ἐργατικ. καὶ πολ. ἀτυχήματος	Θανάτου	Ἀναπροσαρμογῆς	Ὅλων τῶν κατηγοριῶν
1951	9.490	4.300	830	11.920	26.540	10.650	4.300	830	11.920	200	27.900
1952	11.190	4.700	930	12.820	29.640	13.650	5.700	930	12.820	1.600	34.700
1953	12.890	5.100	1.030	13.720	32.740	16.650	6.300	1.030	13.720	2.000	39.700
1954	14.590	5.500	1.130	14.620	35.840	19.650	6.900	1.130	14.620	2.200	44.500
1955	16.290	5.900	1.230	15.520	38.940	22.650	7.500	1.230	15.520	1.200	48.100
1956	17.990	6.300	1.330	16.420	42.040	25.650	8.100	1.330	16.420	1.200	52.700

Εἶναι προφανὲς ὅτι εἰς τὸν πίνακα δὲν περιλαμβάνονται οἱ συνταξιοῦχοι τῶν συγχωνευθησομένων εἰς τὸ Ἵδρυμα Ταμείων, διότι εἶναι ἄγνωστον ποῖα Ταμεῖα θὰ συγχωνευθοῦν εἰς αὐτὸ καὶ πότε.

Αἱ κατὰ προσέγγισιν δαπάναι τοῦ κλάδου συντάξεων, μόνον διὰ παροχάς, ὑπὸ τὸ νέον σχέδιον ἐμφαίνονται εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, πενταετοῦς ὡσαύτως προοπτικῆς:

ΠΙΝΑΞ

Προβλεπόμεναι παροχαὶ τοῦ κλάδου συντάξεων κατὰ τὸ σχέδιον.

Χρονικὴ περίοδος	Συντάξεις γήρατος	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγῳ κοινῆς νόσου καὶ φυματιώσεως	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγῳ πολεμικοῦ ἀτυχήματος	Συντάξεις θανάτου	Ἐπιδόματα ἀναπροσαρμογῆς	Σύνολο παροχῶν
	Εἰς δισεκατομμύρια δραχμῶν						
1951 Β'. ἑξάμ.	21,4	9,7	1,4	0.7	21,4	0,3	54.9
1952	52,7	21,9	3,2	1,4	43,4	4,3	126,9
1953	66,6	26,8	3,8	1,4	46,2	8,0	152,8
1954	80,5	29,7	4,4	1,4	49,0	5,8	170,8
1955	94,4	32,6	5,0	1,4	51,8	3,8	189,0
Ἐτησ. αὔξησις	13,9	2,9	0,6	0	2,8	0	20.2

Τὴν κατὰ πρόβλεψιν ἐξ ἄλλου ἐξέλιξιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κλάδου συντάξεων μᾶς παρέχει ὁ κάτωθι πίναξ :

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

Ἔτος	Σύνολον δαπανῶν κλ. Συντάξεων (δισεκ. δρχ.)	Ἀποθεματικὸν κλάδου Συντάξεων εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους (δισεκ. δρχ.)
1951 Β' ἑξαμ.	70	182
1952	142	264
1953	168	323
1954	186	367
1955	204	395
1956	224	404
1957	224	392
1958	264	359
1959	284	304
1960	304	226
1961	324	124
1962	344	4

Σημείωσις. Οἱ ἀνωτέρω ὑπολογισμοὶ βασίζονται ἐπὶ τῶν κάτωθι δεδομένων:

α) Ἀποθεματικὰ κλάδου συντάξεων τὴν 1.7.51: 150 δισεκατομμύρια δραχ.

β) Ἀσφάλιστρον κλάδου συντάξεων: 7,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν μισθῶν.

γ) Ἐτήσια ἔσοδα κλάδου συντάξεων ἐξ εἰσφορῶν : 213 δισεκατομμύρια.

δ) Ἀπόδοσις ἀποθεματικῶν 5 ο)ο.

ε) Ἐτήσιαι δαπάναι διοικήσεως καὶ λοιπὰ δευτερεύοντα ἔξοδα: 15 δισεκατομμύρια.

Εἶναι αὐτονότητον ὅτι καὶ ὁ πίναξ οὗτος μόνον κατὰ προσέγγισιν ἀποδίδει τὰς οἰκονομικὰς ἐξελίξεις τοῦ κλάδου συντάξεων. Ὡς κυριωτέρους λόγους ἀδυναμίας ἀκριβῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὑπολογισμῶν ἀναφέρομεν:

Πρῶτον, τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἄγνωστον πόσοι ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων θὰ ἐξέρχωνται πρὸ τοῦ 65ου (ἐπὶ ἀρρένων) καὶ τοῦ 60οῦ (ἐπὶ θηλέων) ἔτους τῆς ἡλικίας των, βάσει τῆς παρεχομένης ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου εὐχερείας.

Δεύτερον, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως τυχὸν πτώσεως τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς καὶ τῆς λόγῳ ταύτης ἀνάγκης ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων, διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπένδυσις τῶν ἀποθεματικῶν εἰς ἀσφαλεῖς ἀξίας.

Τρίτον, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων θὰ παραμένῃ σταθερός, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ ἐγένοντο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σημερινοῦ δείκτου ἀπασχολήσεως.

Ἂν ὅπως γενικῶς προσδοκᾶται καὶ ἐλπίζεται μὲ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς χώρας αὐξηθῇ ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι οὐσιωδῶς εὐνοϊκώτερα, διότι ἐνῷ θὰ αὐξηθοῦν μεγάλως τὰ ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως ἐκ τῆς διευρύνσεως τοῦ κύκλου τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ δαπάναι τοῦ κλάδου συντάξεων (ὅπως καὶ τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως) θὰ αὐξηθοῦν κατὰ ποσοστὸν ἀσήμαντον.

Τέταρτον, τὴν ἀδυναμίαν ὑπολογισμοῦ ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν τῶν βαρῶν τὰ ὁποῖα θὰ ἀναλάβῃ τὸ ΙΚΑ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰς αὐτὸ ὡρισμένων Κλαδικῶν Ταμείων.

Παραμεριζομένων τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου ἐκ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἅτινα καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις θὰ ἀλληλοεξουδετερωθοῦν, καὶ βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι θὰ ἔχωμεν ποίαν τινὰ νομισματικὴν σταθερότητα ἢ ἐξασφάλισιν τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῶν ἀποθεματικῶν, πρατηροῦμεν ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον 7,5ο)ο τὸ ΙΚΑ θὰ δημιουργῇ προοδευτικῶς αὐξανόμενα ἀποθεματικὰ μέχρι τοῦ 1956 (264 δισ. τὸ 1952, καὶ 404 τὸ 1956) ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ τούτου, θὰ ἀρχίσῃ ἡ μείωσίς των. Οὕτω τὸ 1960 ταῦτα θὰ ἔχουν μειωθῇ εἰς 266 δισ., τὸ 1961 εἰς 124 καὶ τὸ 1962 θὰ ἐμφανίσῃ ἔλλειμμα 4 δισ., ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἱκανῆς αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου συντάξεων, ἂν εὐνοϊκαὶ συνθῆκαι καὶ κυρίως ἡ προσδοκωμένη αὔξησις τοῦ δείκτου ἀπασχολήσεως δὲν προκαλέσουν εὐνοϊκωτέρας ἐξελίξεις.

Διὰ τὴν ἀποφυγὴν μιᾶς τοιαύτης ἀποτόμου αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου, θὰ ἦτο ἴσως σκόπιμον ὅπως τὸ ἀσφάλιστρον αὐξηθῇ κατὰ μίαν μονάδα ἀπὸ τοῦ 1956, ὁπότε ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τῆς χώρας θὰ δύναται λόγῳ τῆς πλήρους ἀναρρώσεώς της νὰ φέρῃ εὐχερῶς τὸ μικρὸν τοῦτο πρόσθετον βάρος. Ἡ τοιαύτη αὔξησις παρατείνει τὸν χρόνον ἐπαρκείας τῶν ἀποθεματικῶν μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1965. Ἔτι ἀπώτεροι τῆς 15ετίας ὑπολογισμοὶ νομίζομεν ὅτι θὰ ἀπετέλουν ματαιοπονίαν, διότι εἶναι ἄγνωστον τί μέχρι τότε θὰ μεσολαβήσῃ. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐλπίζεται βασίμως ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐπιχορηγήσεις τοῦ Κράτους, αἱ ὁποῖαι προβλέπονται ἀπὸ τοῦ 1953, θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς τὸ διηνεκές.

Β'. Κλάδος Ἀσθενείας. Ὁ κλάδος ἀσθενείας (κλάδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ κλάδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα) θὰ ἔχῃ ὡς ἀσφάλιστρον 9,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀσφαλισμένων. Βάσει τοῦ ἀσφαλίστρου τούτου τὰ ἐτήσια ἔσοδά του ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σημερινοῦ δείκτου ἀπασχολήσεως καὶ τοῦ σημερινοῦ ἐπιπέδου μισθῶν, ὑπολογίζονται εἰς δραχ. 270 δισεκατομμύρια, μὲ τὴν προσθήκην δὲ εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ ἄλλων τινῶν δευτερευούσης σημασίας ἐσόδων τοῦ κλάδου (κυρίως ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὰς δαπάνας περιθάλψεως καὶ ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἐξ 130 περίπου δισεκατομμυρίων ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου τούτου) εἰς 290 δισεκατομμύρια ἐτησίως.

Τὰ σημερινὰ ἐξ ἄλλου ἐτήσια ἔξοδα τοῦ κλάδου ἀσθενείας ἀνέρχονται εἰς 209 δισεκ. δραχμῶν, ἀναλυόμενα εἰς 141 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς εἶδος, εἰς 41 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς χρῆμα καὶ εἰς 27 δισεκατομμύρια δι' ἔξοδα διοικήσεως καὶ λοιπὰς δαπάνας.

Τούτων δοθέντων ἂν αἱ παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας παρέμενον αἱ σήμερον ἰσχύουσαι καὶ ὑπὸ τὸ νέον σχέδιον θὰ εἴχομεν ἓν ἐτήσιον περίσσευμα ἐξ 80 δισ. δραχμῶν περίπου. Διὰ τοῦ σχεδίου ὅμως ἐπέρχονται βασικαὶ βελτιώσεις εἰς τὴν περίθαλψιν καὶ εἰς τὰς χρηματικὰς παροχάς.

Βάσει τῶν γενομένων ὑπολογισμῶν αἱ βελτιώσεις τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος θὰ ἀπαιτήσουν περὶ τὰ 10 δισεκατομμύρια ἐτησίως ἤτοι αἱ σχετικαὶ δαπάναι θὰ αὐξηθοῦν κατὰ 1)4 περίπου τῶν σημερινῶν δαπανῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπελογίσθη ληφθέντων ὑπ' ὄψιν α) τῆς μειώσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας ἐπὶ κοινῆς νόσου καὶ τῆς καταργήσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἐπὶ ἀνικανότητος ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα, β) τῆς αὐξήσεως τῶν ἐπιδομάτων ἀσθενείας καὶ μητρότητος τῶν λοιπῶν εἰς χρῆμα παροχῶν εἰς τὰ ἀλλαχοῦ ἀναφερόμενα ὅρια, γ) τῆς αὐστηροποιήσεως τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων (ἀπὸ 50 εἰς 100 ἡμέρας ἐργασίας) τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος ἀσθενείας ἐπὶ ἀνικανότητος ἐκ κοινῆς νόσου καὶ δ) τῆς καταργήσεως τοῦ ἐπιδόματος θηλάσεως, λόγῳ τῆς προσαρμογῆς τῶν παροχῶν μητρότητος πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως τῆς Φιλαδελφείας «περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως».

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος (ἰατρικὴ περίθαλψις γενικῶς) ὑπελογίσθη ὅτι αἱ δαπάναι τούτου θὰ αὐξηθοῦν ὡς ἀκολούθως:

α) Εὐθὺς ὡς ἐκδοθοῦν οἱ νέοι Κανονισμοὶ περὶ βελτιώσεως καὶ ἐπεκτάσεως ὅλων τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας, πλὴν τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω, θὰ ἔχωμεν πρῶτον αὔξησιν τῆς δαπάνης νοσοκομειακῆς περιθάλψεως κατὰ 25 δισεκατομ. περίπου ἤτοι κατὰ 80 ο)ο. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἔδει νὰ ὑπολογίσῃ τις τὴν αὔξησιν ταύτην εἰς 120 ο)ο, δοθέντος ὅτι εἰς ἕκαστον ἀμέσως ἠσφαλισμένον ἀναλογοῦν 1,2 μέλη οἰκογενείας. Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἀκριβὲς διότι τὰ νεαρᾶς ἡλικίας τέκνα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν λίαν ἱκανὸν ποσοστὸν τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν οἰκογενείας, τυγχάνουν πολὺ σπανιώτερον νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Ἡ ὑπολογισθεῖσα αὔξησις ἐξ 80 ο)ο ἀποτελεῖ τὸν δυσμενέστερον δυνατὸν ὑπο-

λογισμὸν διὰ τὸ Ι. Κ. Α., λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κίνησις τῶν μελῶν οἰκογενείας εἰς ἰατρικὰς ἐπισκέψεις ἐμφανίζεται εἰς πολὺ μικροτέραν ἀναλογίαν ἤτοι εἰς 60 ο)ο περίπου ἐν σχέσει μὲ τοὺς ἀμέσους ἠσφαλισμένους, τὸ ποσοστὸν δὲ τοῦτο θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἔτι μικρότερον εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, καὶ δεύτερον ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ ἀντίστοχος ἀριθμὸς διαθεσίμων νοσοκομειακῶν κλινῶν διὰ τὴν ἐν νοσοκομείῳ περίθαλψιν 80)100 εἰσέτι τῶν σήμερον νοσηλευομένων. Παρ' ὅλα ταῦτα ἐδέχθημεν τὸ ποσοστὸν τοῦτο τῆς αὐξήσεως, ὑπολογίσαντες διὰ λόγους ἀσφαλείας ὅτι μετὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ Ι.Κ.Α., θὰ δημιουργηθῇ ὁ ἀπαραίτητος ἀριθμὸς κλινῶν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν πασῶν τῶν εἰς νοσοκομειακὴν περίθαλψιν ἀναγκῶν τῶν ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἠσφαλισμένων τοῦ Ἱδρύματος.

Τὰ ἀποθέματα τὰ ὁποῖα θὰ δημιουργοῦνται ἐκ τῆς ἐλλείψεως κλινῶν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, θὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἐξ 130 περίπου δισεκατομμυρίων σημερινῶν ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου ἀσθενείας διὰ τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν, θὰ ἠδύνατο ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ περὶ σανατοριακῆς περιθάλψεως τῶν ἀμέσως ἠσφαλισμένων νὰ ἀντιμετωπισθῇ καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτο περαιτέρω αὔξησις τῶν δαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Πλὴν ὅμως δύναται νὰ προεξοφληθῇ μετὰ βεβαιότητος ὅτι δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον αὔξησις σημαντικὴ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

Πρῶτον, διότι διὰ νὰ τύχῃ τις σανατοριακῆς περιθάλψεως θὰ ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ σχέδιον ἡ πραγματοποίησις 350 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἐξ ὧν 50 κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος (ἢ 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένων ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ τελευταίου τριμήνου τοῦ 15μήνου) ἔναντι τῶν 50 μόνον ἡμερῶν ἐργασίας ποὺ ἀπῃτοῦντο μέχρι πρό τινος κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 12μηνον. Ἡ αὐστηροποίησις αὕτη τῶν προϋποθέσεων θὰ ἀποκλείσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς σημερινὰς δυνατότητας καταχρήσεως καὶ καταδολιεύσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ θὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαιουμένων εἰς τοὺς πράγματι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος μισθωτούς.

Δεύτερον, διότι ἤδη τὸ Ἵδρυμα παρέχει σανατοριακὴν περίθαλψιν εἰς ἄνω τῶν 1200 ἀμέσως ἠσφαλισμένων καὶ ἑπομένως ἡ πρόσθετος δαπάνη, ἂν ὑπάρξῃ, θὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς δεομένους περιθάλψεως καὶ μὴ νοσηλευομένους σήμερον εἴτε διότι πρόκειται περὶ ἐλαφροτέρων περιπτώσεων εἴτε διότι δὲν ὑπάρχει διαθέσιμος ἀριθμὸς σανατοριακῶν κλινῶν.

Διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῶν δαπανῶν σανατοριακῆς περιθάλψεως παρέχομεν τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

Συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῶν εἰδικῶν, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ μιὰ σχετικῶς ἄνετος περίθαλψις τῶν φυματικῶν ἐν σανατορίοις δέον νὰ διατίθενται τόσαι σανατοριακαὶ κλῖναι ὅσαι καὶ οἱ ἐπισυμβαίνοντες κατ' ἔτος θάνατοι ἐκ φυματιώσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης θανάτων ὑπολογίζεται, ἐλλείψει ἀκριβῶν στατιστικῶν, εἰς ἀριθμοὺς μεγάλως ἀπέχοντας ἀπ' ἀλλήλων, ἤτοι, ἀπὸ 10—20.000. Ἐὰν δεχθῶμεν ὡς ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα τοῦ μέσου ὅρου ἤτοι τὰς 15.000, τὰς ὁποίας ὑπολογίζει καὶ ἡ γνωστὴ ἔκθεσις τοῦ Ι. Μ. VINE τοῦ 1949, τῆς Παγκοσμίου Ὀργανώσεως Ὑγείας, (καίτοι καὶ οἱ ἀριθμοὶ τούτου, κρίνονται ὡς ὑπερβολικοί) ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν χώραν μας, 15.000 σανατοριακαὶ κλῖναι (ἔναντι τῶν διατιθεμένων 4.000 περίπου) διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἐκ τῶν 7.500.000 περίπου κατοίκων της φυματικῶν τοιούτων (κατ' ἐκτίμησιν Ἑλλήνων εἰδικῶν ἀπαιτοῦνται μόνον 9.400 κλῖναι). Διὰ τὰς 250.000 συνεπῶς ἀμέσως ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ἂν αὗται ἀντιπροσώπευον τὸν μέσον ὅρον νοσηρότητος τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ θὰ ἀπῃτοῦντο μόνον 500 κλῖναι. Τοῦτο ὅμως ἀποδεικνύεται ἄκρως ἀντίθετον πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ ἤδη νοσηλεύονται διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν σανατορίοις πλέον τῶν 1.200 ἀμέσως ἠσφαλισμένων.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τοὺς γενομένους διὰ τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Ἀντιφυματικῆς Ἀσφαλίσεως, ὁ ἀριθμὸς των κλινων αἱ ὁποιαι θὰ απητοῦντο διὰ τὸ ΙΚΑ διὰ τὴν περιθαλψιν εν σανατορίῳ ὅλων τῶν δισμένων τοιαύτης φυματικων ἠσφαλισμένων του, ανέρχεται εις 590. Καὶ τοῦτο ὅμως ἀντιστρατευεται πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐξηγησις τῆς παρατηρουμένης διαφορᾶς ὀφείλεται ἀσφαλῶς πρωτον εις τὰς οικονικας υπαγωγας εις τὴν ἀσφάλισιν και δευτερον εἰς τὴν ηὐξημένην νοσηρότητα τῶν μισθωτῶν τῶν ἀστικῶν κέντρων.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι μὲ τὴν αὐστηροποίησιν τῶν προϋποθεσεων παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, ἥτις θὰ περιστείλῃ ἐν μεγαλῳ μέτρῳ τὰς καταχρήσεις, ὄχι μόνον δὲν θὰ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν σήμερον νοσηλευομένων ἀμέσως ἠσφαλισμένων ἀλλὰ θὰ μειωθῇ αἰσθητως. Καὶ ἐὰν ὅμως παρὰ πᾶσαν πρόβλεψιν καὶ παρὰ τὴν συνεχῆ πτῶσιν τοῦ δείκτου φυματιώσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁ ἀριθμὸς τούτων αὐξηθῇ περαιτέρω θὰ ὑπάρχουν ἱκανὰ πρὸς τοῦτο περιθώρια (βλ. στοιχ. β).

β) Αὔξησις τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν δαπανῶν τῶν ἰατρικῶν περιθάλψεων (περίθαλψις κατ' οἶκον καὶ ἐν ἰατρείοις, φάρμακα κλπ.), δὲν θὰ προκύψῃ διὰ τοῦ σχεδίου, διότι καὶ σήμερον αὗται πραγματοποιοῦνται εἰς ὅλην των τὴν ἔκτασιν. Ἡ βελτίωσις τῆς ποιότητος τῆς περιθάλψεως, ἡ ὁποία ἀναμφισβητήτως εὑρίσκεται εἰς χαμηλὸν σχετικῶς ἐπίπεδον, θὰ πραγματοποιηθῇ ἄνευ προσθέτου δαπάνης διὰ τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ ΙΚΑ, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔχει ἀφιερωθῇ σήμερον ὁλοσχερῶς καὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν ἤδη αἱ βάσεις. Ὅταν πράγματι τὸ ΙΚΑ ἀποκτήσει συγχρονισμένα καὶ ἄνετα ἰατρεῖα καὶ λοιπὰ ὑγειονομικὰ κέντρα, αὐτομάτως θὰ ἀνέλθῃ ἡ στάθμη τῆς περιθάλψεως. Διὰ τὴν βελτίωσιν ταύτης παρέχεται ἐπίσης διὰ τοῦ σχεδίου ἡ εὐχέρεια ἀλλαγῆς τοῦ κρατοῦντος σήμερον συστήματος παροχῆς τῆς περιθάλψεως εἰς τὰ ἰατρεῖα τοῦ Ἱδρύματος, προκειμένου περὶ περιπατητικῶν ἀσθενῶν, περὶ τούτου ὅμως γίνεται εἰδικώτερον λόγος κατωτέρω.

Παρ' ὅλα ταῦτα θὰ ὑπάρχουν ἱκανὰ περιθώρια διὰ τυχὸν βελτιώσεις καὶ τῶν κατηγοριῶν τούτων παροχῶν ἀσθενείας, ἀφοῦ ἔναντι ἐσόδων 290 δισεκ. δρχ. ἐτησίως, τὰ ἔξοδα θὰ ἀνέρχωνται εἰς 244 δισεκ. (ἤτοι 209 δισ. ποὺ ἀνέρχεται σήμερον, σὺν 10 δισ. ἐπαυξήσεις χρηματικῶν παροχῶν καὶ 25 δισ. διὰ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν μελῶν οἰκογενείας) θὰ ὑπάρχῃ δηλ. πλεόνασμα 46 δισ. ἐτησίως.

γ) Σημαντικὴ αὔξησις τῶν δαπανῶν τῆς περιθάλψεως θὰ προκύψῃ διὰ τὸ Ἵδρυμα ὅταν ἀπὸ τοῦ 1954 ἢ τοῦ 1955 ἀρχίσῃ καὶ ἡ σανατοριακὴ περίθαλψις τῶν μελῶν οἰκογενείας. Καὶ ὑπὸ τοὺς χειροτέρους ὅμως οἰωνοὺς καὶ τότε ἀκόμη τὸ Ἵδρυμα θὰ δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας του, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν 1) τὰ ἀνωτέρω περιθώρια, 2) ἡ περιστολὴ τῶν καταδολιεύσεων τῆς ἀσφαλίσεως, 3) τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν ἐλλείψει σανατοριακῶν κλινῶν, (ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἔχωμεν ἔλλειψιν καὶ κατὰ τὸ 1955) ἡ ἐπιβάρυνσις διὰ τὸ ΙΚΑ θὰ ἀντιστοιχεῖ κυρίως εἰς τὴν χορήγησιν τῶν βασικῶν εἰδῶν διατροφῆς φυματικῶν, ὑπολογιζομένην εἰς 30.000 δρχ. ἡμερησίως, ὅπερ σημαίνει διὰ τὸ maximum 2000 μελῶν οἰκογενείας 21 δισεκ. ἐτησίως καὶ 4) τὴν πτῶσιν τῆς νοσηρότητος, τὴν ὁποίαν δικαιούμεθα νὰ προεξοφλήσωμεν μέχρι τοῦ 1954 ἢ 1955.

Ἐκτὸς τούτου δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ 1953—54 κρατικὴ εἰσφορά, ἥτις ἂν μή τι ἄλλο θὰ καλύπτῃ τοὐλάχιστον τὰ τυχὸν —ἐνδεχόμενον πάντως ἀβέβαια— ἐλλείμματα.

Γ' Κλάδος Ἀνεργίας. Διὰ τὸν κλάδον τοῦτον οὐδεμία πρόβλεψις εἶναι δυνατή. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λεχθῇ εἶναι ὅτι τὸ προβλεπόμενον ἀσφάλιστρον, μὲ τὴν νέαν διαρρύθμισιν τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας, τοῦ χρόνου ἀναμονῆς καὶ τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τῶν παροχῶν, ὁ κλάδος οὗτος θὰ εἶναι αὐτάρκης, ἐφ' ὅσον τὸ ποσοστὸν ἀνεργίας δὲν αὐξηθῇ. Ἐὰν δὲ ὅπως βασίμως ἐλπίζεται αὐξηθῇ ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, λόγῳ τῶν εὐνοϊκῶν προοπτικῶν ἀνασυγκροτήσεως καὶ ὑποβιβασθῇ τὸ ποσοστὸν ἀνέργων, τότε ὁ κλάδος θὰ δημιουργῇ καὶ περισσεύματα.

ΣΤ'. Παροχαὶ τοῦ Κλάδου Συντάξεων.

1. Οἱ ἀσφαλιστέοι κίνδυνοι εἰδικώτερον.

α) Τὸ γῆρας.

Ὡς ὅρια ἡλικίας διὰ τὴν συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος ὁρίζονται συμφώνως πρὸς τὸν ἰσχύοντα Ν. 6298 ἡ συμπλήρωσις τοῦ 65ου ἔτους διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τοῦ 60οῦ διὰ τὰς θήλειας (ἄρθρ. 28 παρ. 1). Τὰ ἀνωτέρω ὅμως ὅρια ἡλικίας μειοῦνται κατὰ πέντε ἔτη καὶ ἄνευ μειώσεώς τινος τῆς συντάξεως προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἰδιαζόντως ἐπίπονα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα (ἄρθρον 28, παρ. 5). Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔγκειται μία ἐκ τῶν σοβαρωτέρων καινοτομιῶν τοῦ σχεδίου εἰς τὸν κλάδον συντάξεων.

Λαμβανομένου ἐπίσης ὑπ' ὄψιν :

α) Ὅτι ἡ δημογραφικὴ ἐξέλιξις τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τὴν ἀμέσως προσεχῆ 15ετίαν, ἐμφανίζεται πᾶν ἄλλο ἢ δυσμενής.

β) Ὅτι αἱ εἰς ἐργατικὰς χεῖρας ἀνάγκαι κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον προβλέπεται ὅτι καὶ ὑπὸ τὰς εὐμενεστέρας συνθήκας ἀπασχολήσεως, θὰ δύνανται νὰ καλυφθοῦν μὲ ἀρκετὴν εὐχέρειαν, τὸ νομοσχέδιον (ἄρθρον 28 παρ. 5) καθιεροῖ τὴν λύσιν τῆς προαιρετικῆς ἀποχωρήσεως μὲ δικαίωμα συντάξεως ἀπὸ τοῦ 60οῦ ἤδη ἔτους τῆς ἡλικίας διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τοῦ 55ου διὰ τὰς θήλειας. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ὁρίζεται ὅτι μειοῦται τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κατὰ ὡρισμένον ποσοστόν, πρὸς κάλυψιν μέρους τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἤτοι ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως δικαιώματος εἰς σύνταξιν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 65ου (ἢ τοῦ 60οῦ) ἔτους τῆς ἡλικίας, ἐπιβαρύνσεως τῆς ἀσφαλίσεως, δοθέντος ὅτι ὁ προώρως ἀποχωρῶν ὄχι μόνον θὰ συνταξιοδοτῆται ἐπὶ μείζονα χρόνον, ἀλλὰ καὶ θὰ καταβάλῃ ὀλιγωτέρας εἰσφορὰς ἀπὸ τὸν ἀποχωροῦντα εἰς τὸ 65ον (ἢ 60όν).

Ἡ μείωσις αὕτη, βάσει γενομένων προχείρων ὑπολογισμῶν θὰ ἔδει νὰ ἦτο ἴση πρὸς τὰ κατωτέρω καθοριζόμενα ποσοστά:

Διὰ τὸν ἀποχωροῦντα	εἰς	ἡλικίαν	64	ἐτῶν	ἐκ	10	ο/ο	
»	»	»	»	»	63	»	»	17,5 ο/ο
»	»	»	»	»	62	»	»	23,8 ο/ο
»	»	»	»	»	61	»	»	29,2 ο/ο
»	»	»	»	»	60	»	»	33,8 ο/ο

Οὕτω ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 64ον ἔτος θὰ ἔδει νὰ δικαιοῦται 0,90 τῆς συντάξεως, ἧς θὰ ἐδικαιοῦτο εἰς τὸ 65ον.

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 63ον ἔτος θὰ δικαιοῦται 0,825

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 62ον ἔτος θὰ δικαιοῦται 0,762

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 61ον ἔτος θὰ δικαιοῦται 0,708

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 60ὸν ἔτος θὰ δικαιοῦται 0,662

Ἀνάλογοι μειώσεις τῆς κατὰ τὸ 60ὸν ἔτος ἀπονεμητέας συντάξεως θὰ ἔδει νὰ γίνωνται καὶ διὰ τὰς θήλειας ἠσφαλισμένας, τὰς ἀποχωρούσας ἀπὸ τοῦ 55ου μέχρι τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Διὰ λόγους ὅμως ἁπλότητος τὸ νομοσχέδιον προβλέπει μείωσιν τῆς πλήρους συντάξεως κατὰ 1)2 ο)οο δι' ἕκαστον μῆνα ἡλικίας πρὸ τοῦ 65ου ἢ τοῦ 60οῦ. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ νομοσχέδιον καινοτομεῖ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἤδη ἰσχύοντα.

Ἡ εἰς νεωτέρας ἀσφαλιστικὰς νομοθεσίας (ὡς λ. χ. εἰς τὸν νεώτερον Τσεχοσλοβακικὸν νόμον) καθιερουμένη λύσις περὶ ἀναγνωρίσεως δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως εἰς νεωτέραν ἡλικίαν (60ὸν διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 55ον διὰ τὰς θήλειας), ἄνευ μειώσεώς τινος τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὁσάκις ὁ ἠσφαλισμένος ἐπραγματοποίησεν μίαν μακρὰν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σταδιοδρομίαν ἐν ἀσφαλίσει (λ.χ. μίαν 35ετίαν ἢ 30ετίαν) δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως υἱοθετηθῇ ἀπὸ τοῦδε ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου διὰ λόγους μείζονος ἀσφαλείας τῶν οἰκονομικῶν καίτοι ἡ ὀρθότης τῆς λύσεως ταύτης δὲν θὰ ἦτο εὐχερὲς νὰ ἀμφισβητηθῇ.

Μία ἄλλη καινοτομία εἰς τὸν τομέα τῆς συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος, ἔγκειται εἰς τὴν ἀπάλειψιν τῆς διατάξεως τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας (ἄρθρ. 34 Ν. 6298) καθ' ἣν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος δὲν ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τῶν ἀνωτέρω ὁρίων ἡλικίας καὶ τοῦ κεκανονισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἀλλὰ δέον ἐπιπροσθέτως ὅπως ὁ ἠσφαλισμένος μὴ κερδίζῃ ἐξ οἱασδήποτε ἐργασίας πλέον τοῦ 1)2 ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος. Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου ἡ σύνταξις γήρατος θὰ ἀπονέμεται συντρεχουσῶν τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων, ἀδιαφόρως τοῦ τί κερδίζει ὁ ἠσφαλισμένος. Ἡ καταβολὴ ὅμως ταύτης θὰ ἀναστέλλεται ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 25πλασίου τοῦ ἡμίσεος ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας ἀπενεμήθη ἡ σύνταξις, ἤτοι τοῦ ἡμίσεος τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν του.

β') Ἡ ἀναπηρία.

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναπηρίας, τὸ νομοσχέδιον, βάσει τῶν δεδομένων τῆς ἐν Ἑλλάδι πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν διαφόρων μεθόδων προσδιορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας (σύστημα ἀπολύτου ἀναπηρίας= γενικὴ ἀνικανότης πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, σύστημα ἐπαγγελματικῆς ἀναπηρίας= ἀνικανότης πρὸς συνέχισιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ παθόντος καὶ σύστημα σχετικῆς ἀναπηρίας, ποὺ ἐφαρμόζεται κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων) προετίμησε τὸ ἐπιτυχῶς ἐφαρμοσθὲν ἐν τῇ πράξει σύστημα τοῦ Ν. 6298.

Ἡ πρόκρισις τοῦ συστήματος τῆς σχετικῆς ἀναπηρίας ἔναντι τοῦ συστήματος τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀναπηρίας, ἐβασίσθη ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν εἶναι σκόπιμον νὰ ἀκινητοποιοῦνται παραγωγικαὶ ἐργατικαὶ δυνάμεις, ὅταν δύνανται νὰ ἀπασχοληθοῦν εἰς ἕτερα ἐπαγγέλματα. συγγενῆ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παθόντος καὶ ἔναντι τοῦ συστήματος τῆς γενικῆς ἀνικανότητος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, διότι δὲν εἶναι λογικὸν νὰ ἀξιοῖ τις πλήρη ἀνατροπὴν τῶν συνθηκῶν ἐργασίας, τῶν συνηθειῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἀναπήρου διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ὅπως ἀπασχοληθῇ εἰς ἐπάγγελμα βασικῶς διάφορον τοῦ συνήθους τοιούτου.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας δέον ὅπως ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος νὰ κερδίζῃ λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις του, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει, ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ, ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἡ κλασσικὴ ὅμως αὕτη ἀντίληψις περὶ σχετικῆς ἀναπηρίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποδεχθῇ τὸ πρῶτον ἡ Γερμανικὴ ἀσφάλισις καὶ τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν αἱ πλεῖσται τῶν νομοθεσιῶν τοῦ μεσοπολέμου, ἐμφανίζει σήμερον τάσεις τινὰς ἀπαμβλύνσεως. Οὕτω λ. χ. κατὰ τὸν τελευταῖον Τσεχοσλοβακικὸν νόμον τὸ ποσοστὸν ἀνικανότητος μειοῦται ἀπὸ 66.1)3ο)ο εἰς 50ο)ο.

Ἐκτιμῶντες δεόντως τὰς τάσεις ταύτας, υἱοθετήσαμεν τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 2 καθιερουμένην λύσιν περὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο θὰ παρέχεται ἐπὶ δύο ἔτη κατ' ἀνώτατον ὅριον εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους. οἱ ὁποῖοι δὲν δικαιοῦνται συντάξεως, διότι ἡ ἀναπηρία των δὲν ἐξικνεῖται πέραν τῶν 2)3 πλὴν ὅμως εἶναι ἀνωτέρα τοῦ 1)3. Ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος τούτου θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς καθισταμένους μερικῶς ἀναπήρους νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πρώτην μεταβατικὴν περίοδον τῆς ἀναπηρίας των καὶ νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά των ἢ νὰ προσανατολισθοῦν πρὸς ἕτερον τοιοῦτον. Διὰ τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διευκόλυνσιν τῶν προσπαθειῶν των προβλέπεται ὅτι τὸ ἐπίδομα θὰ καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀσκήσεως οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ ἀποκερδαινομένου εἰσοδήματος.

Τονίζεται ὅμως ἰδιαιτέρως τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐπιδοματοῦχοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς θὰ ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ποινῇ στερήσεως τοῦ ἐπιδόματός των, ὅπως ἀποδέχωνται τὴν προτεινομένην αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπαγγελματικὴν ἀναπροσαρμογήν, δοθέντος ὅτι ἡ βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν

τοῦ συστήματος τῆς σχετικῆς ἀναπηρίας καὶ τῶν περὶ ἀναπροσαρμογῆς διατάξεων τοῦ σχεδίου εἶναι ἡ ὀργάνωσις Σχολῶν καὶ Συνεργείων ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ τῶν ἀναπήρων. Εἰς τὴν προϋπόθεσιν ταύτην ἀποδίδεται ὅλως ἰδιαιτέρα σημασία ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ καθιέρωσις τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ ἄλλο τι ἢ ἕνα τροποποιημένον θεσμὸν καλύψεως τοῦ κινδύνου μακρᾶς ἀσθενείας (LONGUE MALADIE) ποὺ μὲ ἐπιτυχίαν ἐφαρμόζεται μεταπολεμικῶς ἐν Γαλλίᾳ, θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς οὐσιαστικωτέρας καὶ ἀξίας ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου. Διὰ ταύτης ἐλπίζεται ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ διευκόλυνσις τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ παραγωγικῇ διαδικασίᾳ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ὡς τῶν ἐκ φυματιώσεως προσβαλλομένων ἠσφαλισμένων, οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστὸν καὶ ὅταν ἰῶνται κλινικῶς ἔχουν ἀνάγκην ὡρισμένου χρονικοῦ περιθωρίου διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς ἐργασίαν. Εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἱδρύματος ἐναπόκειται νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν νέον τοῦτον θεσμόν, ἱδρύουσα τὰ ἀνωτέρω μνημονευόμενα κέντρα.

γ) Ὁ θάνατος. Ἡ περίπτωσις τοῦ θανάτου, ὡς ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου παρέχοντος δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀποβιώσαντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, δὲν ἐμφανίζει δυσχερείας.

Πρὸς τὸν θάνατον ἐξομοιοῦται πρῶτον ἡ περίπτωσις ἀφανείας καὶ δεύτερον ἡ καταδίκη τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου εἰς ποινὴν στερήσεως τῆς ἐλευθερίας του ἢ εἰς ἔκπτωσιν ἢ στέρησιν ἐκ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, αἱ συνέπειαι εἶναι αἱ αὐταὶ διὰ τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου (στέρησις τοῦ εἰσοδήματος τοῦ οἰκογενειάρχου).

δ) Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια. Ἡ ὑπερδωδεκαετὴς πεῖρα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ὑπὸ τούτου καθιερωθεῖσα καθ' ἑλληνικὴν καινοτομίαν, ἀρχὴ τῆς καλύψεως τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων ὑπὸ τῶν βασικῶν κλάδων ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀναπηρίας - γήρατος - θανάτου, ἀναλόγως τῶν προκαλουμένων ἐκ τούτων συνεπειῶν (ἀσθένεια ἢ ἀναπηρία καὶ θάνατος) ὑπῆρξε λίαν ἐπιτυχής. Τούτου δοθέντος δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως τὸ νομοσχέδιον ἀποστῇ τῆς ἐν λόγῳ ρυθμίσεως. Ἄλλωστε τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα καὶ αἱ ἐπαγγελματικαὶ ἀσθένειαι δὲν συνιστοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσφαλιστικοὺς κινδύνους, ἀλλὰ τὴν αἰτίαν τούτων, ἤτοι αἰτίαν νόσων, ἀναπηριῶν καὶ θανάτων, εἶναι δὲ φυσικὸν νὰ καλύπτωνται ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων των ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου (βλ. πλείονα ἀνωτέρω VI A').

ε) Τὸ πολεμικὸν ἀτύχημα. Λογικῶς, αἱ ἐκ πολεμικῶν ἀτυχημάτων προκαλούμεναι ἀναπηρίαι καὶ θάνατοι, δὲν θὰ ἔδει νὰ καλύπτωνται ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, δοθέντος ὅτι ἡ ἐπανόρθωσίς των ἀποτελεῖ πρωταρχικὸν καθῆκον τῆς Πολιτείας.

Λαμβανομένης οὐχ' ἧττον ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνεπαρκείας τῶν εἰς τὰ θύματα πολεμικῶν ἀτυχημάτων χορηγουμένων δημοσίων συντάξεων καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι πρόκειται περὶ προσώπων, δι' ἃ ἐπιβάλλεται ἡ ἐξάντλησις κάθε δυνατῆς μερίμνης, τὸ νομοσχέδιον υἱοθετεῖ τὴν λύσιν τῆς συνεχίσεως τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. σήμερον συνταξιοδοτουμένων θυμάτων πολεμικῶν ἀτυχημάτων (ἄρθρ. 29 παρ. 8). Τὰ ἐκ τῆς καλύψεως ἄλλωστε τῶν κινδύνων τούτων βάρη τῆς ἀσφαλίσεως εἶναι σχετικῶς ἀσήμαντα.

2. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεων. Ὡς πρὸς τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν συντάξεων τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἀπὸ τὰς ἀκολούθους δύο βασικὰς ἀρχάς:

α) ἑνότης χρονικῶν προϋποθέσεων δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις ἀπονομῆς συντάξεων (ἀναπηρία - γῆρας - θάνατος) καὶ

β) καθιέρωσις ὅσον τὸ δυνατὸν εὐνοϊκωτέρων προϋποθέσεων, ἵνα πάντες οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ στερούμενοι ὁπωσδήποτε τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας εἰσοδήματός των λόγῳ ἐπαληθεύσεως κινδύνου τινος δικαιοῦνται συντάξεως.

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὅμως τῆς τελευταίας ταύτης ἀρχῆς, ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ Ἵδρυμα ἔναντι τυχὸν καταχρήσεων καὶ καταδολιεύσεων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπάρξῃ ἡ ἐγγύησις ὅτι ὁ αἰτούμενος τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἶναι πράγματι μισθωτὸς κατ' ἐπάγγελμα, ἐφ' ὅσον ἡ ἀσφάλισις κατ' ἀρχὴν περιορίζεται εἰς τοὺς μισθωτούς. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ καθολικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, τότε δὲν θὰ ἦτο ἀναγκαία ἡ θέσπισις οἱωνδήποτε χρονικῶν προϋποθέσεων, διότι λογικῶς στερεῖται σημασίας ἂν ἡ ἀναπηρία ἢ ὁ θάνατος πραγματοποιεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ εἰς προκεχωρημένον στάδιον αὐτῆς.

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις (ἄρθρον 28) τοῦ νομοσχεδίου, διατυποῦνται μὲ γνώμονα τὰς ἀνωτέρω δύο βασικὰς ἀρχάς. Διατηρεῖται ἐπίσης ἡ ἀρχὴ τῆς ἄνευ χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως προκειμένου περὶ ἀναπηριῶν ἢ θανάτων ὀφειλομένων εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὰς ἀσθενείας, δοθέντος ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταχρήσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι. Ὡσαύτως ὁρίζεται ὅτι ἐὰν οἱ κίνδυνοι οὗτοι ὀφείλονται εἰς ἐκτὸς ἐργασίας ἀτύχημα ἀρκεῖ ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἡμίσεος μόνον ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, ἐκείνων αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν γένεσιν τῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τὰς παροχὰς εἰς τὰς συνήθεις περιπτώσεις, δοθέντος ὅτι καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταχρήσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι, δὲν εἶναι ὅμως ὀρθὸν νὰ ἐξομοιωθοῦν τὰ ἀτυχήματα ταῦτα πλήρως πρὸς τὰ ἀτυχήματα ἐργασίας.

Αὐστηροποιοῦνται τέλος αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνταξιοδοτήσεως λαμβανόντων ἑτέρωθεν σύνταξιν, διὰ νὰ ἐκλείψουν αἱ σήμεραν σημειούμεναι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καταδολιεύσεις τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῆς πραγματοποιήσεως ὑπὸ τούτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ ἀπαιτουμένου μικροῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, οὐχὶ σπανίως εἰκονικῶς, ἐπὶ τῷ τέλει ἀπολήψεως καὶ δευτέρας συντάξεως παρὰ τοῦ Ἱδρύματος.

3. Ποσὸν συντάξεως.

1. Ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων, ὡς βάσις ἐτέθη ὅτι τὸ σύστημα ὑπολογισμοῦ των, ἔδει νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῶν ἀκολούθων τριῶν βασικῶν ἀρχῶν :

α) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης τῶν καλύτερον πρὸς τοὺς ὀλιγώτερον ἀμειβομένους ἠσφαλισμένους. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐξησφαλίσθη διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἑνὸς παγίου ποσοῦ συντάξεως, (80 ο/ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Ιης κλάσεως), ἴσου δι' ἅπαντας τοὺς ἠσφαλισμένους, ἀνεξαρτήτως ἀποδοχῶν καὶ καταβληθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰσφορῶν ὑπὸ ἑκάστου ἠσφαλισμένου. Διὰ τῆς ρυθμίσεως ταύτης οἱ καλύτερον ἀμειβόμενοι ἠσφαλισμένοι συνεισφέρουν μέρος τῶν ὑπὸ τούτων καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου των καταβαλλομένων εἰσφορῶν πρὸς ὄφελος τῶν μὲ χαμηλὸν ἡμερομίσθιον ἀμειβομένων, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συντάξεως τῶν τελευταίων εἰς σημεῖον ἐπιτρέπον, τὴν ἐξασφάλισιν ἑνὸς κατωτάτου ὁρίου συντηρήσεως (προνοιακὴ ἀρχή). Διότι ἡ κοινων. ἀσφάλισις δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐξασφάλισιν συντάξεων ἀπολύτως ἀναλόγων πρὸς τὸν μισθόν, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἑνὸς ἱκανοποιητικοῦ EXISTENZ MINIMUM. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξασφαλίσουν μεῖζον εἰσόδημα ἐν περιπτώσει ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου δύνανται νὰ προσφεύγουν εἰς ἰδιωτικὴν ἀσφάλισιν τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ ηὐξημένον εἰσόδημά των τοῖς παρέχει τὴν εὐχέρειαν νὰ τὸ πράξουν.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλίσεως. Διὰ τοῦ στοιχείου τούτου τονώνεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν διατήρησίν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ κατὰ λογικὸν μέρος ἐξάρτησις τοῦ ὕψους τῆς συντάξεως ἐκ τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰσφορῶν (ἀσφαλιστικὴ ἀρχή).

γ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων. Διὰ τοῦ

στοιχείου τούτου ἐξασφαλίζεται συγχρόνως ἡ κατὰ λογικὸν μέρος ἐξάρτησις τοῦ ὕψους τῆς συντάξεως ἐκ τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰσφορῶν (ἀσφαλιστικὴ ἀρχὴ) καὶ πρὸς τὸ βιωτικὸν ἐπίπεδον τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τὸν χρόνον συνταξιοδοτήσεώς του, ἐφ' ὅσον βεβαίως τοῦτο δὲν ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς πολυτελείας.

Σημειωτέον ὅτι πλήρης ἐφαρμογὴ τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς θὰ ἀπήτει, ὅπως ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου προσαύξησις τῆς συντάξεως ὁρίζεται ἀνάλογος πρὸς τὰς δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίας καταβαλλομένας εἰσφοράς. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο συνεπάγεται ἱκανὰς τεχνικὰς δυσχερείας, προεκρίθη ἡ ἀρχή, ὅπως ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἐν λόγῳ προσαυξήσεων γίνεται βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν πρὸ τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου (συντάξιμοι ἀποδοχαί) γεγονὸς ὅπερ ἀποβαίνει εἰς ὄφελος τῶν ἠσφαλισμένων διότι αἱ ἀποδοχαὶ των κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς σταδιοδρομίας των εἶναι καὶ αἱ μεγαλύτεραι.

δ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς προσαυξήσεως τῶν συντάξεων ἀναλόγως πρὸς τὰ οἰκογενειακὰ βάρη τοῦ συνταξιούχου (κοινωνικὴ ἄποψις καὶ προνοιακὴ ἀρχή).

2. Μὲ βάσιν τὰς ἀνωτέρω ἀρχὰς προτείνεται τὸ ἀκόλουθον σύστημα ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων λόγῳ γήρατος καὶ ἀναπηρίας.

Ἡ σύνταξις θὰ ἀποτελῆται :

α) Ἐκ παγίου δι' ἅπαντας τοὺς ἠσφαλισμένους ποσοῦ, ἴσου πρὸς τὰ 80 ο)ο τοῦ ἑκάστοτε τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κατωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ

β) Ἐκ τῶν κάτωθι προσαυξήσεων.

αα) ἐκ 10 ο)ο τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Ιης κλάσεως καὶ τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος καὶ

ββ) ἐκ 4 ο)ο τοῦ ὡς ἄνω παγίου ποσοῦ μετὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαυξήσεως ἀνὰ 500 ἡμερομίσθια μετὰ τὰ πρῶτα 1000 μέχρι 2999 τοιαῦτα, ἐκ 3 ο)ο ἀνὰ 500 ἡμερομίσθια πέραν τῶν 3000 καὶ μέχρι 5999 καὶ ἐκ 2 ο)ο ἀνὰ 500 ἡμερομίσθια πέραν τῶν 6000.

γγ) Ἐκ προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἴσων πρὸς 50ο)ο τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως (πάγιον ποσὸν καὶ προσαυξήσεις) διὰ τὴν σύζυγον καὶ ἑτέρων προσαυξήσεων ἴσων πρὸς 20 ο)ο διὰ τὸ πρῶτον τέκνον, 15ο)ο διὰ τὸ δεύτερον καὶ 10ο)ο διὰ τὸ τρίτον.

Εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, παρατίθενται τρία παραδείγματα συντάξεων. Τὸ πρῶτον μὲ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον 20.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 500.000, τὸ δεύτερον μὲ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον 50.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 1.250.000 καὶ τὸ τρίτον μὲ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον 100.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 2.500.000.

Ποσὰ συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας (οὐχὶ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος) καὶ γήρατος.

Ποσὸν ἡμερομισθίου καὶ μηνιαίου μισθοῦ	Ἀριθμὸς παγιοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἐν ἀσφαλίσει	Ποσὸν συντάξεων (ἄνευ οἰκογενειακῶν βαρῶν)	Ποσὸν συντάξεως τοῖς ο)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ	Ποσὸν συντάξεων μετὰ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος συζύγου	Ποσὸν συντάξεων τοῖς ο)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ	Ποσὸν συντάξεων μετὰ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος συζύγου καὶ τριῶν τέκνων	Ποσὸν συντάξεων τοῖς ο)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ
Ἡμερομίσθιον : 20.000	1) 3.000	261.000	52,20 ο)ο	391.500	78,30 ο)ο	508.950	101.79 ο)ο
	2) 6.000	301.500	60,30 ο)ο	452.250	90,45 ο)ο	587.925	117.58 ο)ο
ἢ μηνιαῖος μισθὸς 500.000	3) 9.000	328.500	65,70 ο)ο	492.750	98,55 ο)ο	640.575	128.12 ο)ο
Ἡμερομίσθιον : 50.000	1) 3.000	348.000	27,84 ο)ο	522.000	47,76 ο)ο	678.600	54.29 ο)ο
	2) 6.000	402.000	32,16 ο)ο	603.000	48,24 ο)ο	783.900	62.71 ο)ο
ἢ Μηνιαῖος μισθὸς 1.250.000	3) 9.000	438.000	35,04 ο)ο	657.000	52,56 ο)ο	854.100	68.33 ο)ο
Ἡμερομίσθιον : 100.000	1) 3.000	493.000	19,72 ο)ο	739.500	29,58 ο)ο	961.350	38,45 ο)ο
	2) 6.000	569.500	22,78 ο)ο	854.250	34,17 ο)ο	1.110.525	44,42 ο)ο
ἢ Μηνιαῖος μισθὸς 2.500.000	3) 9.000	620.500	24,82 ο)ο	930.750	37,23 ο)ο	1.209.975	48.40 ο)ο

Εἰς ἕκαστον παράδειγμα ἐμφαίνεται κεχωρισμένως ἡ σύνταξις καὶ ἡ ἑκατοστιαία ἀναλογία ταύτης ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου, α) ὅταν ὁ ἠσφαλισμένος εἶναι μόνος, β) ὅταν ἔχῃ σύζυγον καὶ γ) ὅταν ἔχῃ τρία τέκνα εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος εἶχε αα) 3000 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ββ) 6000 καὶ γγ) 9000.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, ὅσον περισσότερον χαμηλαὶ εἶναι αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ἠσφαλισμένου τόσον ὑψηλοτέρα εἶναι ἡ σύνταξίς του ἐν σχέσει μὲ τὸν μισθόν. Οὕτω εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἠσφαλισμένου μὲ 3.000 ἡμέρας ἐργασίας καὶ μηνιαῖον μισθὸν 500.000 δραχμ. ἡ σύνταξις ἀνέρχεται μετὰ συζύγου καὶ τριῶν τέκνων εἰς 101ο)ο, εἰς εἰς τὴν περίπτωσιν ἠσφαλισμένου ἔχοντος ὡσαύτως 3.000 ἡμερομίσθια ἐν ἀσφαλίσει καὶ μισθὸν 1.250.000 δραχ. ἡ ἑκατοστιαία ἀναλογία πίπτει εἰς 54ο)ο καὶ εἰς τὴν τρίτην περίπτωσιν (3.000 ἡμέραι ἐργασίας καὶ 2.500.000 δραχμ. μισθὸν) εἰς 38ο)ο. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἡ σύνταξις δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν μισθόν, αὕτη ὅταν ὑπερβαίνει τοῦτον θὰ μειοῦται εἰς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸν μισθόν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ἀπολύτου ἀναπηρίας (ἀπαιτούσης τὴν συνεχῆ συμπαράστασιν τρίτου προσώπου) προβλέπεται ὅτι αἱ ἀνωτέρω συντάξεις θὰ προσαυξάνονται κατὰ 50ο)ο. Ὁμοίως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν προβλέπεται ὅτι τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως δὲν θὰ δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν 60 ο)ο τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν τοῦ παθόντος, ἀντὶ τοῦ 40 ο)ο ποὺ προέβλεπε ὁ ἰσχύων νόμος.

Τὸ ποσὸν τῆς ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἀπονεμητέας συντάξεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ θανόντος ὁρίζεται ὡς καὶ κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον εἰς ποσοστὸν τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ἢ εἰς ἣν θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ θανών, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του καθίστατο ἀνάπηρος κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τοῖς ἑπομένοις ὁριζόμενα.

Τὸ ποσοστὸν ὅμως τῆς συντάξεως τούτων αὐξάνεται οὐσιωδῶς ἐν σχέσει μὲ τὰ ἤδη ἰσχύοντα ἤτοι διὰ τὴν χήραν εἰς 80 ο)ο τῆς ἀνωτέρω συντάξεως, διὰ τὰ ἀμφοτεροπλεύρως ὀρφανὰ τέκνα εἰς 60ο)ο καὶ διὰ τὴν χήρα μητέρα εἰς 40ο)ο.

Ἐὰν δικαιοῦχον μέλος οἰκογενείας διατελῇ εἰς κατάστασιν ἀπολύτου ἀναπηρίας, χρήζει δὲ ὡς ἐκ τούτου διαρκοῦς συμπαραστάσεως καὶ βοηθείας τρίτου προσώπου, ἡ σύνταξίς του προσαυξάνεται κατὰ 50ο)ο (ἐπίδομα ἀπολύτου ἀναπηρίας).

Λαμβανομένου τέλος ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὰ ἀλλαχοῦ ἐκτιθέμενα, ἡ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας — γήρατος — θανάτου, θὰ βασισθῇ ἐπὶ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ ὅτι αἱ εἰσφοραὶ θὰ ἀποτελοῦν ποσοστὸν τῶν ἑκάστοτε ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως θὰ αὐξάνωνται κατ' ἀναλογίαν τῶν

ἑκάστοτε αὐξήσεων τῶν μισθῶν, προβλέπεται ὅτι τὰ ποσὰ τῶν ἀπονεμομένων συντάξεων θὰ ἀναπροσαρμόζωνται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς ἑκάστοτε γινομένας αὐξήσεις τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ.

Ζ'. Αἱ παροχαὶ τοῦ κλάδου ἀσθενείας.

1. Ἔκτασις παροχῶν εἰς εἶδος. Ἡ κυριωτέρα καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας εἶναι ἡ ἐπέκτασις πασῶν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἄνευ οἱασδήποτε ἐξαιρέσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τῶν ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων.

Σήμερον, ὡς γνωστόν, βασικαί τινες κατηγορίαι παροχῶν δὲν χορηγοῦνται εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ παροχαὶ αὗται (σανατοριακή, πρόσθετος, νοσοκομειακὴ περίθαλψις κ.λ.π.) εἶναι καὶ αἱ δαπανηρότεραι, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἠσφαλισμένος καὶ κατὰ μείζονα λόγον ὁ συνταξιοῦχος εὑρίσκεται κατὰ κανόνα εἰς ἀδυναμίαν πραγματοποιήσεώς των ἐξ ἰδίων, ἄνευ πλήρους ἀνατροπῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ του προϋπολογισμοῦ. Ἄνευ τοῦ μέτρου τούτου ἡ ἀσφάλισις θὰ ἀπέχει οὐσιωδῶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς στηριζομένας ἐπ' αὐτῆς προσδοκίας καὶ εἰς τοὺς ἐπιδιωκομένους ὑπὸ ταύτης βασικοὺς σκοπούς.

Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῶν παροχῶν καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας θὰ πραγματοποιηθῇ εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει τῶν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου προβλεπομένων Κανονισμῶν. Διὰ νὰ ἀποφευχθῇ δὲ ἐνδεχομένη παρέκκλισις, τὸ νομοσχέδιον ὁρίζει ὅτι τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦνται νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν μέχρι 31.12.52 τὸ βραδύτερον.

Κατ' ἐξαίρεσιν, διὰ λόγους συνέσεως, προβλέπεται ὅτι ἡ ἐπέκτασις τῆς σανατοριακῆς (οὐχὶ δὲ καὶ τῆς νοσοκομειακῆς) περιθάλψεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας δὲν θὰ δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ πρὸ τῆς 1.1.54. τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δυναμένου νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν ταύτην μέχρι 31.12.54.

Ἑτέρα οὐσιώδης διάταξις τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρον 31 παρ. 5) εἶναι ἡ προβλέπουσα περὶ κατ' οἶκον νοσηλείας τῶν φυματικῶν ἀσθενῶν (ἀμέσως ἠσφαλισμένων καὶ μελῶν οἰκογενείας) τῶν δεομένων σανατοριακῆς περιθάλψεως καὶ μὴ δυναμένων νὰ τύχωσι τοιαύτης, ἐλλείψει διαθεσίμων σανατοριακῶν κλινῶν. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς φυματικοὺς κάθε δυνατὴν προστασίαν, ἐν ὄψει τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ χώρᾳ σανατορίων. Διαρκούσης τῆς τοιαύτης κατ' οἶκον νοσηλείας του καὶ ἐπὶ ἓξ μῆνας μετ' αὐτήν, ἢ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ σανατορίου ὁ ἀσθενὴς θὰ δικαιοῦται ἐπίσης ἐπὶ πλέον τοῦ τυχὸν καταβαλλομένου εἰς τοῦτον ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ τῶν βασικῶν εἰδῶν τοῦ καθημερινοῦ διαιτολογίου τῶν φυματικῶν, τοῦ προβλεπομένου διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς σανατόρια τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ συμβεβλημένα μετ' αὐτοῦ τοιαῦτα ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν εἰς χρῆμα.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τὸ Ἵδρυμα ἀναλαμβάνει πλέον εἰς ὅλην της τὴν ἔκτασιν τὴν περίθαλψιν τῶν φυματικῶν ἠσφαλισμένων μελῶν οἰκογενείας των.

Ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως εἶναι καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις θὰ παρέχεται ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ἄνευ χρονικοῦ τινος περιορισμοῦ, ὡς καὶ ἡ δυνατότης παροχῆς περιθάλψεως τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν πασχόντων ἐξ ἀνιάτων νοσημάτων εἰς ἄσυλα, ἐνῷ ὡς γνωστὸν οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσαχθοῦν εἰς ταῦτα (ἄρθρον 31 παράγραφοι 3 καὶ 4).

Ὁμοίως ὑποσημειοῦμεν τὴν διάταξιν (ἄρθρον 31 παρ. 7) καθ' ἣν τὸ Ἵδρυμα ἐν περιπτώσει τοκετοῦ ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου θὰ ὑποχρεοῦται ὅπως κατὰ πρῶτον λόγον παρέχῃ αὐτουσίαν περίθαλψιν (κατ' οἶκον, ἐν μαιευτηρίῳ κ.λ.π.) καὶ μόνον ἐν ἀδυναμίᾳ παροχῆς τοιαύτης θὰ χορηγῆται χρηματικὸν βοήθημα ἀντικαταστάσεως. Μέχρι σήμερον ὡς γνωστὸν τοιαύτη περίθαλψις δὲν παρείχετο ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀντὶ ταύτης ἐχορηγεῖτο χρηματικὸν βοήθημα τοκετοῦ.

2. Σύστημα παροχῆς τῆς περιθάλψεως : Τὸ σχέδιον νόμου δὲν δεσμεύει τὴν διοίκησιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς ὁ ἰσχύων νόμος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀκολουθητέον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως (σύστημα παροχῆς τῆς περιθάλψεως παρ' ἰατρῶν—ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α., ἢ ἐλευθέρας ἐκλογῆς τοῦ ἰατροῦ, δεχομένου ἐν τῷ ἰδιωτικῷ του ἰατρείῳ ἢ ὀργανωνέμης ἐλευθέρας ἐκλογῆς, κατὰ τὰ σήμερον κρατοῦντα κλπ). Τούτου δοθέντος τὸ Ἵδρυμα θὰ δύναται νὰ δοκιμάσῃ νέα συστήματα, ὡς ἐνδεχομένως ἓν σύστημα «κοντότας» καὶ οἰκογενειακοῦ ἰατροῦ, ἐξασφαλίζοντος εὐρύτατον πεδίον ἐπιλογῆς τοῦ ἰατροῦ παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου, κατὰ τὰ ἐπιτυχῶς ἐν Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ υἱοθετηθέντα. Εἰς τὴν διοίκησιν τούτου ἐναπόκειται μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου καὶ τῶν εἰδικῶν, νὰ πειραματισθῇ πρὸς νέους προσανατολισμοὺς ὀργανώσεως τῆς περιθάλψεως.

Ἐνταῦθα δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις, καθ' ἣν ἔκτασιν αὕτη ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα, περὶ ἀνεπαρκείας τῆς κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀσφαλίσεως τοῦ ΙΚΑ. δὲν ἀποτελεῖ συνέπειαν ἀτελειῶν τῆς διεπούσης αὐτὸ νομοθεσίας, ἀλλὰ τοῦ ἀνεπαρκοῦς κατὰ κύριον λόγον ὑγειονομικοῦ του ἐξοπλισμοῦ, τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁποίου παρημπόδισε ἡ εἰς τὰ πρῶτα βρεφικά του βήματα ἐκκραγεῖσα παγκόσμιος θύελλα καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι κατοχαὶ καὶ μεταπελευθερωτικαὶ ὑποτιμήσεις τῆς δραχμῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ πρόσθετα βάρη, τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ ἐπωμισθῇ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίοδον ὁ κλάδος ἀσθενείας (διαδοχικαὶ παρατάσεις τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν φυματικῶν, μείωσις τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου καταβλητέων εἰσφορῶν διὰ τοὺς ὑπὸ τούτου ἀπασχολουμένους ἠσφαλισμένους μισθωτούς, ἀνάληψις τῆς περιθάλψεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἄνευ καταβολῆς εἰσφορῶν κλπ).

Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐσημειώθη, τὸ κέντρον τοῦ βάρους εἰς τὴν πολιτικὴν τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὀργανισμοῦ, ρίπτεται εἰς τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα καὶ ἐξοπλισμόν του.

Ὅταν τοῦτο πραγματοποιηθῇ θὰ ἔχει λυθῇ κατὰ τὸ μεγαλύτερον αὐτοῦ μέρος τὸ πρόβλημα τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, τὸ ὁποῖον σημειωτέον ἐμφανίζει ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν χώραν μας, μὲ τὴν ὑψηλὴν θνησιμότητα εἰς τὴν βρεφικὴν καὶ νεαρὰν ἡλικίαν, τὴν χαμηλὴν μέσην διάρκειαν ζωῆς καὶ τὴν ηὐξημένην νοσηρότητα.

Ἐπίσης εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἱδρύματος ἐναπόκειται καὶ εἰς τὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδοθησομένους Κανονισμούς, νὰ ἀξιοποιηθοῦν αἱ περὶ προληπτικῆς δράσεως διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου.

Εἰς τὸν τομέα τοῦτον, εἶναι γνωστόν, ὅτι μολονότι γενικῶς ἀναγνωρίζεται σήμερον ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἡ προληπτικὴ ὑγιεινὴ ὑποκαθιστᾷ βαθμηδὸν τὴν θεραπευτικὴν ἰατρικήν, οὐδὲν τὸ ἄξιον λόγου ἔχει μέχρι τοῦδε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ Ι.Κ.Α.

Εἰς τὸν τομέα τοῦτον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις δέον νὰ συνεργασθῇ στενῶς μετὰ τῶν οἰκείων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν λοιπῶν διεθνῶν, ἐθνικῶν καὶ ἰδιωτικῶν Ὀργανισμῶν καὶ Ἱδρυμάτων, διὰ τὴν κατάστρωσιν κοινοῦ προγράμματος προληπτικῆς δράσεως, ἰδίᾳ δὲ τῆς σειρᾶς προτεραιότητος εἰς τὰ ληπτέα μέτρα.

3. Παροχαὶ εἰς χρῆμα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, τοῦτο καθορίζεται εἰς 50ο)ο τοῦ τεκμαστοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος, ἐπαυξανόμενον κατὰ 10ο)ο δι' ἕκαστον ποσοστατευόμενον μέλος οἰκογενείας (σύζυγος, τέκνα, ἀδελφοὶ κλπ.) χωρὶς πάντως νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ 70ο)ο τοῦ ἀνωτέρω ἡμερομισθίου, οὐδὲ τὰς 35.000 ἡμερησίως. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται δι' ὅλας τὰς ἡμέρας, ἤτοι καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους, τοῦτο εἶναι κατ' οὐσίαν ἔτι ἀνώτερον τῶν ἀνωτέρω ποσοστῶν. Πράγματι ἠσφαλισμένος πραγματοποιῶν 25 ἡμερομίσθια μηνιαίως πρὸς 20.000 καὶ ἔχων ὡς ἐκ τούτου μηνιαῖον εἰσόδημα 500.000 δραχ., ἐὰν δικαιοῦται ἐπιδόματος ἐκ 50ο)ο τοῦ μισθοῦ του, ἤτοι 10.000 ἡμερησίως δὲν θὰ λάβῃ 250.000 ἐπίδομα, ἀλλὰ (10.000 X 30 = 300.000 ἤτοι 60 ο)ο). Ἂν δὲ δικαιοῦται ἐπιδόματος ἐξ 70ο)ο τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ του

λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν νὰ λάβῃ 420.000 ἐπίδομα, ἤτοι 84 ο)ο.

Ἑτέρα πραγματοποιουμένη διὰ τοῦ νομοσχεδίου πρόοδος εἶναι ἡ ὁλοσχερὴς κατάργησις τοῦ τριημέρου χρόνου ἀναμονῆς διὰ τὴν ἐπιδότησιν λόγῳ ἀνικανότητος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας, ἡ μείωσις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις καὶ ἡ ἐφ' ἅπαξ μόνον τοῦ ἔτους τήρησις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς, ὅταν ὁ ἠσφαλισμένος καθίσταται ἀνίκανος πλείονας τῆς μιᾶς φορὰς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους. Αἱ νέαι αὗται διαρρυθμίσεις, δι' ὧν προσαρμόζεται ἡ νομοθεσία μας πρὸς τὰς τιθεμένας ὑπὸ τῶν οἰκείων διεθνῶν συμβάσεων καὶ ἀποφάσεων τῆς Δ. Ο. Ε. ἀρχάς, ἀνακουφίζουν μεγάλως, καθ' ἃ ἐσημειώθη ἀλλαχοῦ καὶ τοὺς ἐργοδότας, λόγῳ περιορισμοῦ τῶν ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὑποχρεώσεών των πρὸς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν εἰς τοὺς μισθωτούς των ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἐπὶ 15 ἢ 30 ἡμέρας (Βλ. Κεφ. Ε', 3).

Εἰδικαὶ διατάξεις προβλέπουν περὶ τοῦ χρόνου ἀναμονῆς τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων καὶ τῶν προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισιν, λόγῳ τῶν κινδύνων καταχρήσεων ποὶ ἐμφανίζουν αἱ περιπτώσεις αὗται καὶ τῶν ἰδιομορφιῶν των.

Τὸ ἐπίδομα κυοφορίας καὶ λοχείας ὁρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, χωρὶς μάλιστα νὰ τίθενται ἀνώτατα ὅρια. Συνεπῶς ἠσφαλισμένη, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀνωτάτην μισθολογικὴν κλάσιν, θὰ δικαιοῦται ἡμερησίως ἐπιδόματος ἐκ δραχ. 50.000, δυνάμενον νὰ ἐξιχθῇ μετὰ τυχὸν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν μέχρις 70.000 δραχ.

Ἐκτὸς τούτου ὁρίζεται ὡς κατώτατον ὅριον ἡμερησίου ἐπιδόματος τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 10.000.

Ὁ χρόνος καταβολῆς τῶν ἐπιδομάτων προσαρμόζεται πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς οἰκείας διεθνοῦς συμβάσεως ὁριζόμενα χρονικὰ ὅρια.

Δ'. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς παροχῶν. Αὗται ὁρίζονται διὰ μὲν τὰς εἰς εἶδος παροχὰς εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῶν 50 ἡμερῶν ἐργασίας, διὰ δὲ τὰς τοιαύτας εἰς 100. Διὰ λόγους διοικητικῆς ἁπλότητος ὁρίζεται ἐπίσης ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἡμέραι ἐργασίας δέον νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῆ κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους, διὰ τὸ ἑπόμενον. Διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν ὅμως ἀδικίαι προβλέπεται ὅτι ἀρκεῖ ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ πρὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 15μηνον. Ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ, διὰ τὴν ἀποφυγὴν καταχρήσεων, προβλέπεται ὅτι δὲν ὑπολογίζονται αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον τρίμηνον τοῦ 15μήνου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας.

Διὰ τὴν παροχὴν τῶν ἐπιδομάτων μητρότητος προβλέπονται ὡς καὶ σήμερον ηὐξημέναι προϋποθέσεις, λόγῳ τῆς εὐχερείας ποὺ ἐμφανίζει ἡ περίπτωσις τοῦ τοκετοῦ, ὡς γεγονότος γινομένου ἐνωρὶς ἀντιληπτοῦ καὶ βεβαίως ἐπερχομένου, πρὸς καταδολίευσιν τῆς ἀσφαλίσεως.

Αὐστηρότεραι προϋποθέσεις προβλέπονται ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ της κόστους, ὅπερ πολλαπλασιάζει τὰς καταχρήσεις.

Η'. Ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας.

Αἱ ἐπερχόμεναι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τροποποιήσεις δὲν χρήζουν ἰδιαιτέρων αἰτιολογιῶν. Ἁπλῆ ἀντιπαραβολὴ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου πρὸς τὰς τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἐπιτρέπει τὴν ἄμεσον διαπίστωσίν των. Ἀρκούμεθα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῶν ἐπερχομένων τροποποιήσεων εἰς τὸν χρόνον ἀναμονῆς καὶ τὴν μείωσιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἀπὸ 180 εἰς 150 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἢ 15μηνον.

Ἡ ἰσχύουσα ἄλλωστε νομοθεσία εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας εἶναι τόσον πρόσφατος καὶ τόσον προοδευτικὴ ὥστε δὲν ὑπῆρχον περιθώρια βελτιώσεων. Ἡ κατὰ τῆς ἀνεργίας πράγματι ἀσφάλισις τῆς χώρας μας, μὲ ἐλαχίστας μόνον ξένας νομοθεσίας, μετρουμένας εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός, δύναται νὰ συγκριθῇ. Αὕτη εἶναι τόσον ἀποτελεσματικὴ ὥστε νὰ ἀποτελῇ πραγματικὸν καύχημα διὰ χώραν τόσον πτωχὴν ὅσον ἡ ἰδική μας.

Θ'. Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια καὶ Εἰδικά τινὰ θέματα.

Διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως γεννωμένων διαφορῶν προβλέπεται κατὰ τὰ ἰσχύοντα καὶ εἰς τὸν Ν. 6298)1934 ἡ σύστασις εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Διοικητικῶν Δικαστηρίων. Αἱ κατ' αὐτὰ ρυθμίσεις δὲν διαφέρουν ἐν πολλοῖς τῶν ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου καθιερουμένων. Μεταβολαί τινες μόνον ἐπέρχονται εἰς τὸν τρόπον συνθέσεως αὐτῶν, διὰ νὰ δοθῇ μεγαλυτέρα ἔμφασις εἰς ταῦτα καὶ εἰς τὸν τρόπον διορισμοῦ τῶν μελῶν.

Αἱ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο βασικαὶ ἐπιτεύξεις τοῦ νομοσχεδίου συνίστανται κυρίως εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀφ' ἑνὸς αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν δικαστῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τούτων ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν πλαισίωσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁρίζεται ὅτι ταῦτα δέον νὰ συσταθοῦν τὸ βραδύτερον ἐντὸς 80 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Διὰ τῶν διατάξεων τούτων ἐξασφαλίζεται ἡ ταχεῖα λειτουργία των, δοθέντος ὅτι παρὰ τὴν πάροδον 14ετίας περίπου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ ΙΚΑ καὶ παρὰ τὴν ἔγκαιρον ἔκδοσιν τοῦ οἰκείου ἐκτελεστικοῦ Δ)τος, ταῦτα δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ συσταθοῦν, λόγῳ ἰδίᾳ τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τακτικῶν δικαστῶν.

Ἡ οὕτω ἐξασφαλιζομένη ταχεῖα λειτουργία τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ χαιρετισθῇ μὲ ὅλην τὴν ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποίαν εὐλόγως θὰ αἰσθανθοῦν πάντες οἱ σχέσιν ἔχοντες μὲ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν (ΙΚΑ. ἠσφαλισμένοι, ἐργοδόται) διότι πάντες οὗτοι θὰ εὕρουν εἰς ταῦτα τὸν ἀμεόλληπτον, ὀλιγοδάπανον καὶ τυχὸν εἰς τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης συμπαραστάτην.

Αἱ εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ νομοσχεδίου περιλαμβανόμεναι διάφοραι διατάξεις περιέχουσαι, ἀφ' ἑνὸς ποινικὰς καὶ ἀστικὰς κυρώσεις, κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ κυρίως τοὺς κανόνας, δι' ὧν σκοπεῖται ἡ ρύθμισις τῆς μεταβάσεως ἐκ τοῦ σήμερον ἰσχύοντος καθεστῶτος εἰς τὸ εἰσαγόμενον νέον σύστημα.

Τοιαῦται εἶναι ἐν συντομίᾳ αἱ διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου Ἀν. Νόμου «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», ἐπερχόμεναι διορρυθμίσεις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὸ καθόλου ἀσφαλιστικόν μας σύστημα καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως περιβάλητε τοῦτο διὰ τῆς ὑμετέρας ἐγκρίσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1951.

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸς
Γ. ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ
Βουλευτὴς Θεσσαλονίκης

ΑΝΑΓΚ. ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 1846.

Περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 12 Ἰουνίου 1951 τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, περὶ ἐκδόσεως λόγῳ κατεπειγούσης καὶ ἀναποφεύκτου ἀνάγκης, ἀναγκαστικοῦ νόμου «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Εἰσαγωγικὴ διάταξις.

Ἄρθρον 1.

1. Ὁ παρὼν νόμος ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐν τοῖς ἑπομένοις ἄρθροις 2-4 ἀναφερομένων προσώπων εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας, μητρότητος, ἀναπηρίας, ἀτυχήματος, γήρατος καὶ ἀνεργίας, ὡς καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκομενείας αὐτῶν, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τούτων ἢ θανάτου τοῦ προστάτου αὐτῶν ἠσφαλισμένου.

2. Ἡ διὰ τοῦ παρόντος θεσπιζομένη ἀσφάλισις περιλαμβάνει εἰδικώτερον τοὺς ἀκολούθους κλάδους :

α') Τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα.

β') Τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος.

γ') Τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

δ') Τὸν κλάδον ἀνεργίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἄρθρον 2.

1. Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παροντος νόμου ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως, ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις :

α') Τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἔναντι ἀμοιβῆς, ὡς τοιαύτης νοουμένης καὶ τῆς παρεχομένης διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἀδιαφόρως νομικῆς φύσεως (δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου) τῆς σχέσεως.

Ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας προσώπου τινὸς τοῦτο θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Διὰ Κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῇ οἱ ὅροι καὶ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς πρόσωπα παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου.

β') Οἱ μετέχοντες εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαγγελματικῶν σωματείων τῶν περὶ ὧν τὸ ἐδάφ. α' προσώπων ἢ ἑνώσεων τοιούτων σωματείων, ἐφ' ὅσον λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἐκ τῶν σωματείων ἢ τῶν ἑνώσεων αὐτῶν.

γ') Οἱ μαθητευόμενοι.

δ') Οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν πάσης φύσεως Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, οἱ παρέχοντες ἐργασίαν ὑπαγομένην εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου α' ὡς καὶ τὸ πάσης φύσεως ἔκτακτον, ἡμερομίσθιον καὶ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τούτου δὲν ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου.

2. Τὰ περὶ ὧν αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου πρόσωπα συνεχίζουν τὴν ὑπαγωγήν των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος καὶ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δικαιωματικῶς ἢ ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των, δὲν προσφέρουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν πλὴν ὅμως τυγχάνουν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῶν ἀποδοχῶν των παρὰ τοῦ ἐργοδότου (ἄδειαι, στράτευσις).

3. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ. Α. ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύνανται νὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος εἴτε δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους εἴτε δι' ὡρισμένους μόνον ἐξ αὐτῶν, οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς κατηγορίαι αὐτοτελῶς ἐργαζομένων προσώπων, στερουμένων ἐπαγγελματικῆς στέγης.

Κατὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοιούτων κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων δύναται νὰ ἐπιβάλλεται διὰ Β. Διαταγμάτων προκαλουμένων προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Ἐργασίας ἡ ὑποχρέωσις ἐφοδιασμοῦ τούτων δι' ἀστυνομικῶν ἀδειῶν ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπαιτοῦνται τοιαῦται βάσει ἰσχυουσῶν ἑτέρων διατάξεων καὶ περιοδικῆς ἀνανεώσεως αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκδόσεως ἢ ἀνανεώσεως τῶν ἐν λόγῳ ἀδειῶν, ἐφ' ὅσον δὲν προσάγεται βεβαίωσις τοῦ Ι. Κ. Α. περὶ ἐκπληρώσεως τῶν ἔναντι τούτου ἀσφαλιστικῶν των ὑποχρεώσεων.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Ἄρθρον 3.

1. Δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα εἴτε ἀποκλειστικῶς εἴτε ὄχι ἐργασίαν, ὁ χρόνος τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται ὡς συντάξιμος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης διὰ τὸ Δημόσιον συνταξιοδοτικῆς νομοθεσίας.

2. Τὰ ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων προσώπων παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ συνδεόμενα μετὰ τούτων διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐξαιροῦνται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ι. Κ. Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας.

Πρόσωπα ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 4.

Ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων προσώπων δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος :

1. Οἱ ἀλλοδαποί, οἱ προσκαίρως ἐν Ἑλλάδι ἀσχολούμενοι. Ὡς πρόσκαιρος ἀπασχόλησις θεωρεῖται ἡ μὴ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ ἐν Ἑλλάδι τοὐλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος. Δύναται τὸ ἁρμόδιον κατὰ τὸν Κανονισμὸν ὄργανον, ἐπὶ ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων, νὰ παρατείνῃ τὸν χρόνον τῆς μὴ ἀσφαλισίμου ἀπασχολήσεως μέχρι 3 ἐτῶν ἐν συνόλῳ.

2. Οἱ ἱερωμένοι, οἱ ἀσχολούμενοι εἰς Ἱδρύματα ἐν οἷς τελοῦνται τὰ τῆς λατρείας τῶν διαφόρων θρησκειῶν.

3. Οἱ ἀλλοδαποί, οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι εὑρισκομένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας ξένων Κρατῶν καὶ τὰς ἐκτάκτους Διεθνεῖς Ἐπιτροπάς, ὡς καὶ τὰ φυσικὰ πρόσωπα τ' ἀπολαύοντα τοῦ δικαιώματος τῆς ἑτεροδικίας. Τὰ ὡς ἄνω πρόσωπα δύνανται τῇ αἰτήσει των νὰ ἀσφαλισθοῦν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καταβάλλοντα καὶ τὴν ἐργοδοτικὴν εἰσφορά, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ.

Εἰδικὰ Ταμεῖα.

Ἄρθρον 5.

1. Πάντα τὰ ὑφιστάμενα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου, οἱασδήποτε μορφῆς Ταμεῖα, τὰ συνεστημένα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ν. 2868 ἢ εἰδικῶν νόμων ἢ τοῦ διατάγματος τῆς 15ης Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν Σωματείων» καὶ ἀσφαλίζοντα, εἴτε ἀποκλειστικῶς εἴτε ἐν μέρει, πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ἐξακολουθοῦν λειτουργοῦντα καὶ διεπόμενα ὑπὸ τῶν **ἰσχυουσῶν δι' ἕκαστον τούτων διατάξεων. Πάντα τὰ εἰς** τοιαῦτα Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα, **ἀπαλλάσσονται καθ' οὓς κλάδους εἶναι ἠσφαλισμένα παρ'** αὐτοῖς, τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον ἀσφαλίσεως, ἀδιαφόρως ἂν τὸ οἰκεῖον Ταμεῖον χορηγῇ ἁπάσας ἢ μέρος μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου κλάδου τοῦ Ι.Κ.Α. πραγματοποιουμένων κατηγοριῶν παροχῶν καὶ τοῦ ὕψους τούτων.

Ἐὰν πρόσωπόν τι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων παρέχει, ἐκτὸς τῆς ἐργασίας δι' ἣν ἀσφαλίζεται εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον καὶ δι' ἣν ὡς ἐκ τούτου ἐξαιρεῖται ἐκ τοῦ οἰκείου κλάδου ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑτέραν ἐργασίαν ἐμπίπτουσαν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος, μὴ θεμελιοῦσαν ὅμως ὑποχρέωσιν ἀσφαλίσεως παρ' ἑτέρῳ Ταμείῳ, ὑπάγεται ὡς πρὸς ταύτην εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατηρούμενα καὶ συνεχίζοντα τὴν λειτουργίαν των εἰδικὰ Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως ἐὰν ὑπάγωνται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται πάντως, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰ ἐν παρ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα :

Τὰ μὲν ἀσκοῦντα ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 τὰς αὐτὰς τοὐλάχιστον καθ' ὕψος, κατηγορίας καὶ ἔκτασιν παροχάς, πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας θὰ χορηγῇ ἑκάστοτε τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων του ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Τὰ δὲ ἀσκοῦντα ἀσφάλισιν συντάξεων ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ **τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων δι'ἑκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων (συνταξιοῦχοι λόγῳ** γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου), ὑπολογιζόμενα βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως, προσαυξανόμενα δὲ κατὰ τὰς τυχὸν προσαυξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ παρόντος.

Αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τοὺς ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ὡς ἄνω Ταμείων συνταξιοδοτουμένους αὐτοτελῶς ἐργαζομένους, οὐδὲ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τοὺς συνταξιοδοτουμένους ὑπὸ τούτων ἐὰν οἱ τελευταῖοι οὗτοι :

α) Δὲν εἶχον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως συμπληρώσει προκειμένου περὶ ἀρρένων τὸ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ

β) Δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 1 ἐδ. πρῶτον ἢ

γ) Δὲν πληροῦν προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 6 ὁριζομένας προϋποθέσεις χαρακτηρισμοῦ των ὡς μελῶν οἰκογενείας δικαιουμένων συντάξεως καὶ τὰς τοιαύτας τῆς παρ. 6 τοῦ ἄρθρου 29.

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 πάντα τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα (ἠσφαλισμένοι καὶ συνταξιοῦχοι διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων, κυρίας ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας) **δικαιοῦνται ὅπως ἀξιοῦν παρὰ τῶν εἰ**δικῶν Ταμείων των, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς ἀνωτέρω ὁριζομένας προϋποθέσεις, τὰς ὡς ἄνω παροχάς, αἵτινες θεωροῦνται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστα**σίας παρὰ τῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐξαρτωμένων Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως (συντάξεων καὶ ἀσθε**νείας). Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξιώσεις θεμελειοῦνται ἐπὶ **τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν Κανονισμῶν** τοῦ Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεων τῆς οἰκείας εἰδικὰ Ταμεῖα νομοθεσίας.

Ἄρνησις χορηγήσεως τῶν ἀνωτέρω παροχῶν ἀπαιτεῖ λόγον ὑποχρεωτικῆς παραπομπῆς τοῦ οἰκείου εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς παρ. 6 τοῦ παρόντος προβλεπομένην Ἐπιτροπήν. Ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία ἐπαρκείας τῶν Εἰδικῶν Ταμείων διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ὡς ἄνω παροχῶν δι' ἀναπροσαρμογῆς ἢ αὐξήσεως τῶν ὑπὲρ αὐτῶν νενομοθετημένων κοινωνικῶν πόρων ἢ αὐξήσεως τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ὁριζομένων.

2. Ἐκ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον διατηρουμένων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συγχωνεύονται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ παρόντος ἄρθρου, τὰ Ταμεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τοῦ ὕψους τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, τῶν ἐκ τῆς περιουσίας προσόδων, τοῦ χρόνου λειτουργίας, τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς παροχῶν, τοῦ ὕψους καὶ τῆς ἐκτάσεως τούτων καὶ τῶν ἐξόδων διοικήσεως τοῦ ὑπὸ κρίσιν Ταμείου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀφ' ἑτέρου, δὲν δύνανται νὰ παράσχουν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς περὶ ἧς ἡ παρ. 6 τοῦ παρόντος Ἐπιτροπῆς, ἰσοδύναμον τοὐλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην ἀσφαλιστικὴν προστασίαν.

3. Τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας τὸ συσταθὲν διὰ τοῦ Α. Ν. 118) 45 διαλύεται, συγχωνευόμενον δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισερχεται διὰ τοῦ κλάδου ἀνεργίας εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν του περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων του, ὡς καθολικὸς αὐτοῦ διάδοχος.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων προσώπων διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας συνεχίζεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας περιέρχεται ἅπασα, δυνάμει τοῦ παρόντος, εἰς τὸν κλάδον Ἀνεργίας τοῦ Ι.Κ.Α., αἱ δὲ ὑπάρχουσαι ὑπὲρ τούτου μισθώσεις διατηροῦνται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.

4. Ἡ ὀργάνωσις ἀντιφυματικῆς ἀσφαλίσεως (Ο. Α. Φ. Α.) ἡ συσταθεισα διὰ τοῦ Α. Ν. 19)11)35 διαλύεται, συγχωνευομένη δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισέρχεται διὰ τοῦ κλάδου παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος, εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν της περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεών της ὡς καθολικὸς αὐτῆς διάδοχος.

Ἡ ἀσφάλισις τοῦ κινδύνου τῆς φυματιώσεως ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἅπασα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία τῆς Ο.Α.Φ.Α. περιέρχεται δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι μισθώσεις διατηροῦνται ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου ἀπαγορεύεται ἡ σύστασις νέων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἐκτὸς μόνον τοιούτων προερχομένων ἐκ συγχωνεύσεως δύο ἢ πλειόνων ὁμοειδῶν λειτουργούντων ἤδη Ταμείων. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἡ ἵδρυσις Ἐπικουρικῶν Ταμείων διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἐπὶ πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου προβλεπομένων παροχῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων των ὑπερβαίνει τοὺς χιλίους καὶ δὲν θίγονται αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλιζομένων προσώπων ἔναντι τοῦ Ι.Κ.Α. Ὡς ἐπὶ πλέον παροχαὶ θεωροῦνται αἱ εἴτε κατ' εἶδος εἴτε κατὰ ποσὸν ἢ κατ' ἀμφότερα ἐπὶ πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ Ι. Κ. Α. παρεχόμεναι τοιαῦται.

Διὰ Β. Διατάγματος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδοθησομένου, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρισθήσεται ἡ διαδικασία τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω συγχωνεύσεως δύο ἢ πλειόνων ὁμοειδῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως εἰς ἑνιαῖον ἀσφαλιστικὸν φορέα. Ἡ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Β. Δ)τος ὁρισθησομένην διαδικασίαν πραγμάτωσις τῆς συγχωνεύσεως, ἐνεργεῖται δι' εἰδικῶν Β. Δ. ἐκδιδομένων, κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωνεύσεως, προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν μεταξὺ τῶν ὑπὸ συγ-

χώνευσιν Ταμείων συγκαταλέγονται καὶ Ταμεῖα ὑπαγόμενα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἑτέρων Ὑπουργείων, ὁπότε τὸ εἰδικὸν Διάταγμα ἐκδίδεται τῇ προτάσει καὶ τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω εἰδικῶν Β. Δ)των καθορίζονται καὶ οἱ πόροι τοῦ ἐνιαίου Ὀργανισμοῦ, ἡ τύχη τῶν μὴ περιερχομένων τυχὸν εἰς τοῦτον πόρων τῶν συγχωνευομένων Ταμείων, αἱ προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν παροχῶν, ἡ ἔκτασις ὡς καὶ τὸ ὕψος τούτων, τὰ τῆς διοικήσεως αὐτοῦ, συνθέσεως τῶν ὑπηρεσιῶν του, τὰ τοῦ προσωπικοῦ του ἐν γένει ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα συναφὴς λεπτομέρεια.

6. Περὶ τῆς ἐν παραγράφῳ 2 συγχωνεύσεως Ταμείου τινὸς κυρίας ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀποφασίζει Ἐπιτροπὴ διοριζομένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, ὁριζομένου μεθ' ἑνὸς ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὡς Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μέλους τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Συμβουλίῳ τούτῳ ἀναπληρωτοῦ του, ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἀναπληρουμένου ὑπὸ μέλους τοῦ Δ. Σ. ἐκ τῆς τάξεως τῶν εἰδικῶν, ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι. Κ. Α. ἀναπληρουμένου ὑφ' ἑνὸς Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ ὑπὸ συγχώνευσιν Ταμείου, ἐξ ὧν ὁ εἷς μὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ὁ δὲ ἕτερος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των. Χρέη Εἰσηγητοῦ παρὰ τῇ Ἐπιτροπῇ ἐκτελεῖ ἓν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς. Τὸν γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς ὁρίζει ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ. Τὰ καταβλητέα εἰς τὰ μετέχοντα τῆς Ἐπιτροπῆς πρόσωπα πραγματικὰ ἔξοδα κινήσεως, δυνάμενα νὰ ὁρίζωνται καὶ κατ' ἀποκοπὴν ὁρίζονται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 48. Ἐν περιπτώσει ἀδικαιολογήτου μὴ προσελεύσεως μέλους τινὸς τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς δύο συνεδριάσεις, διὰ μὲν τὰ ἐξ ὑπαλλήλων μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ μὴ προσέλευσις θεωρεῖται ὡς πειθαρχικὸν παράπτωμα,διὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἀποτελεῖ λόγον ἀντικαταστάσεών των.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὁρισμοῦ τῶν ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τοῦ Δ. Σ. τοῦ οἰκείου Ταμείου καὶ παρὰ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἐντὸς 15ημέρου ἀφ' ἧς ζητηθῇ τοῦτο διορίζει τούτους ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας κατ' οἰκείαν κρίσιν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ἐπὶ συγκεκριμένων ἐρωτημάτων περὶ συγχωνεύσεως ὡρισμένου Ταμείου κυρίας ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι. Κ. Α., ἀπευθυνομένων εἰς τὸν Πρόεδρον αὐτῆς παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε τῇ αἰτήσει τοῦ Δ. Σ. ὡρισμένου Ταμείου ἢ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἢ τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως. Ἡ Ἐπιτροπὴ προσκαλεῖται εἰς συνεδρίασιν παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων 4 τοὐλάχιστον μελῶν καὶ ἐκδίδει ἠτιολογημένας ἀποφάσεις διὰ πλειοψηφίας τεσσάρων τοὐλάχιστον ψήφων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποχρεοῦται ὅπως ὑποβάλῃ τὴν ἐπὶ ἑκάστου ἐρωτήματος ἀπόφασίν της εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐντὸς τριῶν τὸ πολὺ μηνῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ σχετικοῦ ἐρωτήματος. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς δύναται νὰ ζητῇ τὴν ὑποβολὴν αὐτῷ παντὸς στοιχείου ὅπερ ἤθελε κρίνει ἀναγκαῖον διὰ τὴν μόρφωσιν γνώμης, τόσον παρὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὅσον καὶ παρὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπὸ κρίσιν Ταμείου καὶ τοῦ Ι. Κ. Α., ὡς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης σχετιζομένης μὲ τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς μελέτης ἢ ἑτέρας ἐργασίας.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Ἐπιτροπὴ ἤθελεν ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ οἰκείου Ταμείου εἰς τὸ Ι. Κ. Α., ἐκδίδεται βάσει τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, εἰσηγήσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὑποβαλλομένῃ εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, Β. Διάταγμα, προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, περὶ συγχωνεύσεως τοῦ οἰκείου Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Διατάγματος τούτου τὸ ὑπὸ κρίσιν Ταμεῖον διαλύεται συγχωνευόμενον εἰς τὸ Ι. Κ. Α., ὅπερ ὑπεισέρχεται διὰ τοῦ οἰκείου ἢ τῶν οἰκείων του κλάδων εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν του περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων, ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων του καὶ ὑποχρεώσεων. Τὰ παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ι. Κ. Α., ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ι. Κ. Α. νομοθεσίας, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὁριζομένους εἰδικοὺς ὅρους.

Αἱ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται πάντως ὡς πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι. Κ. Α. διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων πρὸς παροχὰς καὶ εἰς κλάσεις ὁρισθησομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι. Κ. Α.

Ὁ χρόνος τῆς πλασματικῆς παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ συνταξίμου ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων του ἐφ' ὅσον ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐξηγοράσθη κατὰ τὰς διατάξεις τῆς διεπούσης αὐτὸ νομοθεσίας, ὑπολογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ἀσφαλίσεως καὶ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὑπὸ τὸν ὅρον παντὸς ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἀπονομὴν ἑτέρας συντάξεως παρ' Ὀργανισμοῦ τινος κυρίας ἀσφαλίσεως ἢ παρὰ τοῦ Δημοσίου. Δι' εἰδικοῦ Κανονισμοῦ καθορισθήσονται τὰ τῆς ἐξαγορᾶς ἀναγνωρισθείσης ἀλλὰ μήπω ἐξαγορασθείσης ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ συνταξίμου ὑπηρεσίας.

7. Καθ' ἁπάσας τὰς περιπτώσεις συγχωνεύσεως ἀσφαλιστικοῦ τινος Ὀργανισμοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου, δύναται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ κατὰ τὰ διὰ ταύτης εἰδικώτερον ἑκάστοτε ὁριζόμενα, νὰ διατηροῦνται ἐν λειτουργίᾳ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου ἢ Ὀργανισμοῦ ὑπαγόμεναι πάντως ὑπὸ τὴν Διοίκησιν τοῦ Ι. Κ. Α. Διαρκούσης τῆς μεταβατικῆς ταύτης περιόδου, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἑξάμηνον, τὸ προσωπικὸν τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου ἢ Ὀργανισμοῦ ἐξακολουθεῖ λαμβάνον παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τὰς ἃς ἐλάμβανε κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἀποδοχὰς μέχρις ἐκκαθαρίσεως τῆς θέσεώς του κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 55 ὁριζόμενα.

8. Προκειμένου περὶ ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν περιλαμβανόντων καὶ κλάδον προνοίας (ἐφ' ἅπαξ παροχαί), ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου συγχώνευσις αὐτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ περιορίζεται εἰς τοὺς λοιπούς, πλὴν τούτου, κλάδους ἀσφαλίσεως. Ἐπὶ μερικῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω συγχωνεύσεως τὸ περὶ ταύτης Β.Δ)μα καθορίζει, ἐφ' ὅσον δὲν τηροῦνται χωριστοὶ λ)σμοί, τὴν περιερχομένην εἰς τὸ Ι.Κ.Α. περιουσίαν καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν κατὰ βαθμοὺς σύνθεσιν τῶν διατηρουμένων θέσεων. Τὸ Δ. Σ. τοῦ οὕτω μερικῶς συγχωνευομένου Ὀργανισμοῦ ἐντάσσει εἰς τὰς διατηρουμένας ὀργανικὰς θέσεις ἀνάλογον ἐκ τοῦ συνολικοῦ προσωπικοῦ του ἀριθμὸν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ἐντὸς διμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ συγχωνεύσεως Β. Δ)τος, τοῦ ὑπολοίπου προσωπικοῦ του διεπομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Νόμου τῶν ἀφορωσῶν τὰ τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

9. Ὁσάκις εἰς τὸ συγχωνευόμενον κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ἐν μέρει καὶ πρόσωπα μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ταῦτα συνεχίζουν τὴν ἀσφάλισίν των εἰς τινα ἢ πλείονας ἐκ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ λειτουργούντων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ὁριζομένων διὰ τοῦ περὶ συγχωνεύσεως Διατάγματος, μεταξὺ τῶν ὀργανισμῶν τῶν καλυπτόντων ἀναλόγους ἢ τὰς μᾶλλον ὁμοειδεῖς κατηγορίας ἐργαζομένων. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας διὰ τοῦ Διατάγματος ὁρίζεται καὶ ἡ κατανομὴ τῆς περιουσίας τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ τοὺς ἀνωτέρω Ὀργανισμούς, ὡς καὶ αἱ ἀναλογίαι τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου, τὸ ὁποῖον θὰ δύναται νὰ ἐνταχθῇ εἰς τούτους

ἢ νὰ μεταταχθῇ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ παρόντος. Τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω πρόσωπα δύνανται ἀντὶ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς ἕτερον Ταμεῖον νὰ συνεχίσωσι προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις εἰδικοῦ Κανονισμοῦ.

10. Διατάξεις τῆς διεπούσης τὰ συγχωνευόμενα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖα Νομοθεσίας. ἄσχετοι πρὸς τὴν ὑπὸ τούτων ἀσκουμένην ἀσφάλισιν (ἐπαγγελματικὴ κατοχύρωσις κλπ.), ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ εἰδικοῦ περὶ συγχωνεύσεως διατάγματος, τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπεισερχομένου εἰς τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁρίζεται ἐν τῷ παρόντι νόμῳ.

Συνέχισις ἀσφαλίσεως συνταξιούχων κατὰ τῆς ἀσθενείας.

Ἄρθρον 6.

Τὰ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, συνεχίζουσι δικαιούμενα τῶν παροχῶν τῶν ἀνωτέρω κλάδων καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεώς των παρ' αὐτῷ λόγῳ τῆς συνταξιοδοτήσεώς των παρ' εἰδικοῦ Ταμείου, ὑφ' οὓς ὅρους καὶ προϋποθέσεις δικαιοῦνται τούτων καὶ οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον πάντως πρόκειται περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου ἢ λόγῳ ἀναπηρίας ἢ συμπληρωσάντων τὸ 60ὸν προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ τὸ 55ὸν προκειμένου περὶ θηλέων ἔτος ἡλικίας των. Τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἀπολαύουν καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας ἀποβιούντων ὡς ἄνω ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον χρόνον συνταξιοδοτοῦνται παρ' εἰδικοῦ Ταμείου.

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συνταξιοδοτηθέντας παρ' εἰδικῶν Ταμείων ὡς ἄνω ἠσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας τούτων ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ Ταμείου.

Ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 7.

Διὰ κανονισμῶν θέλει προσδιορισθῇ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐν γένει διαδικασία περαιτέρω ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος πρόσωπα, ὡς καὶ αἱ ὑποχρεώσεις αὐτῶν καὶ τῶν τυχὸν ἐργοδοτῶν. Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις δύναται νὰ γίνῃ εἴτε συνολικῶς καὶ κατὰ ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας ἢ κατὰ πόλεις καὶ οἰκισμούς, εἴτε κατὰ συνδυασμὸν ἀμφοτέρων τῶν κριτηρίων τούτων καὶ δή, εἴτε δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε διά τινας ἢ διά τινα μόνον ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ δι' ὡρισμένας μόνον κατηγορίας παροχῶν ὡρισμένου κλάδου. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, μερικῆς ἐφαρμογῆς ὡρισμένου κλάδου τῆς ἀσφαλίσεως, διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζονται καὶ τὰ καταβλητέα τμήματα εἰσφορῶν παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν τυχὸν ἐργοδοτῶν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Γενικοὶ κανονισμοὶ καὶ ὅροι.

Ἐννοιολογικοὶ προσδιορισμοί.

Ἄρθρον 8.

Οἱ κάτωθι ἐν τῷ παρόντι χρησιμοποιούμενοι ὅροι σημαίνουσιν ἀντιστοίχως:

1. Ἠσφαλισμένος καὶ ἠσφαλισμένοι: Τὰ πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων τὰ μὴ ἐμπίπτοντα εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἄρθρου 3 καὶ 4 καὶ ὑπαχθέντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

2. Ἡμέραι ἐργασίας: Τὰς ἡμέρας καθ' ἃς οἱ ἠσφαλισμένοι ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦνται ἀμοιβῆς εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος δι' ἐργασίαν παρεχομένην κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 2 τοῦ παρόντος ἢ καθ' ἃς δικαιοῦνται ἀμοιβῆς κατὰ τὴν κειμένην Νομοθεσίαν ἄνευ πραγματικῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν των (στρατευσις, ἄδειαι). ἢ προκειμένου περὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων αἱ ἡμέραι δι' ἃς καταβάλλονται αἱ κεκανονισμέναι εἰσφοραί.

3. Συνταξιοῦχοι: Τοὺς λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ θανάτου συνταξιούχους καὶ τοὺς ἐπιδοματούχους λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς.

4. Ἀτύχημα: Τὸ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βίαιον συμβὰν καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν.

5. Ἐργοδότης:

α') Τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των.

β') Θεωροῦνται ὡς ἐργοδόται προκειμένου περὶ φορτώσεων καὶ ἐκφορτώσεων:

αα) Πλοίων, οἱ οἰκεῖοι ἐφοπλισταὶ καὶ οἱ πράκτορες ἀλληλεγγύως, ἐκτὸς ἐὰν αἱ τοιαῦται ἐργασίαι ἐκτελοῦνται παρ' Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, ὁπότε ὡς ἐργοδότης θεωρεῖται ὁ οἰκεῖος Ὀργανισμός.

ββ) Χερσαίων καὶ ἐναερίων μεταφορῶν, αἱ οἰκεῖαι ἐπιχειρήσεις κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ.

γ') Διὰ τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας ὡς ἐργοδόται θεωροῦνται, ἀλληλεγγύως ὁ κύριος τοῦ ἀνεγειρομένου, συμπληρουμένου, μεταρρυθμιζομένου, ἐπισκευαζομένου ἢ κατεδαφιζομένου κτίσματος καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐργολάβοι.

δ') Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἢ τοιούτων μὴ ἐχόντων σταθερὸν ἐργοδότην ἢ ἀπασχολουμένων διὰ λογαριασμὸν πολλῶν ἐργοδοτῶν, ἐὰν οὗτοι συνέστησαν ἀσφαλιστικὸν συνεταιρισμὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 26 παρ. 2 ὡς ἐργοδότης θεωρεῖται ὁ Συνεταιρισμὸς οὗτος.

ε') Δι' ἐργασίας, ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις διεξαγομένας διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου, δυνάμει παραχωρήσεως ἢ ἐργολαβίας, ὡς ἐργοδόται θεωροῦνται οἱ ἀνάδοχοι ἢ οἱ ἐργολάβοι. Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἡ ἁρμοδία δημοσία ἀρχὴ ὑποχρεοῦται ὅπως πρὸ τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐξοφλήσεως ἀξιοῖ τὴν προσαγωγὴν αὐτῇ βεβαιώσεως τῆς οἰκείας ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἐξοφλήσεως τῶν πρὸς τοῦτο ὀφειλομένων εἰσφορῶν, παρακρατοῦσα ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ ἀντίστοιχον ποσὸν καὶ καταβάλλουσα τοῦτο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

στ') Ἐπὶ ἐργασιῶν αἵτινες ἐπιχειροῦνται ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτῶν διὰ μεσολαβούντων προσώπων, ἅτινα ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐκτέλεσιν τμήματος τῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον τὰ μεσολαβοῦντα πρόσωπα προσλαμβάνουσι καὶ ἀμείβουσι τοὺς ἐκτελεστὰς αὐτῶν, ἐργοδόται εἶναι ἀλληλεγγύως ὅ τε κύριος τῆς ἐργασίας καὶ πάντα τὰ μεσολαβοῦντα πρόσωπα.

Ἀφάνεια.

Ἄρθρον 9.

1. Πάντα τὰ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι προϋπόθεσιν τὸν θάνατον, γεννῶνται καὶ ἐπὶ ἀφανείας.

2. Θεωρεῖται τελοῦν ἐν καταστάσει ἀφανείας τὸ πρόσωπον περὶ τῆς ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἀξιόπιστος εἴδησις ἐλήφθη κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ καθίσταται σφόδρα πιθανός.

Περὶ ταύτης ἀποφαίνεται τῇ αἰτήσει τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ Πρωτοβάθμιον Ἀσφαλιστικὸν Δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως τοῦ ἀφάντου, ἀδιαφόρως ἐὰν ἐκκρεμῇ ἢ μὴ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 40 καὶ ἐπέκεινα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διαδικασία.

3. Ἐὰν μεταγενεστέρως βεβαιωθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἐκδιδομένης τῇ αἰτήσει τοῦ Ι. Κ. Α. καὶ παντὸς ἔχοντος ἔννομον συμφέρον. ὅτι ὁ κηρυχθεὶς ὡς ἄφαντος εὑρίσκεται ἐν τῇ ζωῇ, διακόπτονται διὰ τὸ μέλλον πᾶσαι αἱ ἐπελθοῦσαι συνέπειαι.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου. καθορίζεται καὶ ἡ ἡμερομηνία διακοπῆς τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω συνεπειῶν.

Ἡλικία

Ἄρθρον 10.

1. Κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὡς ἔτη ἡλικίας λογίζονται τὰ συμπεπληρωμένα τοιαῦτα.

2. Ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται μόνον διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἐλλείψει τοιαύτης διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρῷα ἀρρένων ἢ τὰ δημοτολόγια.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει δύναται τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ὁ ἐνδιαφερόμενος ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐγγραφῆς, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅπερ καθορίζει τὸ ἔτος γεννήσεως τοῦ ὑπὸ κρίσιν προσώπου, τῆς κατ' ἄλλην οἱανδήποτε διαδικασίαν διορθώσεως τῆς ἐγγραφῆς μὴ ὑποχρεούσης τὸ Ι. Κ. Α. ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων.

3. Ἐφ' ὅσον δὲν προσάγεται ληξιαρχικὴ πρᾶξις, ἐξ ὑπαρχῆς συντεταγμένη, ὡς ἡμέρα γεννήσεως λογίζεται ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως.

4. Τὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας τῶν ἀλλοδαπῶν ἠσφαλισμένων καθορισθήσονται διὰ Κανονισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Διοικητικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις.

Φορεὺς τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 11.

Ἡ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου θεσπιζομένη ἀσφάλισις συνεχίζεται ἀσκουμένη διὰ πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 2 παρὰ τοῦ διὰ τοῦ Νόμου 6298)1934 συσταθέντος Ἰδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δηλουμένου ἐν τῷ παρόντι διὰ τῶν ἀρχικῶν του Ι. Κ. Α., ὅπερ ἀποτελεῖ αὐτόνομον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ἑδρεῦον ἐν Ἀθήναις καὶ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους, ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ἄρθρον 12.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. διοικεῖται ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀπαρτιζομένου ἐκ τῶν κατωτέρω 11 μελῶν.

α') Ἐκ τεσσάρων ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων

β') Ἐκ τεσσάρων ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν

γ') Ἐκ τριῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἰατρός, καὶ οἱ ἕτεροι δύο εἰδικοὶ εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ θέματα.

2. Ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ.Α. μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, οἵτινες δέον νὰ ἔχουν τὰς ἰδιότητας τῶν ἀναπληρουμένων, διορίζονται ἐντὸς 15ημέρου ἀπὸ τῆς ὁλοκληρώσεως τῶν κατὰ τὰ κατωτέρω ὑποδείξεων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένης προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

3. Τὰ ὑπὸ στοιχ. α' τῆς παραγράφου 1 τακτικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων ὑποδεικνύονται ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.

Τὰ ὑπὸ στοιχ. β' τῆς παρ. 1 τακτικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν ὑποδεικνύονται ὡς ἀκολούθως: α) δύο τακτικὰ μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας, Θράκης, β) ἓν τακτικὸν μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν Ἐπαγγελματικῶν καὶ Βιοτεχνικῶν Ἐπιμελητηρίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης καὶ γ) ἓν τακτικὸν μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποδείξεις τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' μελῶν τοῦ Συμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν Ὑπουργόν.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' μελῶν παρὰ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων ἐντὸς 10ημέρου, ἀφ' ἧς ἐντεθῇ τοῦτο παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον δύναται, προτάσει τούτου, νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν μελῶν τούτων ἐλευθέρως καὶ ἄνευ δεσμεύσεώς τινος.

4. Δὲν διορίζεται οὔτε δύναται ν' ἀποτελῇ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου:

α') Ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

β') Ὁ ἀνίκανος ν' ἀναλάβῃ ἢ νὰ διατηρῇ Δημόσιον λειτούργημα.

γ') Ὁ διατελῶν ἐν ὑπηρεσιακῇ σχέσει πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

δ') Ὁ διατελῶν βουλευτής.

ε') Ὁ τελῶν εἰς οἱανδήποτε ἀξίαν λόγου οἰκονομικὴν σχέσιν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

στ') Ὁ μὴ ἔχων ἢ παύσας νὰ ἔχῃ ὁριστικῶς τὴν ἰδιότητα ὑφ' ἣν διωρίσθη.

ζ') Ὁ καθυστερῶν εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐκπίπτουσι τοῦ ἀξιώματός των ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

5. Ἡ θητεία τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ ἀνανεοῦται τμηματικῶς εἶναι ἑξαετὴς ἐκτὸς τῶν τὸ πρῶτον διορισθησομένων μελῶν, ὧν ἡ θητεία δύναται κατὰ τὰ κατωτέρω νὰ εἶναι 2ετὴς ἢ 4ετής, ἐφ' ὅσον ἤθελον κληρωθῇ πρὸς ἀντικατάστασίν των κατὰ τὴν πρώτην ἢ δευτέραν διετίαν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πρώτου Δ. Σ. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τμηματικὴ ἀνανέωσις ἄρχεται ἤδη ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς πρώτης διετίας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πρώτου Δ. Σ.

Κατὰ τὴν πρώτην ὡς καὶ κατὰ τὴν δευτέραν διετίαν γίνεται ἀνανέωσις ἑνὸς μέλους ἐξ ἑκάστης κατηγορίας διὰ κληρώσεως τῶν ἀντικαταστατέων μεταξὺ τῶν ἀρχικῶς διορισθέντων, διενεργουμένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τὴν τελευταίαν τριμηνίαν ἑκάστης διετίας. Ἀπὸ τῆς τρίτης διετίας καὶ ἐφεξῆς ἀντικαθίστανται οἱ συμπληροῦντες δεκαετῆ θητείαν.

Οἱ ἐξερχόμενοι εἶναι ἐπαναδιοριστέοι.

Ἕκαστον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παραμένει εἰς τὴν θέσιν του καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας του μέχρι διορισμοῦ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, ὅστις δέον νὰ λάβῃ χώραν ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Τὰ εἰς ἀντικατάστασιν ἐκπιπτόντων ἢ ὁπωσδήποτε ἀποχωρούντων διοριζόμενα μέλη, διορίζονται διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς θητείας τῶν ἐκπεσόντων ἢ ἀποχωρησάντων ἐκτὸς ἂν ὁ διορισμὸς διενεργεῖται κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς θητείας τοῦ ἀντικαθισταμένου μέλους ὁπότε οὗτος γίνεται διὰ τὴν ὑπόλοιπον θητείαν τούτου ηὐξημένην κατὰ ἓξ ἔτη.

6. Διὰ τῆς περὶ διορισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Σ. ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὁρίζεται καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχ. γ' μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν εἰδικῶν εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ θέματα.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι. Κ. Α. ἐκλέγει μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 μελῶν του δύο Ἀντιπροέδρους, ἕνα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἕνα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων.

Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Ἀντιπρόεδροι ἀσκοῦν τὸ λειτούργημά των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των. Οἱ Ἀντιπρόεδροι ἀναπληροῦν τὸν Πρόεδρον ἀπόντα, ἐλλείποντα ἢ κωλυόμενον ὡς περὶ τούτου θέλει ὁρίσῃ ὁ Κανονισμός. Ἐκ τῶν δύο Ἀντιπροέδρων προηγεῖται ὁ τῶν ἠσφαλισμένων.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. δύναται νὰ παρίσταται ἄνευ ψήφου, ὁσάκις κρίνει τοῦτο σκόπιμον, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ὅστις, παριστάμενος, προεδρεύει τοῦ Συμβουλίου.

7. Ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δικαιοῦνται ἐξόδων κινήσεως κατὰ συνεδρίασιν. Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Ἀντιπρόεδροι δικαιοῦνται προσθέτως καὶ μηνιαίας παγίας ἀποζημιώσεως. Αἱ ἀνωτέρω ἀποζημιώσεις ὁρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ. Α., ἐγκρινομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν.

8. Τὸ Δ. Σ. συνέρχεται εἰς συνεδρίασιν προσκλήσει τοῦ Προέδρου, ὅστις καλεῖ αὐτὸ ὁσάκις κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον, τοὐλάχιστον δὲ τρὶς τοῦ μηνός, ἢ ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει τριῶν τοὐλάχιστον μελῶν ἢ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, εὑρίσκεται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων ἓξ τοὐλάχιστον μελῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ἕτερος τῶν Ἀντιπροέδρων καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν τεσσάρων.

Ἐπὶ ἰσοψηφίας, προκειμένου μὲν περὶ φανερᾶς ψηφοφορίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη ὑπὲρ ἧς ἐδόθη ἡ ψῆφος τοῦ προεδρεύοντος, προκειμένου δὲ περὶ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἡ πρότασις θεωρεῖται ἀπορριφθεῖσα.

9. Ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως δι' οἱανδήποτε αἰτίαν μέχρι

τριῶν μελῶν τοῦ Δ. Σ., δύναται τοῦτο νὰ συνεδριάζῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ ἀποφάσεις ἐγκύρως, οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως.

10. Ἐν περιπτώσει σοβαρῶν παραβάσεων τῶν ὑπὸ τῶν ὁρισμῶν τοῦ παρόντος νόμου ἢ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδιδομένων Κανονισμῶν, ὡς καὶ τῶν διατάξεων, γενικωτέρας σημασίας ἰσχυόντων νόμων, δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας νὰ αἰτήσεται τὴν διάλυσιν τοῦ Δ. Σ. παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ μέχρι τοῦ διορισμοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅστις δέον νὰ συντελεσθῇ ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἡ Διοίκησις τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνατίθεται εἰς προσωρινὴν Ἐπιτροπὴν περιλαμβάνουσαν ἕνα Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ Κράτους, ὑποδεικνυόμενον μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ὡς Πρόεδρον, ἕνα Σύμβουλον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὑποδεικνυόμενον ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐλεγτικοῦ Συνεδρίου, τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, μὲ ἀναπληρωτήν του τὸν νόμιμον ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ καὶ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Γ. Σ. Ε. Ε., μὲ ἀναπληρωτήν του τὸν νόμιμον ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ.

Ἡ ὑπόδειξις τῶν δύο πρώτων καὶ τῶν ἀναπληρωτῶν των γίνεται ἐντὸς 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο προσκλήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας γινομένης ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς περὶ διαλύσεως τοῦ Δ. Σ. ἀποφάσεως, ὁ δὲ διορισμὸς ἁπάντων τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐνεργεῖται ἐντὸς ἑτέρων 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελευταίας ὑποδείξεως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν δύο πρώτων μελῶν παρὰ τῶν οἰκείων Συμβουλίων ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω πενθημέρου προθεσμίας ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐνεργεῖ τὸν διορισμὸν καὶ ἄνευ ὑποδείξεως τούτων.

Διὰ τὴν θητείαν τῶν μελῶν τοῦ ἀνασυγκροτουμένου Δ. Σ. ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς παρ. 5 τοῦ παρόντος ἄρθρου περὶ τῆς μετὰ διετῆ θητείαν τμηματικῆς ἀνανεώσεως μέρους τῶν μελῶν αὐτοῦ.

11. Ἐν περιπτώσει σοβαρᾶς παραβάσεως τῶν καθηκόντων του ὑπὸ μέλους τοῦ Δ. Σ. δύναται τοῦτο νὰ κηρύσσεται ἔκπτωτον κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαδικασίαν. Ὡς σοβαρὰ παράβασις θεωρεῖται καὶ ἡ μὴ προσέλευσις ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου εἰς πέντε ἐν συνεχείᾳ συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. ἢ τῶν Ἐπιτροπῶν εἰς ἃς μετέχει, καίπερ κανονικῶς προσκληθέν.

12. Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθήσεται εἰδικώτερον ὁ τρόπος λειτουργίας τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι. Κ. Α.

13. Χρέη γραμματέως τοῦ Δ. Σ. καὶ τῆς περὶ ἧς ἡ παρ. 10 ἐπιτροπῆς ἐκτελοῦν ὑπάλληλοι τοῦ Ι.Κ.Α. ὁριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἁρμοδιότης Δ. Συμβουλίου — Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί.

Ἄρθρον 13.

Τὸ Δ. Σ. ἀποφασίζει ἐφ' ὅλων τῶν γενικῶν ζητημάτων διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ. Εἰδικώτερον :

1. Μελετᾷ καὶ εἰσηγεῖται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὰ ληπτέα νομοθετικὰ μέτρα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ γενικώτερον τοῦ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦντος συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

2. Καταρτίζει τοὺς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένους Κανονισμοὺς ὡς καὶ τοιούτους ρυθμίζοντας :

α') Τὰ τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν.

β') Τὰ τῆς τοποθετήσεως κεφαλαίων.

γ') Τὰ τοῦ τρόπου καὶ τῆς διαδικασίας τῆς πραγματοποιήσεως τῶν πάσης φύσεως ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

δ') Τὰ τῆς βαθμιαίας ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἱδρύσεως Ὑπ)μάτων.

ε') Τὰ τῆς προμηθείας παντὸς εἴδους ὑλικοῦ καὶ ἐφοδίων, μισθώσεως καὶ ἀποκτήσεως ἀκινήτων, ἀνεγέρσεως καὶ διασκευῆς κτιρίων.

στ') Τὰ τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

ζ') Τὰ τῆς συνθέσεως καὶ ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

3. Ἐγκρίνει τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Ι. Κ. Α. ὡς καὶ τὸ μαθηματικὸν ἰσοζύγιον τούτου.

4. Λαμβάνει γνῶσιν τῶν ἐκθέσεων Οἰκονομικοῦ ἐλέγχου κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ.

5. Συγκροτεῖ τακτικὰς καὶ εἰδικὰς ἐκτάκτους ἐπιτροπὰς ἐκ μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ εἰδικῶν προσώπων ἢ καὶ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος πρὸς προπαρασκευὴν, γνωμοδότησιν ἢ διαχείρισιν καὶ ἀπόφανσιν ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητά του καθορίζον ἅμα τὰς ἁρμοδιότητας τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων καὶ τὴν καταβλητέαν εἰς τοὺς μετέχοντας εἰς αὐτὰς ἀποζημίωσιν καθ' ἃ εἰδικώτερον θέλει ὁρίσει Κανονισμός.

Τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ μεταβιβάζῃ μέρος τῶν ἁρμοδιοτήτων του εἰς ἕνα ἢ πλείονα τῶν μελῶν του πρὸς συστηματικωτέραν παρακολούθησιν τοῦ ἔργου τοῦ Ι.Κ.Α. καθ' ἃ θέλει ὁρίσει Κανονισμός.

6. Ἐλέγχει τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ Ι.Κ.Α. πράξεις τῶν λοιπῶν ὀργάνων τούτου πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξασφαλίσεως τῆς νομιμότητος καὶ συμμορφώσεως τούτων πρὸς τὸν νόμον, τοὺς Κανονισμοὺς καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δικαιοῦται νὰ ἀναθέτῃ τὸ ἔργον τοῦτο ἐφ' ὅσον κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον εἰς εἰδικευμένα πρόσωπα διὰ μικρὰ χρονικὰ διαστήματα, μὴ ὑπερβαίνοντα ἐν συνόλῳ τοὺς δύο μῆνας ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους δι' ἕκαστον πρόσωπον.

7. Ὑποβάλλει ἅμα τῇ λήξει τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους λεπτομερῆ ἔκθεσιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ Ι.Κ.Α.

8. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἵδρυμα ἐξωδίκως καὶ δικαστικῶς. Δύναται, ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ., ἡ ἐκπροσώπησις τοῦ Ἱδρύματος ν' ἀνατίθεται καὶ εἰς ἕτερον μέλος τοῦ Δ. Σ. ἢ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἢ ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ Ἱδρύματος.

9. Παρὰ τοῖς σοβαρεστέροις Ὑπ)μασι τοῦ Ι. Κ. Α., ἅτινα θέλει ὁρίσει Κανονισμός, διορίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ οἰκείου Νομάρχου, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐκ 5 ἢ 7 μελῶν ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τοῦ Ὑπ)τος καὶ κατὰ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΙΚΑ. Προκειμένου περὶ ἑπταμελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν αὗται ἀπαρτίζονται ἐκ τριῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων, τριῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἑξ ἑνὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα ἢ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ δικαστικοῦ καὶ προκειμένου περὶ πενταμελῶν ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων, δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἑξ ἑνὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα ἢ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ δικαστικοῦ.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἠσφαλισμένων καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων λαμβάνονται ὑποχρεωτικῶς ἐκ πίνακος περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν) ὑποβαλλομένου εἰς τὸ διορίζον ὄργανον παρὰ τῆς Γ. Σ. Ε. Σ. ἐντὸς 15ημέρου ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρὰ τούτου καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν καὶ οἱ ἀναπληρωταί των ἐκ πίνακος περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν) ὑποβαλλομένου εἰς τὸ διορίζον ὄργανον ἐντὸς 15ημέρου προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρὰ τούτου, παρὰ τῶν περὶ ὧν ἡ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 12 Ἐπιμελητηρίων καὶ τῶν Ἐμπορικῶν καὶ Βιομηχανικῶν τοιούτων τῆς περιοχῆς τοῦ Ὑπ)τος καὶ καταρτιζομένου ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τούτων. Ἐν ἐλλείψει Ἐπιμελητηρίων καὶ τῶν τοιῶν κατηγοριῶν ἡ ὑπόδειξις ἐνεργεῖται παρὰ τῶν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Ὑ)τος λειτουργούντων τοιούτων. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκαίρου ὑποβολῆς πρὸς τὸ διορίζον ὄργανον τῶν ἀνωτέρω πινάκων τοῦτο προβαίνει εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν κρίσιν του. Τὰ εἰδικὰ πρόσωπα ἢ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ δικαστικοὶ ἐκλέγονται ἐλευθέρως παρὰ τοῦ διορίζοντος ὀργάνου. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τῶν Τ.Δ.Ε. ὁρίζεται ἑξαετής.

Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθήσεται ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὰ τοῦ Προεδρείου αὐτῶν. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 12 ἰσχύει ἀναλόγως καὶ διὰ τὰς Τ. Δ. Ε.

Αἱ Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ μεριμνοῦν διὰ τὴν εὔρυθμον διεξαγωγὴν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν περιφέρειάν των, μελετοῦν τὰ κατὰ τόπους εἰδικὰ ζητήματα καὶ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΙΚΑ σχέδια περὶ τοῦ προσφορωτέρου τρόπου ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως.

Προτείνουν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΙΚΑ τὸ ὑγειονομικὸν πρόγραμμα τοῦ Ὑπ)τος περιλαμβάνον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἰατρείων, τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, τὴν σύναψιν συμβάσεων μὲ Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα κλπ. καὶ ἀναλαμβάνουν μετὰ τὴν ἔγκρισίν του τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Καταρτίζουν καὶ ὑποβάλλουν σχέδια προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων.

Προτείνουν τὸν καθορισμὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Ὑπ)τος.

Ἐπιλαμβάνονται τῆς ἐξετάσεως τῶν γενικῆς φύσεως παραπόνων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν ἐν σχέσει μὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὑπ)τος καὶ μεριμνοῦν διὰ τὴν ἱκανοποίησίν των. Μεριμνοῦν διὰ τὴν διαφώτισιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Μελετοῦν, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπ)τος τὰς ἀνάγκας τοῦ Ὑπ)τος εἰς χῶρον καὶ ἐγκαταστάσεις καὶ ὑποβάλλουν σχετικὰς εἰσηγήσεις εἰς τὴν Γενικὴν Δ)νσιν διὰ τὴν ἀπόκτησιν (δι' ἀγορᾶς, ἐκχωρήσεως ἢ μισθώσεως) τῶν ἀναγκαιούντων πρὸς τοῦτο οἰκοπέδων, κτιρίων καὶ ἐγκαταστάσεων.

Διαπιστώνουν τὰς παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ κρατούσας ἀντιλήψεις ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑποκαταστήματος καὶ τακτικῶς ἐνημερώνουν σχετικῶς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἐπὶ τοῦ κατὰ πόσον αἱ διάφοροι ὑπηρεσίαι τοῦ Ὑποκαταστήματος ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν ἠσφαλισμένων.

Ἀποφαίνονται ἐπὶ αἰτήσεως θεραπείας κατὰ πάσης φύσεως ἀποφάσεων τοῦ Δ)ντοῦ τοῦ Ὑπ)τος, ἀφορωσῶν τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, τὸν ὑπολογισμὸν καὶ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν. Ἡ ἀνωτέρω ἁρμοδιότης ἀσκεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυόντων Κανονισμῶν, μέχρις ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐν τῇ περιοχῇ ἑκάστου Ὑπ)τος.

Συγκροτοῦν ἐπιτροπὰς προμηθειῶν, παραλαβῶν, στεγάσεως καὶ οἰκοδομικοῦ προγράμματος καθ' ἃ θέλει ὁρίσει Κανονισμός.

Ἀσκοῦν πᾶσαν ἑτέραν ἁρμοδιότητα ἀνατιθεμένην αὐτοῖς διὰ τῶν Κανονισμῶν.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς συμμετέχει ἄνευ ψήφου ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπ)τος, εἰσηγούμενος τὰ διάφορα θέματα.

Χρέη γραμματέως ταύτης ἐκτελεῖ εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπ)τος, ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπ)τος.

Ὑπηρεσίαι — Γενικὸς Διευθυντής.

Ἄρθρον 14.

1. Αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ι.Κ.Α. διακρίνονται εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν καὶ Ὑπ)ματα, καθ' ἃ θέλει ὁρίσει Κανονισμός, τηρουμένης πάντως τῆς ἀρχῆς τῆς διοικητικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τῶν Ὑποκαταστημάτων ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν κλάδων παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Εἰδικῶς διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς δύναται νὰ ὁρίζεται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ἴδιον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἐν αὐταῖς, ἐπιτρεπομένης καὶ τῆς ἱδρύσεως πλειόνων ὑποκαταστημάτων ἢ παραρτημάτων τούτων.

2. Ὡς Γενικὸς Διευθυντὴς διορίζεται πρόσωπον κεκτημένον τὰ κάτωθι προσόντα:

α') Πτυχίον Νομικῆς Σχολῆς ἢ Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Πανεπιστημίου ἢ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἢ ἀναλόγου Σχολῆς ἰσοτίμου Ἱδρύματος τῆς ἀλλοδαπῆς.

β') Εἰδίκευσιν εἰς τὰ θέματα τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, καὶ πλὴν τῶν ἀνωτέρω δεκαετῆ τοὐλάχιστον εὐδόκιμον διοικητικὴν πεῖραν κτηθεῖσαν εἰς ὑπηρεσίας τομέων τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς ἢ δεκαετῆ προϋπηρεσίαν ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς ὑπηρεσίας δι' ὧν ἀσκεῖται κοινωνικὴ πολιτική.

3. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς διορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὰ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προσόντα.

4. Διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. προσωρινῶς ἢ ὁριστικῶς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἰσχύοντα περὶ Γενικῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑπουργείων.

5. Παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοιν. Ἀσφαλίσεων συνιστᾶται θέσις, Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐπὶ βαθμῷ καὶ ἀποδοχαῖς Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἱδρύματος. Ὡς Ἀναπληρωτὴς Γενικοῦ Διευθυντοῦ διορίζεται πρόσωπον κεκτημένον τὰ διὰ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν προβλεπόμενα προσόντα. Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν διορισμοῦ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοὺς λόγους καὶ τὴν διαδικασίαν ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τὰ περὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ σχετικῶς ἰσχύοντα.

6. Αἱ ἁρμοδιότητες τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ εἶναι αἱ ἑξῆς:

α') Προτείνει εἰς τὸ Δ. Σ. πρὸς ἔγκρισιν σχέδια ὀργανώσεως τῆς ὅλης ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ Κανονισμῶν.

β') Προτείνει εἰς τὸ Δ. Σ. τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων δι' ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν θέσεων τοῦ Ι.Κ.Α.

γ') Ἐπιμελεῖται τῆς συντάξεως τῶν ζητουμένων παρὰ τοῦ Δ. Σ. ἐκθέσεων, ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ γενικώτερον τὸν θεσμὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δυνάμενος νὰ ὑποβάλῃ σχετικὰς ἐκθέσεις πρὸς τὸ Δ. Σ. καὶ αὐτεπαγγέλτως.

δ') Προπαρασκευάζει καὶ ὑποβάλλει εἰς τὸ Δ. Σ. τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμόν, ὡς καὶ τὸ ἀσφαλιστικὸν ἰσοζύγιον κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Κανονισμοῦ.

ε') Μεριμνᾷ συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. — τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποδεικνύων τοὺς προσφορωτέρους τρόπους ἐπενδύσεως αὐτῆς, ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν οἰκείων Κανονισμῶν.

στ') Προΐσταται πασῶν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἀσκεῖ ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Κανονισμῶν, καὶ ἐν γένει διευθύνει τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ λαμβάνει πᾶν ἀναγκαῖον κατάλληλον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου μέτρον καὶ ἐν γένει ἀσκεῖ πᾶσαν ἐκ τῶν Κανονισμῶν ἀνατιθεμένην αὐτῷ ἁρμοδιότητα.

ζ') Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς δύναται νὰ μεταβιβάζῃ δι' ἀποφάσεώς του τινὰς τῶν ἁρμοδιοτήτων του, πρὸς ἕνα ἢ περισσοτέρους τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ.

η') Ἕκαστος ὑπάλληλος ἀσκῶν ἀνατεθείσας αὐτῷ, δι' ἀποφάσεων τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἁρμοδιότητας, ὑπόκειται ἐν τῇ ἀσκήσει τούτων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

θ') Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. παρίσταται ἄνευ ψήφου ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς συζητοῦνται θέματα σχετικὰ μὲ τὴν ὑπηρεσιακὴν κατάστασιν αὐτοῦ.

7. Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του παρὰ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὅστις ὑπαγόμενος ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., θὰ ἀναπληροῖ καθ' ἁπάσας αὐτοῦ τὰς ἁρμοδιότητας τὸν Γενικὸν Διευθυντήν, ἐλλείποντα, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, οὗτος θὰ προΐσταται ἀμέσως ἀντὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῶν διοικητικῶν, οἰκονομικῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑγειονομικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος καὶ ἀναλόγως θὰ ἀποφασίζῃ ἢ εἰσηγῆται εἰς τὰ συλλογικὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ πάντων τῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτοῦ ἀναγομένων κατὰ τὰ ἀνωτέρω θεμάτων ἀντὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, ὁσάκις ὁ τελευταῖος οὗτος εἶναι ἀρμόδιος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἱδρύματος. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης διατάξεως ὁρισθήσονται διὰ Κανονισμοῦ.

Ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως ὡς πρὸς τὸ ἂν θέμα τι ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ ἢ τοῦ

Ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἀποφασίζει σχετικῶς ὁριστικῶς ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Γενικοῦ Διευθυντοῦ παρίσταται εἰς πάντας τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. ὡς εἰσηγητὴς ἄνευ ψήφου ἐπὶ τῶν εἰς τὰς ἁρμοδιότητας αὐτοῦ ἀναγομένων θεμάτων.

Μέχρι τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του παρὰ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τὰς ἁρμοδιότητας τούτου ἐνασκεῖ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ἱδρύματος.

8. Οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ὑποκ)τῶν ὁριζόμενοι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ, ἀποφασίζουν κατὰ τὴν ὡσαύτως ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν ὁρισθησομένην διαδικασίαν, περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως καὶ τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς ἑτέρου θέματος ὁρισθησομένου διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ.

Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

Ἄρθρον 15.

1. Τῶν συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. μετέχει ἄνευ ψήφου, ὡς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀναπληρούμενος ὑπὸ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπὶ βαθμῷ τοὐλάχιστον Διευθυντοῦ διοριζομένου ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

2. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος παρακολουθεῖ τὴν νομιμότητα τῶν λαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποφάσεων, δυνάμενος νὰ λαμβάνῃ τὸν λόγον ἐπὶ παντὸς θέματος, καὶ νὰ ὑποβάλῃ προτάσεις. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελεν κρίνει ὅτι ἀπόφασίς τις τοῦ Δ. Σ. ἀντίκειται εἰς τὸν παρόντα νόμον ἢ τοὺς εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθησομένους ἢ διατηρουμένους ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τοῦ παρόντος Κανονισμοὺς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δύναται· εἴτε προφορικῶς διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, εἴτε δι' ἐγγράφου ἀνακοινώσεως κοινοποιουμένης εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν καὶ τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ. Σ., ἐντὸς 48 ὡρῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως, νὰ ζητῇ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς 48ώρου προθεσμίας, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἀναφέρει ἐγγράφως τὰ τῆς διαφωνίας του εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, εἰς ὃν δύναται νὰ ὑποβάλῃ τὰς ἀπόψεις τοῦ Δ. Σ. καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, ἐντὸς 48ώρου ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς διαφωνίας τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

Ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας συμφωνήσῃ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἀνακοινοῖ τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ. Σ. καὶ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἐντὸς 7ημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς εἰς αὐτὸν τῆς διαφωνίας παρὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως μέχρις οὗ ἀποφανθῇ σχετικῶς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, εἰς ὃ εἰσάγεται παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὁ σχετικὸς φάκελλος, ἐντὸς 15ημέρου, πρὸς ὁριστικὴν ἄρσιν τῆς διαφωνίας καὶ ὅπερ ἀποφασίζει σχετικῶς ἐντὸς 30ημέρου.

Ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δὲν ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δ. Σ. καὶ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν ἐπὶ τῆς διαφωνίας ἀπόφασίν του, ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω ἑπταημέρου προθεσμίας, ὡς ἐπίσης καὶ ὅταν οὗτος δὲν ἀνακοινώσῃ αὐτοῖς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τῆς 30ημέρου ὡς ἄνω προθεσμίας, τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως.

3. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος παρίσταται, καὶ εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ παρόντος μὲ τὰς αὐτὰς περὶ ὧν ἀνωτέρω ἁρμοδιότητας.

4. Αἱ συνεδριάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν ἀνωτέρω Συμβουλίων θεωροῦνται ὡς νομίμως γενόμεναι καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἐφ' ὅσον οὗτος προσεκλήθη κανονικῶς καὶ δὲν προσῆλθε.

Διαδικασία θεσπίσεως Κανονισμῶν.

Ἄρθρον 16.

Πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενοι Κανονισμοί, θεσπίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, λαμβανομένων προτάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ἐφ' ὅσον συμφωνεῖ πρὸς τὴν πρότασιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται ὅπως ἀποστείλῃ πρὸς δημοσίευσιν τὸν σχετικὸν Κανονισμὸν ἐντὸς 30ημέρου προθεσμίας. Ἐν περιπτώσει διαφωνίας τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπὶ διατάξεων τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. σχεδίων Κανονισμῶν, οὗτος ὑποχρεοῦται ὅπως ἀναπέμψῃ τὸν οἰκεῖον Κανονισμὸν πρὸς ἐπανεξέτασιν εἰς τὸ Δ. Σ. μετ' εἰδικῆς ἐκθέσεως αἰτιολογούσης τὰς διαφωνίας του ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω προθεσμίας. Ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι. Κ. Α. ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχικήν του ἀπόφασιν ἡ διαφωνία αἴρεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ζήτημα ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐντὸς 10ημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῷ τῆς νεωτέρας ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς ὡς ἄνω 30ημέρου προθεσμίας, ὡς καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δὲν ἀναπέμψῃ τὸ τὸ πρῶτον ὑποβληθὲν αὐτῷ σχέδιον Κανονισμοῦ, λόγῳ τυχὸν διαφωνίας του εἰς τὸ Δ. Σ., δύναται ὁ Πρόεδρος τούτου νὰ ἐκτελῆται ἣν δημοσίευσιν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀφ' ἧς καὶ ἀποκτᾷ τοῦτο ἰσχὺν Κανονισμοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω διαδικασία ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὴν τροποποίησιν ἢ συμπλήρωσιν ἰσχυόντων ἑκάστοτε Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Διὰ τῶν κανονισμῶν δὲν δύνανται νὰ τροποποιῶνται διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δύναται νὰ ζητῇ παρὰ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν ὑποβολὴν εἰς τοῦτον προτάσεων Κανονισμῶν ἢ τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων ἰσχυόντων τοιούτων. Ἐὰν τὸ Δ. Σ. δὲν ἤθελε ὑποβάλει τὴν σχετικὴν πρότασιν ἐντὸς 45ημέρου ἀφ' ἧς ζητηθῇ αὕτη, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δύναται νὰ πορκαλέσῃ ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ θεσπίσεως τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ ἢ τῆς οἰκείας τροποποιήσεως ἢ συμπληρώσεως ἰσχυόντων τοιούτων.

Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου προτάσεις τοῦ Δ. Σ., ψηφίζονται εἰς δύο διαφόρους συνεδριάσεις τούτου ἀπεχούσας τοὐλάχιστον 3 ἡμέρας ἀπ' ἀλλήλας.

Προκειμένου περὶ Κανονισμῶν ἀναγομένων εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ ὀργάνωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς καὶ τοιούτων ἀφορώντων τὰ τῆς καταστάσεως ἐν γένει τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς διενεργείας τῶν προμηθειῶν τοῦ Ἱδρύματος, δὲν δύναται διὰ τῆς ἀνωτέρω προβλεπομένης διαδικασίας περὶ ἄρσεως τῶν διαφωνιῶν μεταξὺ Ι. Κ. Α. καὶ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ αὐξάνωνται αἱ προτεινόμεναι παρὰ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος ὀργανικαὶ θέσεις, οὐδὲ νὰ θεσπίζωνται διατάξεις ἐξαρτῶσαι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰρημένων Κανονισμῶν ἐκ τῆς συμπράξεως ὀργάνων ξένων πρὸς τὸ Ἵδρυμα, ἐκτὸς ἂν τὴν σύμπραξιν τοιούτων ὀργάνων προτείνῃ τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ αὕτη προβλέπεται ὑπὸ διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου.

Διαχείρισις καὶ ἔλεγχος.

Ἄρθρον 17.

1. Ὁ τρόπος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὸ ἐν γένει λογιστικὸν αὐτοῦ σύστημα θέλουν ὁρισθῇ διὰ Κανονισμοῦ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. διενεργουμένη ἀσφάλισις διακρίνεται εἰς τέσσαρας αὐτοτελεῖς κλάδους, κατὰ τὴν κατωτέρω διάκρισιν, τηρουμένων κεχωρισμένων λογαριασμῶν δι' ἕκαστον τούτων.

2. Τὰ ἐξ εἰσφορῶν ἔσοδα τοῦ Ι.Κ.Α., κατανέμονται κατὰ μῆνα εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τῶν διαφόρων κλάδων ἀσφαλίσεως, κατὰ τὰς ἀκολούθους ἀναλογίας.

α) 2)19 εἰς τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος, εἰς χρῆμα.

β) 7,5)19 εἰς τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

γ) 2)19 εἰς τὸν κλάδον ἀνεργίας.

δ) 7,5)19 εἰς τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος (ἰατρικὴ περίθαλψις).

3. Αἱ πάσης φύσεως πρόσοδοι ἐκ τῶν κεφαλαίων τῶν ἀνωτέρω λογαριασμῶν, περιέρχονται εἰς τὸ οἰκεῖον λογαριασμόν. Πάντα τὰ λοιπὰ ἔσοδα, τὰ εἰσπραττόμενα ἄνευ ὅρου ὡς πρὸς

τὴν διάθεσιν αὐτῶν, κατανέμονται κατὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζομένην ἀναλογίαν εἰς τοὺς διαφόρους λογαριασμούς. Δωρεαὶ, κληρονομιαὶ ἢ κληροδοσίαι πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς χρησιμοποιήσεως των πρὸς ὡρισμένον σκοπὸν, περιέρχονται εἰς τὸν ἢ τοὺς σχετικοὺς λογαριασμοὺς, οἱ ὧν ἐξυπηρετεῖται ὁ τεθεὶς ὅρος.

Αἱ παροχαὶ τοῦ ἄρθρου 32 (ἐξοδα κηδείας) βαρύνουν τὸν κλάδον ἀσφαλίσεως παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητροτητοῦς εἰς χρῆμα.

Μεταφοραὶ ποσῶν ἢ πιστώσεων ἐκ τινος λογαριασμοῦ εἰς τὸν ἄλλον ἀπαγορεύονται, ἐκτὸς ἂν οἱ αὐτῶν ἐπιδιώκεται διόρθωσις γενομένων σφαλμάτων. Πᾶσαι καταπεσοῦσαι ἢ πιστωθεῖσαι εἰς ἕνα λογαριασμὸν, χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τῶν πραγματοποιουμένων ὑπὸ τοῦ κλάδου τούτου.

4. Αἱ δαπάναι διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἀντιμετωπίζονται διὰ ποσῶν ἅτινα ἀφαιροῦνται ἐκ τῶν διαφόρων λογαριασμῶν, κατ' ἀναλογίαν τῶν δαπανῶν διοικήσεως ἑκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως, κατὰ τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα. Μέχρις ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, τὰ τῆς κατὰ κλάδους κατανομῆς καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., λαμβανομένης προτάσει τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ. Τὰ ἐν λόγῳ ποσὰ ἀναγράφονται εἰς τὸν γενικὸν προϋπολογισμὸν, ὃν καταρτίζει ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς καὶ ἐγκρίνει τὸ Δ. Σ.

Τὰ ποσὰ ταῦτα ἀποσυρόμενα ἐκ τῶν σχετικῶν λογαριασμῶ ἀποτελοῦν ἴδιον λογαριασμὸν ἀποκαλούμενον «Λογαριασμὸν διοικήσεως» καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων τῆς διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Αἱ δαπαναι ἀποκτήσεως ἀκινήτων, ἀνεγέρσεως κτιρίων κ.λ.π., πρὸς στέγασιν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ ἐφοδιασμοῦ του διὰ των ἀναγκαιων ἐγκαταστάσεων, κατανέμονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. εἰς τοὺς διαφόρους λογαριασμούς, κατ' ἀναλογίαν τῆς χρησιμοποιήσεώς των διὰ τὰς ἀνάγκας ἑκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως.

6. Οἰκονομικὸν ἔτος διὰ τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι τὸ ἡμερολογιακὸν τοιοῦτον.

7. Προμήθειαι πάσης φύσεως ὑλικοῦ, μισθώσεις καὶ ἐκτελέσεις οἱωνδήποτε ἔργων, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ δαπάνη δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι ἑκατομμυρίων δραχμῶν, δύνανται νὰ διενεργοῦνται ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ. διὰ τῆς συνάψεως ἀπ' εὐθείας συμφωνίας. Προκειμένου περὶ προμηθειῶν ὑλικοῦ, ἡ ἀνωτέρω διάταξις δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόζεται εἰμὴ ἅπαξ δι' ἕκαστον ὑπὸ προμήθειαν εἶδος κατ' ἔτος. Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν εἴκοσι ἑκατομμυρίων δραχμῶν διενεργεῖται πάντοτε μειοδοτικὸς διαγωνισμός. Τὰ τῆς διενεργείας προμηθειῶν, μισθώσεων καὶ ἐκτελέσεων ἔργων, θέλει καθορίσει λεπτομερέστερον εἰδικὸς Κανονισμός.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ μὴ διενέργεια διαγωνισμοῦ ἐπὶ προμηθειῶν, μισθώσεων καὶ ἐκτελέσεων ἔργων, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελε κρίνει σκόπιμον καὶ ἀναγκαῖον τὸ Δ. Σ., διὰ πλειοψηφίας 9 τοὐλάχιστον μελῶν, ἢ 8 μελῶν ἂν παρίστανται μόνον ὀκτώ.

8. Ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διαφυλάσσονται ἐπὶ δεκαετίαν. Διὰ κανονισμοῦ δύναται νὰ ὁρισθῇ ἡ καταστροφὴ μέρους τούτων καὶ πρὸ τῆς παρόδου τῆς ἀνωτέρω δεκαετίας.

9. Παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. λειτουργεῖ ἐννεαμελὲς Κεντρικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἀποτελούμενον :

α) Ἐξ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὑποδεικνυομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Δ)νσεως Ἐπιθεωρήσεως καὶ Ἐλέγχου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς Ἀντιπροέδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου Δ)ντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, καὶ ἐξ ἑνὸς εἰσέτι Διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου Διευθυντοῦ.

γ') Ἐκ τριῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωτῶν των ἐχόντων τὴν αὐτὴν ἰδιότητα.

δ') Ἐκ τριῶν ἐργοδοτῶν, ὧν τὸ προσωπικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυομένων ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν ἐν παραγρ. 9 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ παρόντος ὁριζομένων Ἐπιμελητηρίων.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. α, γ καὶ δ μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἐντὸς 15ἡμέρου προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθοῦν αἱ σχετικαὶ ὑποδείξεις παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁ Ὑπουργὸς διορίζει ταῦτα κατ' οἰκείαν κρίσιν.

Ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Κεντρ. Ἐπ. Συμβουλίου, διορίζονται μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ.

Χρέη Γραμματέως τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ τοῦ Ἱδρύματος, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Τὸ Κεντρ. Ἐποπτικὸν Συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων πέντε τοὐλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν τεσσάρων, ἐν ἰσοψηφίᾳ ὑπερισχυούσης τῆς γνώμης ὑπὲρ ἧς ἐδόθη ἡ ψῆφος τοῦ προεδρεύοντος.

Παρὰ τοῖς σοβαρωτέροις Ὑποκαταστήμασι τοῦ Ι.Κ.Α., ὁριζομένοις δι' ἀποφάσεων τοῦ Κ.Ε.Σ. συνιστῶνται πενταμελῆ Τοπικὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἀποτελούμενα :

α) Ἐξ ἑνὸς δικαστικοῦ, ἐπὶ βαθμῷ τοὐλάχιστον Πρωτοδίκου ἢ ἑνὸς ἀνωτέρου Δημοσίου Οἰκονομικοῦ Ὑπαλλήλου, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ δύο ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. μετὰ δύο ἀναπληρωτῶν των, ἐχόντων τὴν αὐτὴν ἰδιότητα.

γ) Ἐκ δύο ἐργοδοτῶν, ὧν τὸ προσωπικὸν ἀσφαλίζεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὑποδεικνυομένων κατὰ τὴν ἐν παρ. 9 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ παρόντος προβλεπομένην διαδικασίαν ὑποδείξεως τῶν ἐξ ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωτῶν των, ἐχόντων τὴν ἰδιότητα τῶν ἀναπληρουμένων.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' μελῶν τῶν Τ.Ε.Σ. ἐντὸς 15ἡμέρου προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθοῦν αἱ σχετικαὶ ὑποδείξεις παρὰ τοῦ διορίζοντος ὀργάνου τούτου, διορίζει ταῦτα κατ' οἰκείαν κρίσιν.

Ἅπαντα τὰ μέλη τῶν Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων διορίζονται μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ.

Τὸ Τοπικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τριῶν τοὐλάχιστον μελῶν, ἐν οἷς ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν τριῶν.

Τὸ Τοπικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἐκλέγει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίασιν τὸν Ἀντιπρόεδρον αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' μελῶν.

Χρέη Γραμματέων τῶν Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων ἐκτελοῦν ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος ὁριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῶν.

Τὸ Κεντρικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἱδρύματος καὶ τὰ πεπραγμένα τῶν Τ. Ε. Σ., ἅτινα ὑπάγονται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν αὐτοῦ, δυνάμενον νὰ τροποποιῇ καὶ ἀποφάσεις τούτων κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα.

Τὰ Τοπικὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἐλέγχουν τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν παρ' οἷς λειτουργοῦν Ὑπ)των τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τούτων ὑπαγομένων κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Κ.Ε..Σ ἑτέρων Ὑπ)των παρ' οἷς δὲν λειτουργοῦν ἴδια Τ.Ε.Σ., καὶ ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔλεγχος τῆν νομιμότητος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. παρὰ τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων συνίσταται εἰς τὴν ἄσκησιν κατασταλτικοῦ μόνον ἐλέγχου, τοῦ προληπτικοῦ τοιούτου ἀσκουμένου κατὰ τὰ κατωτέρω ὁριζόμενα.

Τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἐκδίδουν ἀποφάσεις καταλογισμοῦ κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα, αἱ-

τινες ἐκτελοῦνται καθ' ὃν τρόπον καὶ δι' ὧν μέσων αἱ κατὰ τῶν δημοσίων ὑπολόγων ἐκδιδόμεναι καταλογιστικαὶ ἀποφάσεις. Κατὰ τῶν καταλογιστικῶν ἀποφάσεων τῶν Τ. Ε. Σ. ἐπιτρέπεται ἔφεσις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν εἰς τὸν ὑπόλογον. ἐνώπιον τοῦ Κ.Ε.Σ., κατὰ δὲ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κ.Ε.Σ., εἴτε ἐν πρώτῳ, εἴτε ἐν δευτέρῳ βαθμῷ ἐκδιδομένων, ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τῶν Δευτεροβαθμίων Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ἀσκουμένη ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ὑπόλογον.

Τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια συντάσσουν ἅπαξ τοὐλάχιστον καθ' ἑξαμηνον ἔκθεσιν περὶ τοῦ πορίσματος τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, ἥτις δημοσιεύεται ἐν τῷ συνόλῳ της ἢ ἐν περιλήψει εἰς εἰδικὸν δελτίον τοῦ Ἱδρύματος.

Ο προληπτικὸς ἔλεγχος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., συνιστάμενος εἰς τὴν πρὸ πάσης ἐξοφλήσεως οἱουδήποτε ἐντάλματος πληρωμῆς, ἐξαιρέσει τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος χορηγουμένων παροχῶν πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους, διαπίστωσιν ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐντέλλεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅτι ἐν τῇ διενεργείᾳ τῆς δαπάνης ἐτηρήθησαν αἱ ἰσχύουσαι ἑκάστοτε διατάξεις περὶ πραγματοποιήσεως ταύτης καὶ ὅτι ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ οἰκεῖον ἔνταλμα ἅπαντα τὰ δικαιολογητικά, τὰ ἀποδεικνύοντα τὸ νόμιμον τῆς πληρωμῆς, ἀσκεῖται παρὰ παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ καὶ προκειμένου περὶ Ὑπ)των καὶ Ὑπηρεσιῶν εἰς ἃς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου παρ' ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, (Γενικὴ Δ)σις Δημοσίου Λογιστικοῦ) ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ἐν περιπτώσει διαφωνίας μεταξὺ τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν ἀσκούντων τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον ὀργάνων, αὕτη ἐφ' ὅσον μὲν ἀναφέρεται εἰς δαπάνας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ι. Κ. Α. καὶ τῶν ἐν τῇ Περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης λειτουργουσῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι. Κ. Α. ἐπιλύεται διὰ πράξεως τοῦ ἁρμοδίου Τμήματος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, εἰς πάσας δὲ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις διὰ πράξεως τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐδρεύοντος Ἐπιθεωρητοῦ δημοσίων ὑπολόγων καὶ δύο ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ οἰκείου Νομάρχου. Πάντα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως θέματα ὁρισθήσονται διὰ Κανονισμοῦ.

Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων ἢ τῶν Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δύναται πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου των νὰ ἀποσπῶνται παρ' αὐτοῖς ὡρισμένοι ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποσπώμενοι παρὰ τοῖς Ἐποπτικοῖς Συμβουλίοις ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος δὲν δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν ἐκ τῆς ἀποσπάσεως πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας, ἐκτὸς ἂν πρὸ ταύτης αἰτήσωσι τοῦτο οἱ ἴδιοι ἢ τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἢ ὁ Πάρεδρος.

Ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων καὶ γενικώτερον τὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλέγχου, ὁρισθήσεται εἰδικώτερον διὰ Κανονισμοῦ, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Τὰ πραγματικὰ ἔξοδα κινήσεως τῶν μετεχόντων εἰς τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια μελῶν, τῶν Παρέδρων καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, δύνανται νὰ ὁρίζωνται καὶ κατ' ἀποκοπὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Μέχρις ὁρισμοῦ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀργάνων ἀσκήσεως τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου, οὗτος ἐνασκεῖται βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς ἰσχυούσης κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νομοθεσίας τοῦ ΙΚΑ.

Ἐπενδύσεις κεφαλαίων.

Ἄρθρον 18.

1. Τὰ διαθέσιμα κεφάλαια τοῦ Ι.Κ.Α. δύνανται νὰ ἐπενδύωνται κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ, τηρουμένων καὶ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν γενικῶν διατάξεων περὶ ἐπενδύσεως τῶν κεφαλαίων Ν. Π. Δ. Δ., εἰς χρεώγραφα τοῦ Κράτους καὶ εἰς ἀξίας ἠγγυημένας παρ' αὐτοῦ, εἰς μετοχας μεγάλων Τραπεζῶν ἢ Ἑταιριῶν Κοινῆς Ὠφελείας, εἰς δάνεια πρὸς Συνεταιρισμούς, ὡς καὶ εἰς ἀκίνητα.

2. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ διαθέτῃ μέρος τῆς περιουσίας του :

α) Πρὸς ἐπέκτασιν καὶ πλουτισμὸν, χάριν τῶν σκοπῶν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., τῶν ἑκασταχοῦ τυχὸν ἀνεπαρκῶν ὑγειονομικῶν κ.λ.π. Κέντρων καὶ ἐγκαταστάσεων ἀνηκόντων εἰς τὸ Κράτος, Δήμους, Κοινότητας, Ἱδρύματα καὶ Φιλανθρωπικὰς Ὀργανώσεις.

β) Πρὸς ἀνέγερσιν ἢ ἐπέκτασιν κτισμάτων ἢ ἀγορὰν οἰκοπέδων ἢ ἑτοίμων οἰκοδομῶν, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς λειτουργίας του καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τούτου ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, καὶ τὸν ἐξοπλισμὸν αὐτῶν μὲ τὰ ἀναγκαιοῦντα μέσα καὶ ἐγκαταστάσεις (γραφεία, νοσοκομεῖα, σανατόρια, μαιευτήρια, παιδικοὶ σταθμοί, πρεβεντόρια, παιδικαὶ κατασκηνώσεις, πάσης φύσεως κέντρα προληπτικῆς δράσεως, ὑδροθεραπευτήρια κ.λ.π.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐδαφίου α' τὸ Ι.Κ.Α. δικαιοῦται νὰ συμμετέχῃ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν οἰκείων ὑγειονομικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ νὰ ἐνασκῇ ἔλεγχον ἐπὶ τούτων, εἰς ἔκτασιν καθοριζομένην διὰ τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κράτους, τῶν Δήμων, Κοινοτήτων, Ἱδρυμάτων καὶ Φιλανθρωπικῶν Ὀργανώσεων συναπτομένων συμφωνιῶν.

γ) Διὰ τὴν σύστασιν ἐργοστασίων ἢ ἐργαστηρίων, διὰ τὴν κατασκευὴν προσθέτων μελῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν χρησίμων διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ δημιουργίαν ἀποθεμάτων ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν.

3. Τὸ Δημόσιον, οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, δύνανται νὰ παραχωρῶσι δωρεὰν κατὰ κυριότητα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ἐπὶ τιμήματι ὁριζομένῳ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, τὰ κατάλληλα γήπεδα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τῆς προηγουμένης παραγράφου σκοπῶν.

4. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐνέργεια πάσης φύσεως δωρεῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου διατάξεως εἰδικοῦ διὰ τὸ Ι.Κ.Α. Νόμου.

Ἀπαλλαγαί.

Ἄρθρον 19.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. ἀπαλλάσσεται παντὸς δημοσίου, δημοτικοῦ, κοινοτικοῦ ἢ λιμενικοῦ φόρου, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, παντὸς τέλους ταχυδρομικοῦ ὡς καὶ δικαστικοῦ εἰς πᾶσαν δίκην του καὶ ἀπολαύει ἀνεξαιρέτως ἁπασῶν τῶν ἀτελειῶν καὶ προνομίων. δικαστικῶν, διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν, ὡς ἐὰν εἶναι αὐτὸ τὸ Δημόσιον.

2. Αἱ προμήθειαι τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὰ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ ἐκτελούμενα ἔργα, αἱ μισθώσεις καὶ αἱ πάσης φύσεως πληρωμαὶ αὐτοῦ, ἀπαλλάσσονται τῶν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἢ ἄλλου οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ ἢ λογαριασμοῦ θεσπιζομένων εἰσφορῶν.

3. Ὁ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐπιβαλλόμενος διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὅρκος, δίδεται ὑπὸ τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ὁριζομένου προσώπου.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ὁ τοιοῦτος ὅρκος διατυποῦται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γιγνώσκειν, εἰς τὴν τροποποίησιν δὲ ταύτην τοῦ τύπου, δύναται νὰ προβῇ ὁ δίδων τὸν ὅρκον κατὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ καὶ ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὅρκος διετυπώθη ἄλλως, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαία ἡ ἔκδοσις περὶ τούτου ἀποφάσεως.

4. Ἅπασαι αἱ δίκαι τοῦ Ι. Κ. Α. εἰσάγονται παρ' αὐτοῦ ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς νόμῳ προτετιμημέναι, τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλητεύσεως ἄνευ πράξεως προτιμήσεως. Ἐπίσης αἱ κατ' ἐργοδοτῶν καὶ ἠσφαλισμένων ἐπὶ παραβάσει τοῦ παρόντος νόμου ποινικαὶ ἀγωγαί, ἐφ' ὅσον ἀφορῶσιν πταίσματα καὶ πλημμελήματα, εἰσάγονται δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως, ἐκδικαζόμεναι ἀνυπερθέτως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς μηνύσεως.

5. α) Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτρίωσις ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ λόγους κοινῆς ὠφελείας, ἰδιωτικῆς ἀκινήτου

περιουσίας, διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ ἵδρυσιν ἰατρείων, κλινικῶν, νοσοκομείων, σανατορίων καὶ ἀναρρωτηρίων τοῦ Ι.Κ.Α.

β) Ἡ ἀπαλλοτρίωσις αὕτη ἐνεργεῖται, καὶ ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις καθορίζεται, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 1737)1939 «περὶ ἀναγκαστικῶν ἀπαλλοτριώσεων» ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὁριζόμενα.

7. Ἡ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ι.Κ.Α. κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος καὶ ἀποδίδει τὸ Ι.Κ.Α. τὰ κατασχεθέντα, ἐκτὸς ἐὰν ἡ κατάσχεσις ἐπεβλήθη δυνάμει ἀδείας τοῦ ἁρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ὡς καὶ ἐὰν εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἀπαίτησις, δι' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ κατάσχεσις, στηρίζεται ἐπὶ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐπίσης στηρίζεται ἐπὶ οἱουδήποτε ἄλλου δημοσίου ἐγγράφου ἐπέχοντος θέσιν τίτλου ἐκτελέσεως, καὶ γίνεται μνεία αὐτῆς ἐν τῷ κατασχετηρίῳ.

8. Τὰ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τηρούμενα λογιστικὰ βιβλία ἀποτελοῦν ἐντελῆ ἀπόδειξιν περί τε τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεών του κατὰ παντός, μέχρι παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων τούτων, ἀπόσπασμα δὲ τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἢ τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκ)μάτων, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων.

Ὑπηρεσίαι—Διοικητικὸν Προσωπικόν.

Ἄρθρον 20.

1. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ι.Κ.Α. διεξάγεται δι' ἐμμίσθων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων.

2. Διὰ Κανονισμοῦ θέλουσι ὁρισθῇ τὰ τῆς συνθέσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ λοιπῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος.

3. Τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι τὰ τῶν προσόντων καὶ τὰ τῆς ἐπιλογῆς καὶ προσλήψεως αὐτοῦ ἐν γένει, αἱ κατηγορίαι καὶ διαβαθμίσεις τούτου, αἱ εὐθῦναι, τὰ καθήκοντα καὶ ὁ χρόνος ἐργασίας, τὰ τῆς προαγωγῆς του ἐν γένει, οἱ περιορισμοὶ καὶ τὰ ἀσυμβίβαστα, αἱ ἄδειαι, τὰ φύλλα ποιότητος, αἱ μεταβολαί, ἡ ἀρχαιότης, αἱ ἠθικαὶ ἀμοιβαί, τὰ πειθαρχικὰ ἀδικήματα καὶ αἱ πειθαρχικαὶ ποιναί, ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία καὶ διαδικασία, τὰ τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα ἀφορῶν τὴν κατάστασιν τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει, θέλουσι ρυθμισθῇ διὰ Κανονισμοῦ.

Ἡ πρόσληψις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐνεργεῖται πάντοτε κατόπιν διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων, ἀναγγελλομένων δημοσίᾳ ἕνα τοὐλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς διενεργείας τούτων. Αἱ διαγωνιστικαὶ ἐξετάσεις περιλαμβάνουν πᾶν πρόσφορον μέσον, γραπτὸν ἢ προφορικὸν ἢ ἐπαγγελματικὰς ἐφαρμογὰς ἢ ἀξιολογικὰς βάσει τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων συγκρίσεις πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν προσωπικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ἱκανοτήτων τῶν ὑποψηφίων. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων θέλουν καθορισθῇ διὰ τοῦ προμνησθέντος Κανονισμοῦ.

Τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω περὶ διαγωνισμῶν διατάξεων δύνανται νὰ ἐξαιροῦνται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ αἱ προσλήψεις εἰς ὡρισμένας θέσεις ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Οἱ εἰς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω θέσεων προσλαμβανόμενοι δύνανται νὰ προσλαμβάνωνται ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡρισμένης ἢ ἀορίστου διαρκείας.

Εἰδικὸς Κανονισμὸς δύναται νὰ προβλέψῃ ὡσαύτως περὶ τοῦ τρόπου ἐπιλογῆς καὶ χρησιμοποιήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. προσώπων ἀσκούντων ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα καὶ μὴ προσλαμβανόντων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ι.Κ.Α. (δικηγόρων, μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων κ.λ.π.) ἐξασφαλιζομένης πάντως τῆς δι' ἀξιολογικῆς διαβαθμίσεως ἐπιλογῆς τῶν δοκιμωτέρων ἐκ τῶν ὑποψηφίων.

4. Οἱ περὶ ὧν ἡ παρ. 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ τὸ ἄρθρον 22 Κανονισμοὶ ρυθμίσεως τῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος, δέον ὅπως ἐγκαίρως τροποποιούμενοι προβλέψουν τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 συστήματος ἀξιολογικῆς χρησιμοποιήσεως καὶ ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., βασιζομένου ἐπὶ τῶν ἀκολούθων εἰδικωτέρων ἀρχῶν:

α) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατατάξεως τοῦ προσωπικοῦ εἰς τάξεις, καθοριζομένων τῶν καθηκόντων καὶ εὐθυνῶν τοῦ εἰς ἑκάστην τάξιν ἀνήκοντος προσωπικοῦ καὶ τῶν ἐλαχίστων προσόντων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν εἰς ἑκάστην τάξιν κατάταξιν ἢ πρόσληψιν.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ καθορισμοῦ ἰδιαιτέρων ἀποδοχῶν δι' ἑκάστην τάξιν, μὲ διαφορισμὸν ἀνωτάτων, μέσων καὶ κατωτάτων ἀποδοχῶν, ἀναλόγως τῶν εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων ἑκάστης θέσεως. Οἱ τὸ πρῶτον διοριζόμενοι λαμβάνουν ὑποχρεωτικῶς τὰς κατωτάτας ἀποδοχὰς τῆς τάξεως εἰς ἣν κατατάσσονται.

γ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πληρώσεως ἁπασῶν τῶν κενῶν θέσεων βάσει διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων κατὰ τὸ εἰδικώτερον ὁριζόμενα ἐν παρ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

δ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μονιμοποιήσεως τῶν τὸ πρῶτον προσλαμβανομένων μετὰ ἐνιαυσίαν δοκιμασίαν. Τὸ μονιμοποιηθὲν προσωπικὸν δὲν δύναται νὰ ἀπολυθῇ εἰμὴ διὰ δεδικαιολογημένην αἰτίαν ἢ διὰ κατάργησιν θέσεως κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ τῶν Κανονισμῶν ὁρισθησόμενα.

ε) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πληρώσεως τῶν δημιουργουμένων κενῶν διὰ προαγωγῆς τῶν ἐκ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ κεκτημένων τὰ διὰ τὰς ὑπὸ πλήρωσιν θέσεις προβλεπόμενα προσόντα. Αἱ προαγωγαὶ ἐνεργοῦνται πάντοτε κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁρισθησόμενον σύστημα ἐπιλογῆς τῶν ἱκανωτέρων.

στ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ περιοδικὰ διαστήματα καταρτίσεως φύλλων ποιότητος τοῦ προσωπικοῦ περὶ τῶν ἱκανοτήτων, τῆς ἀποδόσεως, τῆς φιλεργίας, τοῦ ἤθους αὐτοῦ καὶ παντὸς ἑτέρου χρησίμου διὰ τὴν ἀξιολόγησίν του στοιχείου.

ζ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μετεκπαιδεύσεως τοῦ προσωπικοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει συγχρόνων μεθόδων, ἐπὶ τῷ τέλει βελτιώσεως τῆς ἀποδόσεώς του.

5. Διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν εἰς ἀνωτάτας θέσεις κενῶν τοῦ Ἱδρύματος, ἐφ' ὅσον οἱ ἐκ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ κεκτημένοι τὰ διὰ τὴν προαγωγὴν εἰς ταύτας τυπικὰ προσόντα δὲν κρίνονται ὡς ἔχοντες καὶ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν κατάληψιν τούτων οὐσιαστικὰ τοιαῦτα, δύναται, καθ' ἃ θέλει ὁρίσει Κανονισμός, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ληφθησομένης ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ, αὕτη νὰ ἐνεργηθῇ διὰ τῆς ἀνακατατάξεως εἰς ταύτας ὑπηρετούντων ὀργάνων τοῦ Ι. Κ. Α., ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ ὃν κέκτηνται, ἐφ' ὅσον δὲ πάντως ἔχουσι τὰ διὰ τὴν εἰς ἣν ἀνακατατάσσοντα θέσιν προσόντα σπουδῶν, ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων δι' ἀπευθείας διορισμοῦ εἰς ταύτας προσώπων μὴ ὑπηρετούντων παρὰ τῷ Ἱδρύματι καὶ μέχρι τοῦ 1)4 τῶν ὑφισταμένων κενῶν, ἐφ' ὅσον δὲ καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα κέκτηνται τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν εἰς ἃς διορίζονται θέσεων προβλεπόμενα προσόντα.

Ἄρθρον 21.

Εἰδικὸς Κανονισμὸς θέλει ρυθμίσει τὰ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος. Διὰ τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ δὲν δύναται ὅμως νὰ θεσπισθοῦν ὅροι συνταξιοδοτήσεως εὐνοϊκώτεροι τῶν ἰσχυόντων διὰ τοὺς πολιτικοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω θεσπιζόμενον σύστημα συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος εἶναι δαπανηρότερον τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένου γενικοῦ τοιούτου, ἡ ἐπὶ πλέον δαπάνη καλύπτεται ὑποχρεωτικῶς διὰ προσθέτων εἰσφορῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Ὑγειονομικὸν Προσωπικόν.

Ἄρθρον 22.

Τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ λειτουργίαν τῶν Ὑγειονομικῶν καὶ συναφῶν πρὸς ταύτας ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. θέματα, ὡς καὶ τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ πάσης φύσεως ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος, ρυθμισθήσονται διὰ Κανονισμῶν.

Αἱ διατάξεις τῶν ἐδαφίων 2 καὶ 3 τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 21 ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ὀργάνων ἐχόντων τὴν ἰδιότητα ὑπαλλήλων ἢ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφαρμόζονται καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω προσωπικόν. Δὲν ἰσχύουν ὅμως ὡς πρὸς τοῦτο αἱ διατάξεις νόμων περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ πολεμιστῶν.

Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον.

Ἄρθρον 23.

1. Παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. συνιστᾶται Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον ἀποτελούμενον: α) ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἱδρύματος, ὡς Προέδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑνὸς τῶν ἐν τῷ Δ. Σ. τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τῆς τάξεως τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων ὅπερ μετέχον τοῦ Συμβουλίου προεδρεύει τούτου, β) ἐξ ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεθ' ἑνὸς ἀναπληρωτοῦ του, γ) ἐκ τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑνὸς ἐκ τῶν παρὰ τῇ Γεν. Δ)σει ὑπηρετούντων δικηγόρων τοῦ Ι.Κ.Α. ὁριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τούτου, δ) ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Δ. Σ., ἀναπληρουμένων ὑπὸ ἑτέρων δύο τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἀναπληρουμένων, ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ε) ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ στ) ἐκ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ. Τὰ ὑπὸ στοιχεῖα ε' καὶ στ' μέλη τοῦ Συμβουλίου ἀναπληροῦνται ἐν ἐλλείψει τοιούτων ὡς καὶ ἐν περιπτώσει κωλύματος ἢ ἀπουσίας των, ὑπὸ ἀνωτέρων ἢ ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Δ. Σ.

Ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου. Ἡ θητεία τῶν οὐχὶ λόγῳ θέσεως μελῶν τοῦ ἐν λόγῳ Συμβουλίου, ὁρίζεται τριετής.

Τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον ἀσκεῖ τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνατιθεμένας αὐτῷ ἁρμοδιότητος ἐπὶ παντὸς θέματος ἀφορῶντος τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας.

Κατ' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, δι' ἃς ὑπάρχει μειοψηφία δύο τοὐλάχιστον μελῶν, ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐντὸς δεκαημέρου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, συμπληρουμένου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δι' ἑνὸς καθηγητοῦ ἢ ὑφηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑποδεικνυομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῆς Σχολῆς καὶ δι' ἑνὸς τακτικοῦ μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπαλλήλων, ὑποδεικνυομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τούτου.

2. Χρέη εἰσηγητοῦ παρὰ τῷ ὡς ἄνω Συμβουλίῳ ἐκτελεῖ ὁ Ἀναπληρωτὴς τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ ἢ ὁ ἀναπληρῶν τοῦτον ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ἱδρύματος, Γραμματέως δὲ ἕτεροι ὑπάλληλοι, ὁριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

3. Τὰ τῆς λειτουργίας ἐν γένει τοῦ ἀνωτέρω Συμβουλίου (ἀπαρτία, λῆψις ἀποφάσεων, προσκλήσεις εἰς συνεδρίασιν κλπ.) θέλουν ὁρισθῇ διὰ Κανονισμοῦ.

4. Τὰ καταβαλλόμενα εἰς τὰ μετέχοντα εἰς τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον πρόσωπα ἔξοδα κινήσεως δύνανται νὰ καθορίζωνται κατ' ἀποκοπὴν δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 24.

Τὸ Ι. Κ. Α. ἔχει ὡς πόρους:

α') Εἰσφορὰς τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων.

β') Εἰσφορᾶς τῶν ἐργοδοτῶν.

γ') Τὰ ποσὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησομένης τυχὸν συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων ἢ τῶν συνταξιούχων εἰς τὰς δαπάνας διὰ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

δ') Τὰς πάσης φύσεως προσόδους ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

ε') Τὰ πρόστιμα καὶ τὰς χρηματικὰς ποινὰς τὰς ἐπιβαλλομένας διὰ παραβάσεις τοῦ παρόντος νόμου, ὧν ὁ τρόπος τῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀποδόσεως θέλει ὁρισθῇ διὰ διατάγματος, προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αἰτήσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

στ) Πᾶν ἔσοδον πραγματοποιούμενον παρ' αὐτοῦ ἐκ δωρεᾶς, κληρονομίας, κληροδοσίας ἢ ἄλλης αἰτίας καὶ

ζ) Τὰ ἐκ τῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διαθέσεως τῶν χρησίμων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως ἐντύπων καὶ ἄλλων ἐκδόσεων, ἅτινα θέλουσιν ὁρίσει Κανονισμοί.

η) Εἰσφορὰς τοῦ Κράτους, καταβλητέας, ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1953-1954, καθοριζομένης δὲ κατ' ἔτος δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῆς σχετικῆς πιστώσεως εἰς τὸν εἰδικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Αἱ ἐν λόγῳ κρατικαὶ εἰσφοραὶ κατανέμονται προτάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς ἕνα ἢ πλείονας τῶν ἀσφαλιστικῶν κλάδων, καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἑκάστου.

Ἄρθρον 25.

1. Αἱ δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίας εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπὲρ ἑκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως, ἤτοι :

α) Διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα.

β) Διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος.

γ) Διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ

δ) Διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας,

ὁρίζονται δι' ἕκαστον, καὶ κατανέμονται κατὰ τὰ ἐν τῷ κατωτέρω πίνακι ἀναφερόμενα ποσοστά, ἐπὶ τοῦ ἡμερησίου τεκμαρτοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου.

	α) κλάδ.	β) κλάδ.	γ) κλάδ.	δ) κλάδ.	Σύνολ.
Εἰς βάρος ἠσφαλισμένου	0,75	2,5	1,75	0	5
Εἰς βάρος ἐργοδότου	1,25	5	5,75	2	14
	2	7.50	7.50	2	19

Ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων οὗτοι βαρύνονται καὶ μὲ τὸ ποσοστὸν τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς.

Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω εἰσφορὰ ἐκ 2 ο)ο διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας, δύναται νὰ μειοῦται μέχρις 1 ο)ο, δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διαδικασίαν δύναται ὅμως αὕτη μειωθεῖσα νὰ αὐξάνεται ἐκ νέου μέχρι τοῦ 2 ο)ο.

2. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον εἰσφορῶν καὶ τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον παροχῶν, τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος πρόσωπα, τὰ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν, κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν ἀκολούθων δώδεκα ἀσφαλιστικῶν κλάσεων, δι' ἃς προσδιορίζονται τὰ ἔναντι ἑκάστης τούτων ἀναφερόμενα τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὧν καὶ ὑπολογίζονται αἱ εἰσφοραί.

Ἡμερήσιος μισθὸς ἀπὸ	μέχρι	Ἀσφ. κλάσις	Τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον
—	12.500	I	10.000
12.501	17.500	II	15.000
17.501	22.500	III	20.000
22.501	27.500	IV	25.000
27.501	32.500	V	30.000
32.501	37.500	VI	35.000
37.501	45.000	VII	40.000
45.001	55.000	VIII	50.000
55.001	65.000	IX	60.000
65.001	75.000	X	70.000
75.001	85.000	XI	80.000
85.001	καὶ ἄνω	XII	100.000

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. στρογγυλεύονται εἰς ἀκεραίας ἑκατοντάδας, ἢ πεντάδας ἑκατοντάδων ἢ χιλιάδας δραχμῶν αἱ δι' ἑκάστην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν καταβλητέαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰσφοραί.

3. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δύναται, ἐν περιπτώσει οὐσιωδῶν μεταβολῶν τοῦ τιμαρίθμου κόστους τῆς ζωῆς, νὰ αὐξομειοῦν-

ται τὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὅρια ἡμερησίων μισθῶν ἑκάστης κλάσεως καὶ ἀναλόγως τὰ τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια ὡς καὶ νὰ προστίθενται νέαι κλάσεις.

4. Ὡς ἡμερήσιος μισθὸς διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις νοοῦνται αἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ τούτων εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, τῶν τελευταίων τούτων ἀποτιμωμένων εἰς χρῆμα δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Κανονισμὸς θέλει ὁρίσει τὰ τοῦ τρόπου ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δύναται νὰ προβλεφθῇ ἡ κατάταξις ὡρισμένων κατηγοριῶν ἠσφαλισμένων παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς κλάσεις, δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ., βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν τεκμαιρομένων αποδοχῶν τούτων.

Προκειμένου περὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων οὗτοι κατατάσσονται εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις κατὰ κατηγορίας βάσει τοῦ τεκμαιρομένου εἰσοδήματος ἑκάστης κατηγορίας τούτων, δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ.

6. Αἱ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατατάξεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι, εἰς τὴν ἀμέσως κατωτέραν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν ἐκείνην εἰς ἣν θέλει τὸ πρῶτον καταταγῇ ἡ κατηγορία εἰς ἣν ἀνήκει κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἕκαστος ἠσφαλισμένος.

7. Τὰ τῆς κατατάξεως εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις τῶν ἠσφαλισμένων τῶν ἀπασχολουμένων διὰ λογαριασμὸν πλειόνων ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰς τούτους χορηγητέων παροχῶν, ὁρισθήσεται διὰ Κανονισμοῦ.

8. Ὁ ἠσφαλισμένος ὅστις εἰργάσθη παρὰ τῷ ἐργοδότῃ τμῆμα μόνον ἡμέρας, ὑποχρεοῦται μετὰ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς ὁλοκλήρου ἡμέρας.

9. Ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς ὁρίζεται ἡ ἡμέρα ἐργασίας.

Δύναται διὰ κανονισμοῦ νὰ καθορισθῇ ὡς χρονικὴ βάσις ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν ἡ ἑβδομὰς ἢ ὁ μήν, εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὡρισμένας κατηγορίας ἠσφαλισμένων. Διὰ τοῦ οἰκείου κανονισμοῦ θέλουσι καθορισθῇ καὶ πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν τροποποίησιν ταύτην τῆς χρονικῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι.

10. Ὁ ἐργοδότης βαρύνεται μὲ ὁλόκληρον τὴν εἰσφορὰν ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ἀμοιβὴν εἰς χρῆμα εἰσπράττει ὁ ἠσφαλισμένος παρὰ τούτου ἢ παρὰ τρίτων καθὼς καὶ διὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀπασχολουμένους συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α.

11. Εἶναι ἄκυρος πᾶσα συμφωνία περὶ μεταθέσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βάρους ἢ περὶ μεταβολῆς τοῦ τρόπου κατανομῆς αὐτοῦ.

Ὑπόχρεως πρὸς εἰσφορὰν καὶ τρόπος καταβολῆς.

Ἄρθρον 26.

1. Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων εὐθύνεται ἐπὶ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὁ ἐργοδότης καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων οἱ ἴδιοι ἢ ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 παραγρ. 5 ἐδ. δ' ἀσφαλιστικὸς Συνεταιρισμός.

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν καὶ τῶν ἠσφαλισμένων τῶν μὴ ἀμειβομένων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὗτος καταβάλλων τὰς εἰσφορὰς δικαιοῦται νὰ εἰσπράττῃ κατὰ τὸν διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενον τρόπον, τὸ βαρύνον τὸν ἠσφαλισμένον τμῆμα. Ἄρνησις τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς καταβολὴν τῆς βαρυνούσης αὐτὸν εἰσφορᾶς, ἀποτελεῖ λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἄνευ οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως.

Πλείονες ἐργοδόται ἐκμεταλλευόμενοι τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 παράγραφος 5 περιπτώσεων, εὐθύνονται εἰς ὁλόκληρον.

2. Δι' ἠσφαλισμένους μὴ ἔχοντας σταθερὸν ἐργοδότην ὡς καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων δύνανται κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ, ὁσάκις συντρέχουν εἰδικαὶ πρὸς τοῦτο συνθῆκαι, νὰ θεσπισθῇ ἴδιον σύστημα καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἐπιβολῆς εἰς τούτους τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς σύστασιν ἀσφαλιστικοῦ συνεταιρισμοῦ, ὅστις θὰ ὑπέχῃ ἔναντι τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν εὐθύνην ἐργοδότου διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν.

3. Διὰ τοῦ κανονισμοῦ καθορισθήσεται ὁ χρόνος τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν. Ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν δέον ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ ὁρισθησομένου χρόνου, νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰς εἰσφοράς. Ἡ ἀνωτέρω προθεσμία δύναται νὰ παρατείνεται δι' ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Τ.Δ.Ε., προκειμένου περὶ Ν.Π.Δ.Δ. μέχρι 60 ἡμερῶν, ἐφ' ὅσον συντοέχουν σοβαροὶ πρὸς τοῦτο λόγοι.

4. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται πρὸς εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν του νὰ ἐκδίδῃ καὶ χρησιμοποιῇ ἔνσημα, ἅτινα ἀπολαύουσι τῆς νομικῆς προστασίας τῆς θεσπιζομένης διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐκδιδόμενα χαρτόσημα, ἐξομοιούμενα ἀπολύτως πρὸς αὐτά.

Δύναται διὰ κανονισμοῦ νὰ ὁρισθῇ εἴτε γενικῶς, εἴτε διὰ κατηγορίας τινὰς ἠσφαλισμένων, ἕτερος τρόπος εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν, ἐφ' ὅσον οὗτος κρίνεται ὡς προσφορώτερος.

5. Κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν, ἐπὶ παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατῇ τὰ τμήματα τῶν εἰσφορῶν τὰ βαρύνοντα τοὺς ἠσφαλισμένους.

Ἐὰν ὁ ἐογοδότης δὲν ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσίν του ταύτην ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν ἡ καταβολὴ τῆς τε ἐργοδοτικῆς καὶ τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἠσφαλισμένου βαρύνει τὸν ἐργοδότην.

6. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰ ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων παρακρατηθέντα κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσά, ἐντὸς τῶν περὶ ὧν ἡ παρ. 3 προθεσμιῶν καταβολῆς εἰσφορῶν, διαπράττει τὸ ἀδίκημα ὑπεξαιρέσεως εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἀσχέτως ποσοῦ.

Διὰ τὰς βαρυνούσας αὐτὸν εἰσφοράς, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 1373)1944.

7. Ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν, δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἠσφαλισμένον στέρησιν ἢ μείωσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν, ἐπιφυλασσομένης πάντως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 8 τοῦ παρόντος.

Ἡ παρ' αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν πέραν τοῦ ὑπὸ Κανονισμοῦ ὁρισθησομένου χρόνου συνεπάγεται στέρησιν τῶν παροχῶν.

8. Ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν ὁποτεδήποτε τῶν στοιχείων τῶν ἀφορώντων τὴν ἀσφαλιστικήν του σχέσιν.

Ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν στοιχείων τῶν συνιστώντων τὴν ἀσφαλιστικήν του σχέσιν (χρόνος ἀσφαλίσεως, κατάταξις εἰς ἀσφαλιστικὴν κλάσιν) νὰ ὑποβάλῃ ἀντιρρήσεις κατ' αὐτῶν. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτουσα ἀσφαλιστικὴ σχέσις, θεωρεῖται ἀκριβὴς ὡς πρὸς τὸν διαδραμόντα χρόνον, ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Διὰ τὴν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, τυχὸν ἀντιρρήσεις δύνανται νὰ ὑποβληθοῦν ἐντὸς ἔτους τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως εἰς τὸν ἠσφαλισμένον τῶν σχετικῶν στοιχείων. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτουσα ἀσφαλιστικὴ σχέσις λογίζεται ἀκριβὴς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθήσονται πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μὲ τὰ ἀνωτέρω λεπτομέρειαι καὶ ὁ τρόπος τῆς διορθώσεως τῶν διαφόρων στοιχείων.

9. Πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ἑκάστοτε ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων, τοῦ ἀριθμοῦ τούτων καὶ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν, οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται.

α) Νὰ μεριμνοῦν διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν ἀπασχολουμένων παρ' αὐτοῖς προσώπων διὰ ἀσφαλιστικῆς ταυτότητος.

β) Νὰ τηρῶσι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς κανονισμοῦ καταστάσεις προσωπικοῦ καὶ νὰ διαφυλάττωσι ταύτας ἐπὶ πενταετίαν.

γ) Νὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Κράτους, τὴν ἐξέτασιν τῶν ὡς ἄνω καταστάσεων, τῶν ἐμπορικῶν των βιβλίων καὶ παντὸς ἑτέρου στοιχείου, ὡς καὶ τὴν ἐπιτόπιον ἔρευναν πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀκριβείας τῶν ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῶν.

Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν ὡσαύτως εἰς τὰ ἐν λόγῳ ὄργανα πᾶσαν πληροφορίαν δυναμένην νὰ καταστήσῃ εὐχε-

ρῆ καὶ ἀποτελεσματικὴν τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐλέγχου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καλῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθησομένων Κανονισμῶν. Τῆς ὑποχρεώσεως, περὶ ἧς τὸ ἐδάφιον β' τῆς παρούσης παραγράφου, δύνανται νὰ ἀπαλλαγῶσιν ἐργοδόται μὴ ἀπασχολοῦντες συνήθως πλέον τῶν τριῶν ἠσφαλισμένων, κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα.

δ) Νὰ ὑποβάλλουν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῷ κανονισμῷ ὁρισθησόμενα, ἀντίγραφα τῶν περὶ ὧν τὸ ἐδάφιον α' καταστάσεων.

10. Τὰ περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος ὄργανα, ὑποχρεοῦνται νὰ τηρῶσιν ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν διὰ πᾶν, ὅ,τι κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων των ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν, καὶ δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως.

11. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης παραβαίνῃ τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς τήρησιν καὶ διαφύλαξιν τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω στοιχείων, ἢ δὲν τηρῇ ταῦτα προσηκόντως, ἢ ἀρνῆται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῆς παραγράφου 9, ἐκ τούτου δὲ δυσχεραίνεται ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων, ἢ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν, αὗται καθορίζονται κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ ΙΚΑ.

12. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δύναται νὰ ζητῇ ὁποτεδήποτε κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον, τὴν ὑποβολὴν αὐτῷ παντὸς στατιστικοῦ στοιχείου σχετιζομένου πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς καὶ νὰ παραγγέλλῃ τὴν περιοδικὴν ὑποβολὴν αὐτῷ συναφῶν στοιχείων, ἐντὸς ὡρισμένων προθεσμιῶν. Ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος ὑποβολὴ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, συνιστᾷ βαρὺ πειθαρχικὸν παράπτωμα διὰ τὸν ὑπαίτιον τῆς μὴ ἐμπροθέσμου ὑποβολῆς τούτων.

13. Τὸ ΙΚΑ ὑποχρεοῦται ὅπως ὑποβάλλῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ εἰς τὴν Γεν. Δ)νσιν Δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, εἰς τὴν ἀρχὴν μὲν ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου λογιστικὴν κατάστασιν ἐσόδων καὶ ἐξόδων διὰ τὸ προηγούμενον ἡμερολογιακὸν τρίμηνον εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἀντίγραφον τοῦ ἰσολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ του διὰ τὸ παρελθὸν ἡμερολογιακὸν ἔτος.

Ἄρθρον 27.

1. Εἰσφοραὶ μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 3, ἐπιβαρύνονται διὰ προσθέτου τέλους ἴσου πρὸς 20 ο)ο τούτων, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ὑπόχρεως διὰ τὴν καταβολὴν ἐργοδότης προβῇ εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν πρὸ πάσης καταλογιστικῆς πράξεως ἢ καὶ τὸ βραδύτερον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς σχετικῆς καταλογιστικῆς πράξεως, ὅτε τὸ πρόσθετον τέλος περιορίζεται εἰς 10 ο)ο.

2. Ἐπιφυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω παραγράφου ἡ καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν δι' ἕκαστον συμπληρούμενον τρίμηνον ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβεβαιώθησαν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Ἵνα εἰσπραχθοῦν ἀναγκαστικῶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, συνεπάγεται ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἐργοδότου δι' ἑτέρου προσθέτου τέλους 10 ο)ο. Ἡ τοιαύτη κατὰ τρίμηνον ἐπιβάρυνσις τοῦ ἐργοδότου διὰ προσθέτων τελῶν, δὲν δύναται πάντως νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσοστὸν 100 ο)ο τῆς ἀρχικῶς βεβαιωθείσης ὀφειλῆς.

3. Αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν ἢ ἐπαυξήσεων τῶν εἰσφορῶν, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 54 § 3, εἰσπράττονται διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ν. Δ. 1383)1942 συσταθέντος «Δημοσίου Ταμείου Ἐσόδων Ι.Κ.Α.» ἢ τῶν ἀρμοδίων δημοσίων Ταμείων ἢ τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων». Τὴν κατὰ τὸν νόμον 5940)33 «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων», παρεχομένην εὐχέρειαν ἀναστολῆς καταβολῆς ὀφειλομένων ἢ τμηματικῆς καταβολῆς, ἀσκεῖ τὸ κατὰ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ Ι.Κ.Α. ἁρμόδιον ὄργανον.

Ὡς τακτοποίησις τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 57 § 1 καθυστερουμένων εἰσφορῶν, νοεῖται καὶ ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου δήλωσις περὶ ἐξοφλήσεως αὐτῶν διὰ 12 μηνιαίων δόσεων. Ἡ μὴ καταβολὴ δόσεως τινὸς ἐντὸς 15ημέρου ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, καθιστᾷ ἀπαιτητὸν ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσηυξημένον κατὰ 50 ο)ο.

4. Ὡς τίτλοι διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἴσπραξιν τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω ἀπαιτήσεων χρησιμεύουσι καταστάσεις ὀφειλετῶν.

5. Κατὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτελέσεως ἐπιτρέπονται προσφυγαὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτου, ἐπιτρέπεται ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ποσῶν ὑπερβαινόντων τὸ 50πλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

6. Ἐν περιπτώσει εἰσπράξεως τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ πλειστηριασμοῦ ἢ ἀναγγελίας εἰς τὴν πτώχευσιν, ἡ κατάταξις αὐτῶν γίνεται προνομιακῶς μετὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς παρ. 4 τοῦ ἄρθρου 940 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐπὶ ἐνδεχομένης δὲ ἀνεπαρκείας τοῦ ἀπομένοντος ὑπολοίπου πρὸς ἐντελῆ ἐξόφλησιν, αἱ οὕτω συντρέχουσαι προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις κατατάσσονται συμμέτρως.

7. Τὸ δικαίωμα πρὸς εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν, παραγράφεται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, καθ' ὃ αὗται κατέστησαν ἀπαιτηταί.

Ἐπὶ τῆς τοιαύτης παραγραφῆς, ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

8. Εἰσφοραὶ ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεῖσαι, ἐπιστρέφονται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐντόκως πρὸς 5 ο)ο. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἰσχύει διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν κλάδων ἀσφαλίσεως παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος εἰσπραχθείσας ἀχρεωστήτως εἰσφοράς.

Ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτὸν πληρωμὴν τοῦ ἀναλογοῦντος αὐτῷ ἐξ εἰσφορῶν του ποσοῦ ἐκ τῶν ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν μετὰ τοῦ ἐκ 5 ο)ο τόκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Παροχαὶ Ἀσφαλίσεως.

Σύνταξις ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

Ἄρθρον 28.

1. Ὁ παρὰ τὸ Ἱδρύματι ἠσφαλισμένος δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας ἐάν :

α) Ἐπραγματοποίησε δύο χιλιάδας πεντακοσίας (2.500) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας καὶ δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ παρόντος, συνεπλήρωσε δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἐδάφιον β' ὅρια ἡλικίας ἢ κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἑπομένης παραγράφου, ἢ

β) Ἐπραγματοποίησεν ἀνὰ ἑκατὸν (100) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους καθ' ὃ συνεπλήρωσε τὸ 65ον προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ τὸ 60ον προκειμένου περὶ θηλέων ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ καθ' ὃ ὑπέβαλε τὴν περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως λόγῳ γήρατος αἴτησίν του μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω ὁρίων ἡλικίας ἢ καθ' ὃ κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἑπομένης παραγράφου.

Προκειμένου εἰδικῶς περὶ ἠσφαλισμένων συνταξιοδοτουμένων παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ παρ' ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεώς των, διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., δέον ὅπως ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνάπηρος ἢ συνεπλήρωσε τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅρια ἡλικίας καὶ ἐπραγματοποίησε ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' προϋποθέσεων καὶ 1500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, συνυπολογιζομένων εἰς ταύτας καὶ τῶν κατὰ τὸ ἐδ. β' ἡμερῶν, μὴ ἐφαρμοζομένης δὲ ὡς πρὸς τούτοις τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου α'.

2. Ὁ ἠσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, ἐξαμήνου τοὐλάχιστον κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας, δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐ-

τοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ κερδίζῃ ὑπὸ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ὁριζομένας προϋποθέσεις καὶ ὅρους, πλέον μὲν τοῦ τρίτου οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν 2)3 ἐκείνου ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος, δικαιοῦται, ἐφ' ὅσον εἶχε συμβληρώσει καὶ τὸν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἧς θὰ ἐδικαιοῦτο συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. Τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀτκήσεως παρὰ τοῦ ἐπιδοματούχου οἱασδήποτε ἐξηρτημένης ἢ αὐτοτελοῦς ἀπασχολήσεως καὶ ἐπὶ μίαν διετίαν τὸ πολύ. Ἡ καταβολὴ ὅμως τοῦ ἐπιδόματος τούτου δύναται νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐπιδοτουμένου τῆς ὑποδεικνυομένης αὐτῷ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπαγγελματικῆς ἀναπροσαρμογῆς.

3. Ἐὰν ἠσφαλισμένος καταστῇ ἀνάπηρος ἐκ προθέσεως ἢ συνεπείᾳ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος παρ' αὐτοῦ διαπραχθέντος, ἀποδεικνύεται δὲ ἡ ἐνοχή του διὰ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν δικαιοῦνται συντάξεως ἀναπηρίας ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχωσι πρόσωπα ἐκ τῶν εἰς τὴν παράγραφον 6 ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιοῦνται τῆς συντάξεως ἧς θὰ ἐδικαιοῦντο εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου.

4. Ἡμέραι ἐργασίας πραγματοποιούμεναι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1 ὁρίων ἡλικίας, συνυπολογίζονται ἅπασαι εἰς τὰς ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου 1 ἀπαιτουμένας ἡμέρας ἐργασίας, αἱ κατὰ τὰ ἑπόμενα ὅμως ἔτη πραγματοποιούμεναι συνυπολογίζονται μετ' ἀφαίρεσιν 50 ἡμερῶν ἐκ τῶν πραγματοποιηθεισῶν καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος.

5. Ἐὰν ὁ παρὰ τῷ Ἱδρύματι ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε 2.500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐξ ὧν ἀνὰ 100 τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους καθ' ὃ ὑποβάλλεται ἡ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, δικαιοῦται συντάξεως γήρατος ἠλαττωμένης κατὰ τὸ 1)200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως, δι' ἕκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένου καὶ τὸ 55ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένης.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν αὐτῶν ὁρίων ἡλικίας, ἤτοι τοῦ 60οῦ προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ τοῦ 55ου προκειμένου περὶ θηλέων, δικαιοῦνται συντάξεως συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων τῆς παραγράφου 1 ἐδ. α' καὶ δὴ ἄνευ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω μειώσεων, οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ ἐπὶ μακρὸν ἀπασχολούμενοι εἰς ἰδιαζόντως βαρέα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα καθοριζόμενα διὰ Κανονισμοῦ, ὅστις θέλει καθορίσει πλὴν τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἐπαγγέλματα καὶ πᾶν σχετικὸν μὲ τὴν συνταξιοδότησιν τούτων ζήτημα.

Ὁ διὰ τῆς παρούσης διατάξεως προβλεπόμενος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς Κανονισμὸς δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1953.

6. Ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἠσφαλισμένου τυγχάνοντος ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς κατὰ τὰ ἐν παρ. 2 ἐδ. δεύτερον ὁριζόμενα, ἀδιακρίτως ὁρίου ἡλικίας ὡς καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου, ἐὰν ὁ θανὼν εἶχε πραγματοποιήσει τὸν ἐν παρ. 1 ἐδ. α' ὁριζόμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἢ ἀνὰ 100 τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος, δικαιοῦνται συντάξεως κατὰ τὰς ἑπομένας παραγράφους :

α) Ἡ χήρα ἢ ὁ ἄπορος καὶ ἀνάπηρος χήρος, οὗ ἡ συντήρησις ἐδάφυνε κυρίως τὴν θανοῦσαν.

β) Τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα καὶ υἱοθετηθέντα, ὧν ἡ υἱοθεσία ἔλαβε χώραν ἐν τοὐλάχιστον ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του ἢ τῆς χορηγήσεως συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς τὸν θανὸν πατέρα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνουσιν ὁπωσδήποτε σύνταξιν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὰ νόθα αὐτῆς τέκνα.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ προγονοί, ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συνετηροῦντο κυρίως ὑπὸ τοῦ θανόντος (τῆς θανούσης).

δ) Οἱ γονεῖς, ἐὰν ἡ συντήρησίς των ἐδάφυνε κυρίως τὸν θανόντα (ἢ τὴν θανοῦσαν).

7. Ἡ χήρα (χῆρος) δὲν δικαιοῦται συντάξεως.

Α'. Ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ συζύγου (τῆς συζύγου) ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἐκτός :

α) Ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς ἀτύχημα ἐργατικὸν ἢ μή.

β) Ἐὰν, ὑφισταμένου τοῦ γάμου, ἐγεννήθη ἢ διὰ τοῦ γάμου ἐνομιμοποιήθη τέκνον.

γ) Ἐὰν ἡ χήρα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τελῇ εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης. καὶ

Β'. Ἐὰν ὁ θανὼν (ἡ θανοῦσα) ἐλάμβανε κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου σύνταξιν ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ τῆς πρόδου 24 μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἂν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συντρέχῃ λόγος τις ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχ. α', β' καὶ γ' ἀναφερομένων.

8. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἰς ἣν δικαιοῦται ἡ χήρα (χῆρος), ἰσοῦται πρὸς τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

9. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἰς ἣν δικαιοῦται ἕκαστον τέκνον, ἰσοῦται πρὸς τὰ εἴκοσιν ἑκατοστὰ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

Προκειμένου ὅμως περὶ τέκνου ὀρφανοῦ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον σύνταξις αὐτοῦ τριπλασιάζεται.

Τὸ σύνολον πάντως τῶν συντάξεων τῆς χήρας (χήρου) καὶ τῶν τέκνων, δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης) καὶ μὴ ὑπαρχούσης χήρας (χήρου) δικαιουμένης συντάξεως, τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ.

Ἐὰν τὸ σύνολον τῶν συντάξεων ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου, ἡ σύνταξις ἑκάστου δικαιουμένου μειοῦται ἀναλόγως.

10. Οἱ περὶ ὧν ἡ παράγραφος 6 ἔγγονοι, προγονοὶ καὶ γονεῖς δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν χήρα (χῆρος) ἢ τέκνα δικαιούμενα συντάξεως ἢ ἐπὶ ὑπαρχόντων τοιούτων, διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων αὐτῶν δὲν ἐξαντλεῖται τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

11. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἑκάστου ἐγγόνου, προγονοῦ, τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μὴ χήρας μητρός, ἰσοῦται πρὸς τὰ εἴκοσιν ἑκατοστὰ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (τῆς θανούσης), τῆς δὲ χήρας μητρὸς εἰς τὰ 40 ο)ο τῆς αὐτῆς συντάξεως, ὡστε ὅμως τὸ σύνολον τῶν συντάξεων τῶν ἐγγόνων, προγονῶν καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῆς προηγουμένης παραγράφου τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τῆς αὐτῆς παραγράφου τὸ ποσὸν τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος τῆς χήρας (χήρου) ἢ τῶν τέκνων.

Αἱ διατάξεις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 9 ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐν προκειμένῳ.

12. Ὡς σύνταξις τοῦ θανόντος (θανούσης) διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ποστοστῶν τῶν συντάξεων τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον μελῶν οἰκογενείας, λογίζεται τὸ ποσὸν τῆς βασικῆς συντάξεως, (ἄρθρον 29 παρ. 1 ἐδαφ. α' καὶ β') τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν ὁ θανὼν (θανοῦσα) συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ὁ (ἡ) ἐπιδοματοῦχος λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ἢ εἰς ὃ θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ θανὼν ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του καθίστατο ἀνάπηρος, μὴ συνυπολογιζομένων τῶν τυχὸν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ ἀπολύτου ἀναπηρίας.

13. Πρόσωπα, ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον δικαιουμένων συντάξεως, στεροῦνται παντὸς ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος, ἐὰν δι' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου, ἤθελον καταδικασθῇ διὰ πρᾶξιν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου (τῆς ἠσφαλισμένης ἢ τῆς συνταξιούχου).

Ποσὸν συντάξεως - Ἔναρξις - Λῆξις.

Ἄρθρον 29.

1. Τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ χορηγουμένης βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος ἀποτελεῖται :

α) Ἐκ ποσοῦ ἴσου πρὸς 80 ο)ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 25 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, σὺν 10 ο)ο ἐπὶ τῆς τυχὸν διαφορᾶς τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως 1 καὶ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 37 ὁριζόμενα. Ἡ μηνιαία βασικὴ σύνταξις ὑπολογίζεται πολλαπλασιαζομένου τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερθέντος ποσοῦ ἐπὶ 25.

β) ἐκ προσαυξήσεων τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον εὑρισκομένου ποσοῦ ἴσων :

αα) πρὸς 4 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, μετὰ τὰς πρώτας ἐννεακοσίας ἐνενήκοντα ἐννέα τοιαύτας, δι' ἃς δὲν χορηγεῖται προσαύξησις καὶ μέχρι συμπληρώσεως 3000 ἡμερῶν ἐργασίας.

ββ) πρὸς 3 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 3000 τοιούτων καὶ μέχρις 6000 ἡμερῶν ἐργασίας.

γγ) πρὸς 2 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6000 τοιούτων καὶ ἄνω.

2. Προκειμένου περὶ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις βασικῆς συντάξεως μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ 60 ο)ο τοῦ γινομένου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ παρόντος, ἐπὶ 25.

3. Αἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος βασικαὶ συντάξεις προσαυξάνονται :

α. Κατὰ 50 ο)ο, ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος εἶναι ἔγγαμος, ἡ δὲ σύζυγός του δὲν ἀσκεῖ ἐπάγγελμά τι ἢ δὲν εἶναι συνταξιοῦχος Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου καὶ

β. Κατὰ 20 ο)ο τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ διὰ τὸ πρῶτον τέκνον, 15 ο)ο διὰ τὸ δεύτερον τέκνον καὶ 10 ο)ο διὰ τὸ τρίτον τέκνον, νοουμένων ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 28, παράγραφος 6, καθοριζομένην ἔννοιαν, καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ κατὰ τὴν παρ. 6 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁρίου ἡλικίας, ἐφ' ὅσον δὲ εἶναι ἄγαμα καὶ δὲν ἀσκοῦν ἐπάγγελμά τι ἢ δὲν λαμβάνει δι' αὐτὰ προσαύξησιν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων, ἐὰν εἶναι συνταξιοῦχος Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου ἢ δὲν λαμβάνουν τὰ ἴδια σύνταξιν ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου.

4. Οὐδεὶς δικαιοῦται, παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεων. Ἐὰν πρόσωπόν τι δικαιοῦται πλειόνων συντάξεων λαμβάνει τὴν μεγαλυτέραν τοιαύτην.

5. Ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελειοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει οὕτη δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

Ἐν περιπτώσει ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀσθένειαν, τὸ εἰς σύνταξιν ἢ εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς δικαίωμα ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔπαυσε καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον κατεβάλλετο τοιοῦτον οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τοῦ ἔτους ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

6. Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἢ εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ἢ ὁ ἀνάπηρος ἔπαυσεν νὰ πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 28, παράγραφος 2, ἢ ἐπὶ χήρας εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς καθ' ὃν συνῆψε νέον γάμον καὶ ἐπὶ τέκνων, ἐγγόνων καὶ προγονῶν, εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ πρὸ τούτου συνῆψαν γάμον.

Τὸ ἀνωτέρω ὅριον ἡλικίας δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ τέκνου, ἐγγόνου ἢ προγονοῦ ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν.

7. Ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται εἰς τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις :

α) Ἐὰν ὁ συνταξιοῦχος ἐκτίῃ ποινὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας μεγαλυτέραν τῶν ἓξ μηνῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐκτίει ταύτην. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχωσι πρόσωπα, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου θὰ ἐλάμβανον σύνταξιν, ταῦτα δικαιοῦνται εἰς τὴν ἀπόληψιν τῆς συντάξεως, ἥτις θὰ κατεβάλλετο εἰς ταῦτα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας δὲν προσέρχεται κατὰ τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὁριζόμενα, πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεώς του.

γ) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει προκειμένου μὲν περὶ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 25πλασίου τοῦ ἡμίσεος τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις καὶ προκειμένου περὶ μελῶν οἰκογενείας ποσὸν διπλάσιον τῆς συντάξεώς των.

8. Πρόσωπα λαμβάνοντα σύνταξιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, θέλουν ἐξακολουθήσει δικαιούμενα ταύτης ἔστω καὶ ἐὰν δὲν πληρῶσι τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος μέχρι λήξεως τοῦ δικαιώματος αὐτῶν εἰς σύνταξιν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Τὸ ποσὸν ὅμως τῆς συντάξεως τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων ἀναπροσαρμόζεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος. Διὰ τὴν τοιαύτην ἀναπροσαρμογὴν αἱ παρὰ τῶν συνταξιούχων πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις αὐτῶν, λογίζονται ἅπασαι ὡς πραγματοποιηθεῖσαι : α) εἰς τὴν Ἰην κλάσιν προκειμένου περὶ συνταξιούχων ἀμφοτέρων τῶν φύλων μὴ συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, β) εἰς τὴν ΙΙΙην κλάσιν προκειμένου περὶ γυναικῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν καὶ γ) εἰς τὴν Vην κλάσιν προκειμένου περὶ ἀνδρῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν. Ἐὰν ὅμως τὸ οὕτω προκῦπτον ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ποσὸν εἶναι κατώτερον τῆς συντάξεως τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐξακολουθεῖ καταβαλλόμενον τὸ ἀνώτερον τοῦτο ποσόν.

9. Ἐν περιπτώσει οὐσιωδῶν αὐξομειώσεων τοῦ γενικοῦ τιμαρίθμου κόστους τῆς ζωῆς αἱ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος καταβαλλόμεναι συντάξεις δύνανται νὰ αὐξομειῶνται κατὰ ποσοστὸν ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

10. Τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων βασικῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας προσαυξάνεται κατὰ 50ο)ο ἐφ' ὅσον ὁ ἀνάπηρος εὑρίσκεται διαρκῶς εἰς κατάστασιν ἀπαιτοῦσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν, περιποίησιν καὶ συμπαράστασιν ἑτέρου προσώπου (ἀπόλυτος ἀναπηρία).

Ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις προσαυξάνεται κατὰ 50 ο)ο καὶ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀποβιώσαντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ δὴ ἄνευ μειώσεώς τινος τῶν ποσῶν τῶν συντάξεων τῶν δικαιουμένων συντάξεως ἑτέρων μελῶν οἰκογενείας.

11. Τὸ συνολικὸν ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας εἰς τὸν δικαιοῦχον βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ 25σίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τοῦ ὁποίου ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις.

Ἰδιαιτέρα πρόνοια ὑπὲρ τῶν συνταξιούχων.

Ἄρθρον 30.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς συνταξιούχους περίθαλψιν εἴτε εἰς κατάστημα περιθάλψεως ἀναπήρων ἢ γερόντων, εἴτε εἰς ὀρφανοτροφεῖα ἢ ἕτερα εὐαγῆ Ἱδρύματα.

α) Τῇ αἰτήσει τῶν ἰδίων συνταξιούχων ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ ἀντιλήπτορος αὐτῶν, εἴτε

β) τῇ αἰτήσει τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς τοῦ τόπου διαμονῆς τῶν συνταξιούχων, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τοξικομανῶν ἢ μεθυσκομένων καθ' ἕξιν ἢ περὶ πασχόντων ἐξ ἐπικινδύνων ψυχικῶν ἢ λοιμωδῶν παθήσεων.

2. Ἡ σύνταξις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιθαλπομένων ἢ θεραπευομένων συνταξιούχων, μειοῦται εἰς τὸ τέταρτον μὲν ἐὰν οὗτοι δὲν βαρύνονται διὰ τῆς συντηρήσεως μελῶν οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων, εἰς τὸ ἥμισυ δὲ ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει.

3. Ἐὰν ὑπαιτιότητι τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ ἀντιλήπτορος αὐτοῦ, δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ χορήγησις ἢ ἡ συνέχισις τῆς περιθάλψεως, ἐξ ἧς θὰ ἤρετο πιθανῶς ἡ ἀναπηρία, δύναται τὸ Ι.Κ.Α. νὰ στερῇ αὐτὸν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς συντάξεώς του ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τοῦ ἔτους.

4. Διὰ κανονισμοῦ θέλουσιν ὁρισθῇ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἰατρικὴ περίθαλψις.

Ἄρθρον 31.

1. Εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 33, παρέχεται ἰατρικὴ περίθαλψις, ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος ἔχει πραγματοποιήσει 50 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας εἴτε κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας ἢ τῆς πιθανῆς ἡμέρας τοκετοῦ ἡμερολογιακὸν ἔτος, εἴτε κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένων πάντως εἰς τὰς ἄνω 50 ἡμέρας ἐργασίας τῶν κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν τρίμηνον τοῦ 15μήνου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας.

Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθήσεται ὁ τρόπος, παροχῆς τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως καὶ ἡ ἔκτασις τῶν παροχῶν. Ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἐλάμβανεν ἐπίδομα ἀνεργίας ἢ ἀσθενείας, θεωροῦνται ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης παραγράφου.

2. Οἱ συνταξιοῦχοι καὶ οἱ ἐπιδοματοῦχοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 33, δικαιοῦνται ἰατρικῆς περιθάλψεως κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα, ἐφ' ὅσον χρόνον τυγχάνουν συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς καὶ ἐπὶ ἓξ μῆνας μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῶν.

3. Ἰατρικὴ περίθαλψις, παρέχεται ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ἔστω καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἔπαυσε πληροῦν τὸ ἠσφαλισμένον πρόσωπον τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1.

Περίθαλψις ὅμως διὰ νέαν περίπτωσιν ἀσθενείας, παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1.

4. Ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις περιλαμβάνει ἰατρικὰς φροντίδας, παρακλινικὰς ἐξετάσεις πάσης φύσεως, εἰδικὰς θεραπείας, φάρμακα, συνήθη καὶ εἰδικὰ θεραπευτικὰ μέσα καὶ προθέσεις, λουτροθεραπείαν καθὼς καὶ περίθαλψιν εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια, ὡς τοιούτων νοουμένων τῶν ἀσύλων καὶ τῶν σανατορίων, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη, καὶ εἰς ἣν ἔκτασιν ἐπιβάλλει ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς. Αἱ ἰατρικαὶ φροντίδες παρέχονται δωρεάν. Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς παροχὰς τὸ ΙΚΑ δύναται νὰ καθορίσῃ διὰ κανονισμοῦ ποσοστὸν συμμετοχῆς τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων μελῶν οἰκογενείας τούτων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τὸ 1)4 ταύτης.

Ἡ χρονολογία ἐνάρξεως χορηγήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων ἐπὶ πλέον τῶν τοῦ Ν. 6298)1934 κατηγοριῶν παροχῶν ἰατρικῆς περιθάλψεως, θέλει καθορισθῇ διὰ Κανονισμοῦ, εἴτε ἑνιαίως διὰ τὸ σύνολον αὐτῶν, εἴτε κατὰ κατηγορίας, ὑποχρεουμένου πάντως τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως ὁλοκληρώσῃ τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν μέχρι 31)12)52.

5. Ἐὰν ἐλλείψει κλίνης ἢ ἄλλων θεραπευτικῶν ἐγκαταστάσεων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ νοσηλεία ἀσθενοῦς φυματικοῦ εἰς Σανατόριον, εἴτε γενικῶς εἴτε δι' ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον συμφώνως πρὸς τὰ δεδομένα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, δύναται νὰ ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ κατ' οἶκον νοσηλεία αὐτοῦ μέχρις ὅτου διαπιστωθῇ ἰατρικῶς ὅτι δὲν χρήζει σανατοριακῆς περιθάλψεως ἢ μέχρις ὅτου ἐξευρεθοῦν τὰ μέσα πρὸς παροχὴν τοιαύτης. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἀσθενὴς ἐκτὸς τῆς πλήρους ἰατρικῆς περιθάλψεως, ἡ ὁποία παρέχεται πρὸς αὐτὸν κατ' οἶκον λαμβάνει ἐπὶ πλέον τὰ βασικὰ εἴδη τοῦ καθημερινοῦ διαιτολογίου τῶν φυματικῶν, τοῦ προβλεπομένου διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς σανατόρια τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ διὰ λογαριασμοῦ τούτου εἰς ἕτερα τοιαῦτα ἢ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν εἰς χρῆμα συμφώνως πρὸς τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα.

Ἡ παροχὴ τῶν τροφίμων ἢ τοῦ ἀντιτίμου τούτων ἐξακολουθεῖ καὶ ἐπὶ 6 μῆνας μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ σανατορίου ἢ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐκλείψεως τῆς ἀνάγκης σανατοριακῆς περιθάλψεως, προκειμένου περὶ νοσηλευομένου κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατ' οἶκον ἀσχέτως πρὸς τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 38 χρηματικὸν ἐπίδομα ἀσθενείας.

6. Ἐὰν ἐν τῷ τόπῳ διαμονῆς τοῦ ἀσθενοῦς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ νοσηλεία ἐν Θεραπευτηρίῳ ἢ ἡ παροχὴ τῶν δεουσῶν εἰδικῶν ἰατρικῶν φροντίδων καὶ γενικῶς τῆς δεούσης ἰατρικῆς περιθάλψεως ἣν ἀπαιτεῖ ἡ ἀσθένειά του, τὸ Ι.Κ.Α. συμμετέχει καθ' ὃ μέτρον καὶ ὑφ' οὓς ὅρους καὶ προϋποθέσεις θέλει ὁρίζει κανονισμός, εἰς τὰς δαπάνας πρὸς μετάβασιν καὶ ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ἑνὸς συνοδοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς του εἰς τὸ πλησιέστερον κέντρον, ἔνθα εἶναι δυνατὸν νὰ παρασχεθῇ εἰς αὐτὸν ἡ δέουσα ἰατρικὴ περίθαλψις.

7. Εἰς περίπτωσιν τοκετοῦ ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις περιλαμβάνει τὴν δέουσαν μαιευτικὴν περίθαλψιν κατ' οἶκον, ἐν μαιευτηρίῳ ἢ θεραπευτηρίῳ, τὴν παροχὴν φαρμάκων κλπ. κατὰ τοὺς διαγραφομένους παρὰ τῶν Κανονισμῶν ὅρους.

Εἰς περίπτωσιν ἀδυναμίας παροχῆς μαιευτικῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιθάλψεως, χορηγεῖται ἐφ' ἅπαξ βοήθημα ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ποσὸν οὐχὶ πάντως κατώτερον τοῦ 5πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

8. Ὁ τρόπος τῆς παροχῆς τῶν ἰατρικῶν φροντίδων, αἱ σχέσεις Ι.Κ.Α. καὶ ἰατρῶν, φαρμακοποιῶν καὶ θεραπευτηρίων γενικῶς, τὰ τοῦ καταλογισμοῦ αὐτῶν δι' ἀδικαιολογήτως πραγματοποιηθείσας παροχάς, καὶ πᾶν ἕτερον σχετικὸν θέμα, θέλουσι καθορισθῇ διὰ Κανονισμοῦ. Διὰ Κανονισμοῦ θέλει ἐπίσης ρυθμισθῇ ὁ τρόπος χορηγήσεως φαρμάκων, δυναμένου τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ εἰσάγῃ, παρασκευάζῃ, ἀποθηκεύῃ καὶ νὰ χορηγῇ φάρμακα, φαρμακευτικὸν καὶ ὑγειονομικὸν ὑλικόν, καὶ παντὸς εἴδους προθέσεις εἰς τὰ δικαιούμενα πρόσωπα. Τὸ Ι.Κ.Α. ἀσκεῖ ἔλεγχον τῶν παρεχομένων φαρμάκων διὰ δειγματοληψιῶν, ὧν τὰς καθ' ἕκαστον λεπτομερείας θέλει ρυθμίζει κανονισμός.

9. Ἅπασαι αἱ περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον χρηματικαὶ παροχαὶ ἀντικαταστάσεως εἰς εἶδος τοιούτων, βαρύνουσι τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος.

10. Εἰδικῶς διὰ τὴν παροχὴν σανατοριακῆς περιθάλψεως ἢ τῶν ἀντὶ ταύτης ἀναφερομένων ἐν παρ. 5 τοῦ παρόντος παροχῶν, ἀπαιτεῖται ἐκτὸς τῶν ἐν § 1 ὁριζομένων προϋποθέσεων καὶ ἡ πραγματοποίησις ἐκ μέρους τοῦ ἠσφαλισμένου τριακοσίων πεντήκοντα (350) τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὰ τέσσαρα προηγούμενα τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας ἡμερολογιακὰ ἔτη.

Ὡσαύτως ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως εἰς μέλη οἰκογενείας ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 1 Ἰανουαρίου 1954, μὴ ἐφαρμοζομένης διὰ τὴν παροχὴν ταύτης τῆς διατάξεως τῆς παρ. 4 ἐδ. δεύτερον τοῦ παρόντος ἄρθρου. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὡς ἄνω ἡμερομηνία δύναται, ἐὰν συντρέχουν σοβαροὶ πρὸς τοῦτο λόγοι νὰ μετατίθεται μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1954.

Ἔξοδα κηδείας.

Ἄρθρον 32.

1. Εἰς περίπτωσιν θανάτου ἠσφαλισμένου πληροῦντος τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 35 ἐδ. β' προϋποθέσεις ἢ συνταξιούχου λόγῳ

ἀναπηρίας ἢ γήρατος, καταβάλλεται ἐφ' ἅπαξ βοήθημα δι' ἔξοδα κηδείας ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ὁρίζηται κατώτερον τοῦ 8πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως. Τὸ ἀνωτέρω βοήθημα καταβάλλεται καὶ ὅταν ὁ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπῆλθεν μετὰ μὲν τὴν ἔκλειψιν τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων διαρκοῦντος ὅμως τοῦ χρόνου περιθάλψεώς του παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 31 παράγρ. 3 τοῦ παρόντος.

2. Τὰ ἔξοδα κηδείας καταβάλλονται εἰς τὴν χήραν ἢ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ χήρα, εἰς τὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιμεληθέντα τῆς κηδείας βαρύνουν δὲ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα.

3. Ἐπὶ περιπτώσεων θανάτου ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων ἢ μελῶν οἰκογενείας τούτων νοσηλευομένων εἰς θεραπευτήρια διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφ' ὅσον οὐδεὶς ἐμφανίζεται ὅπως ἐπιμεληθῇ τῆς κηδείας, τὸ Ι.Κ.Α. ἀναλαμβάνει ἀπ' εὐθείας, τὴν ἐπιμέλειαν ταύτης.

Μέλη οἰκογενείας.

Ἄρθρον 33.

1. Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 31 τὰ κάτωθι πρόσωπα θεωροῦνται μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ τοῦ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς.

α) Ἡ σύζυγος, ἢ ὁ ἀνάπηρος καὶ ἄπορος σύζυγος.

β) Τὰ ἄγαμα τέκνα (νόμιμα, νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα, υἱοθετηθέντα, προγονοί) καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένης ἢ θήλεος συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὰ νόθα, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

γ) Ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀνάπηρος καὶ ἄπορος πατήρ.

δ) Οἱ ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ ἀδελφοί, ὡς καὶ οἱ ὀρφανοὶ μόνον πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοὶ ἢ ἔγγονοι, ἐφ' ὅσον ὁ ἐπιζῶν γονεὺς λογίζεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὡς μέλος οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἄγαμοι.

2. Τὰ πρόσωπα τ' ἀναφερόμενα ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ θεωροῦνται ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς, ἐφ' ὅσον συμβιοῦσι μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ συντήρησίς των, προκειμένου περὶ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα β, γ καὶ δ κατηγοριῶν, βαρύνει κυρίως αὐτόν.

Θεωρεῖται ὅτι ὑπάρχει συμβίωσις καὶ ἐὰν διὰ σοβαροὺς λόγους, ὁρισθησομένους διὰ κανονισμοῦ, ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος ἢ τὰ τέκνα, δὲν διαμένουσι προσωρινῶς ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.

3. Δύναται κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ, ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις νὰ παρέχηται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τὰ τέκνα καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 1 ὁρίου ἡλικίας, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνίκανα πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

Ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἐπαγγελματικὴ νόσος.

Ἄρθρον 34.

1. Διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ συμπλήρωσις τῶν καθοριζομένων ἐν ἄρθροις 28, 31, 32 καὶ 35 ἡμερῶν ἐργασίας, ἐὰν τὸ γεγονὸς τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς παροχὰς δικαίωμα ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν. Ἐὰν τὸ γεγονὸς τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς παροχὰς δικαίωμα ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβὰν μὴ ἐπελθὸν ὅμως ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἀνωτέρω παροχῶν ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἡμίσεως μόνον ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων ὁριζομένων.

Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθήσεται ὁ τρόπος, ὁ χρόνος καὶ ἡ διαδικασία τῆς βεβαιώσεως τῶν ἀτυχημάτων καὶ ἐπὶ ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν τὸ εἶδος αὐτῶν.

Διὰ κανονισμοῦ θέλουσιν ὁρισθῇ ὡσαύτως αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ ἐλάχιστα ὅρια χρόνου διαρκείας τῆς ἐργασίας εἰς αὐτάς, διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν λόγῳ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

2. Ἐὰν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὀφείλεται εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ὅπως καταβάλῃ:

α) Εἰς τὸ Ι.Κ.Α. πᾶσαν τὴν δαπάνην τούτου, τὴν προκληθεῖσαν ἐκ τῆς λόγῳ τοῦ ἀτυχήματος χορηγήσεως παροχῶν καὶ

β) Εἰς τὸν παθόντα ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου εἰς τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 πρόσωπα, τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ποσοῦ τῆς κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα ἀνηκούσης αὐτοῖς ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ ὁλικοῦ ποσοῦ τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον χορηγητέων αὐτοῖς παροχῶν.

Διὰ κανονισμοῦ ὁρισθήσεται ὁ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν ἐν ἐδαφίῳ α' τῆς παραγράφου ταύτης δαπανῶν.

Ἐπίδομα ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας.

Ἄρθρον 35.

Ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀσθενείας, ἐὰν δὲ παρέχῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν αἱ κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Δὲν λαμβάνει σύνταξιν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α.

β) Ἐπραγματοποίησε 100 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας προκειμένου περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ 150 τοὐλάχιστον, προκειμένου περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνεργίας, κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος, τὸ ἀμέσως προηγούμενον τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας ἢ τῆς ἀνεργίας ἢ κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένων ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει εἰς τὰς ἄνω 100 ἢ 150 ἡμέρας ἐργασίας τῶν πραγματοποιηθεισῶν κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν τρίμηνον τοῦ 15μήνου.

Προκειμένου περὶ ἐποχιακῶς ἐργαζομένων μισθωτῶν, δύναται διὰ Κανονισμοῦ ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαιτούμενος διὰ τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος ἀνεργίας ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐργασίας, νὰ μειοῦται μέχρις 75 κατὰ κατώτατον ὅριον. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ ὁρισθήσονται καὶ αἱ κατηγορίαι τῶν μισθωτῶν, οἵτινες χαρακτηρίζονται ὡς ἐποχιακῶς ἐργαζόμενοι.

γ) Συνεπείᾳ ἀσθενείας, μὴ ὀφειλομένης εἰς πταῖσμα αὐτοῦ, ἀπέχει τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, ἢ τυγχάνει ἄνεργος.

δ) Ἡ ἀποχὴ λόγῳ ἀσθενείας ἐκ τῆς ἐργασίας διήρκεσε πλέον τῶν τριῶν τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἢ ἡ ἀνεργία διήρκεσε πλέον τοῦ 15θημέρου ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας των εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένου ἢ προαιρετικῶς συνεχίζοντος τὴν ἀσφάλισιν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 41, ἡ ἀσθένεια διήρκεσε πλέον τοῦ ὑπὸ Κανονισμοῦ ὁρισθησομένου χρόνου, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος εἰσήχθη εἰς Θεραπευτήριον, ὁπότε ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς του ἐφαρμόζονται αἱ ἐπὶ τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν διατάξεις.

Ἄρθρον 36.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται νὰ ἐξευρίσκῃ κατάλληλον ἐργασίαν διὰ τῶν γραφείων εὑρέσεως ἐργασίας εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους.

Μέχρις ἐξευρέσεως καταλλήλου ἐργασίας, καταβάλλεται ἐπίδομα ἀνεργίας, ὑπὸ τὰς ἀκολούθους προϋποθέσεις:

α) Ἐὰν εἶναι ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν καὶ ἐλεύθερος νὰ παράσχῃ ταύτην.

Ὁ ἠσφαλισμένος θεωρεῖται πληρῶν τὴν προϋπόθεσιν ταύτην κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαγγελματικῆς μετεκπαιδεύσεως, κατὰ τοὺς ὑπὸ τῶν σχετικῶν κανονισμῶν τιθεμένους περιορισμούς.

β) Ἐὰν ἐνεγράφη ὡς ἄνεργος εἰς τὸ ἁρμόδιον γραφεῖον εὑρέσεως ἐργασίας τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς διὰ κανονισμοῦ ὁρισθήσεται, καὶ παρουσιάζεται ἀνελλιπῶς εἰς τοῦτο, ἐκτὸς ἐὰν διὰ τοῦ κανονισμοῦ προβλεφθῇ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ὑποχρεώσεως, εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἤθελε κριθῇ ὅτι ἡ ἐφαρμογή της εἶναι καταπιεστικὴ διὰ τὸν ἄνεργον ἢ δὲν ἐξυπηρετεῖ τὸν ὑπὸ ταύτης ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

γ) Ἠσφαλισμένος ἀδικαιολογήτως μὴ συμμορφούμενος πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν εἴτε περὶ ὑποβολῆς αἰτήσεως πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας καὶ τακτικῆς ἐμφανίσεως εἰς τὸ γραφεῖον εὑρέσεως ἐργασίας, εἴτε περὶ ἀποδοχῆς καταλλήλου ἐργασίας προσφερομένης αὐτῷ, δὲν δικαιοῦται ἐπιδόματος διὰ τὴν ἑβδομάδα καθ' ἣν δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις ταύτης, ἢ ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε περιπτώσεων κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου καὶ διὰ περίοδον

μακροτέραν μὴ ὑπερβαίνουσαν ὅμως τὰς τέσσαρας ἑβδομάδας τὰς ἑπομένας ταύτης.

2. Πρὸς καθορισμὸν τῆς καταλληλότητος τῆς προσφερομένης ἐργασίας καὶ διαπίστωσιν τῆς δεδικαιολογημένης ἢ μὴ ἀρνήσεως ἀποδοχῆς ταύτης, κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, λαμβάνεται ὑπ' ὄψει καὶ ἡ ἔκτασις τῶν ἐκ ταύτης κινδύνων ὑγείας, ἀσφαλείας καὶ ἠθικῆς τοῦ ἠσφαλισμένου, αἱ σωματικαὶ καὶ πνευματικαί του ἱκανότητες καὶ ἡ προηγουμένη ἐπαγγελματική του προπαίδευσις, ἡ πεῖρα τούτου καὶ αἱ προηγούμεναι ἀποδοχαί του, ἡ διάρκεια τῆς ἀνεργίας του, αἱ πιθανότητες εὑρέσεως ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς κατοικίας του ἔνθα προσφέρεται αὐτῷ ἐργασία καὶ αἱ πιθανότητες ἐξευρέσεως ἐργασίας εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του.

Κανονισμὸς θέλει προβλέψει τὴν δυνατότητα μετακινήσεως δαπάναις τοῦ ΙΚΑ τοῦ ἀνέργου εἰς ἄλλας περιφερείας, ὅπου ὑπάρχει κατάλληλος πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας.

3) Τηρουμένων τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος δὲν θεωρεῖται ἀδικαιολόγητος ἄρνησις ἀποδοχῆς προσφερομένης ἐργασίας, συνεπαγομένη στέρησιν διὰ τοῦ παρόντος προβλεπομένου ἐπιδόματος.

α) Ἐὰν ἡ προσφερομένη θέσις εἶναι κενὴ λόγῳ ἀπεργίας, λὸκ ἄουτ ἢ ἄλλης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας.

β) Ἐὰν αἱ ἀποδοχαί, αἱ ὧραι, ἢ ἕτεραι συνθῆκαι τῆς προσφερομένης ἐργσίας, εἶναι οὐσιωδῶς μειονεκτικώτεραι εἰς ὁμοίας ἐργασίας ἐν τῇ περιοχῇ.

γ) Ἐὰν διὰ τὴν πρόσληψίν του εἰς τὴν προσφερομένην ἐργασίαν τίθενται περιοριστικοὶ ὅροι τῆς συνδικαλιστικῆς του ἐλευθερίας.

4) Αἱ ἡμέραι ἀπεργίας δὲν ἐπιδοτοῦνται.

5) Τὸ ἐπίδομα διακόπτεται πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀδικαιολόγητον ἄρνησιν τῆς προσφερθείσης ἐργασίας.

6) Ἠσφαλισμένος αὐτοβούλως ἐγκαταλείπων τὴν ἐργασίαν ἄνευ ἀποχρώσης αἰτίας στερεῖται τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας

7) Ἀναστέλλεται ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, εἰς τὸν ὅστις ἀνέλαβεν οἱανδήποτε αὐτοτελῆ ἢ ἐξηρτημένην ἐργασίαν. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὡς ἄνω ἀπασχολήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου, συνεχίζεται ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος ἐφ' ὅσον ἡ λῆξις λάβῃ χώραν ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς ἐπιδοτήσεως ὡς καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 38. Ὁ ἠσφαλισμένος ὑποχρεοῦται ὅπως ἀναγγείλῃ ἐντὸς δύο ἡμερῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὴν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀπασχόλησίν του ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 54 παράγρ. Ι, α.

8) Ἀναστέλλεται ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας διὰ χρόνον ἀπὸ πέντε μέχρι τριάκοντα ἡμερῶν, ἐπιτρεπομένης καὶ τῆς ὁριστικῆς διακοπῆς αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐπιδοτούμενος ἄνεργος ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου δὲν συμμορφοῦται πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ λῆψις συντάξεως ἢ ἐπιδόματος, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπιδομάτων λοχείας, κυοφορίας καὶ θηλάσεως τῶν χορηγουμένων παρ' οἱουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, συνεπάγεται ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Ἐὰν τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας εἶναι ἀνώτερον τῆς συντάξεως ἢ τοῦ ἐπιδόματος, ὁ ἠσφαλισμένος λαμβάνει τὴν ἐπὶ πλέον διαφοράν.

Βάσις ὑπολογισμοῦ χρηματικῶν παροχῶν.

Ἄρθρον 37.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων παροχῶν, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος, ὡς βάσις λαμβάνεται:

α) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐπιδομάτων ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας, τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας ἐκ τῶν 30 τελευταίων ἡμερῶν ἀπασχολήσεώς του, διαρκοῦντος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἐκείνου καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἡ ἀναγγελία τῆς ἀνικανότητος ἢ τῆς ἀνεργίας.

β) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις περὶ συνταξιοδοτήσεως ἢ περὶ ἀπονομῆς τοῦ πιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

γ) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὁσάκις ἡ ἀνικανότης ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐργασίας.

Ποσὸν ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Ἄρθρον 38.

1) Τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας ἰσοῦται πρὸς τὰ 50 ο)ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ παρόντος.

2) Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσὸν ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας προσαυξάνεται κατὰ 10 ο)ο δι' ἕκαστον προστατευόμενον παρὰ τοῦ ἐπιδοματούχου μέλος οἰκογενείας του ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων.

Ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει τὸ ποσὸν τοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VIης μισθολογικῆς κλάσεως, οὐδὲ τοῦ 70 ο)ο τοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται τὸ ἐπίδομα.

3) Τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας καταβάλλεται προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἀπὸ τῆς 4ης ἡμέρας καὶ προκειμένου περὶ προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισιν ἢ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς τελευταίας διατάξεως τοῦ ἐδαφίου δ' τοῦ ἄρθρου 35 (εἰσαγωγὴ ἐν Θεραπευτηρίῳ), ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁρισθησομένης ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἀνικανότητος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. Τὸ ἐπίδομα δὲν καταβάλλεται διὰ πλείονας τῶν 180 ἡμέρας, εἴτε συνεχῶς εἴτε διακεκομμένως, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀνικανότης ὀφείλεται εἰς φυματίωσιν, ὅτε τὸ ἐπίδομα παρατείνεται μέχρι 360 ἡμερῶν.

Τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας καταβάλλεται, ἀπὸ τῆς 16ης ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἀνηγγέλθη εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἡ περιέλευσις τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς ἀνεργίαν καὶ ἐπὶ 180 τὸ πολὺ ἡμέρας εἴτε συνεχῶς εἴτε διακεκομμένως ἐντὸς ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους.

Ὁ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις χρόνος ἀναμονῆς, ὁ μεσολαβῶν μεταξὺ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀνικανότητος ἢ τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς πραγματικῆς ἐνάρξεως καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος, δὲν τηρεῖται εἰμὴ κατὰ τὴν διὰ πρώτην φορὰν ἐντὸς ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἐπιδότησιν λόγῳ ἀσθενείας καὶ λόγῳ ἀνεργίας.

Ἐπὶ συνεχιζομένης ἀνικανότητος λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὁ ἠσφαλισμένος ἤρχισεν νὰ ἐπιδοτῆται χωρὶς οὗτος νὰ ἔχῃ συμπληρώσει τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνώτατον χρόνον ἐπιδοτήσεως τῶν 180 ἢ 360 ἡμερῶν, ὁ ἠσφαλισμένος ἐξακολουθεῖ δικαιούμενος τοῦ ἐπιδόματος μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου τούτου, ἀδιαφόρως ἂν πληροῖ ἢ μὴ τὰς κατὰ τὸ ὄρθρον 35 ἐδάφιον Β' χρονικὰς προϋποθέσεις καὶ κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος καθ' ὃ ἤρξατο ἡ ἐπιδότησις.

4. Τὸ Ι.Κ.Α. δικαιοῦται νὰ ἀναστείλῃ, κατὰ τὸν ἐκδοθησόμενον σχετικὸν Κανονισμόν, τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον διαπιστωθῇ προσηκόντως ὅτι ὁ δικαιοῦχος ἐπεδείνωσε τὴν κατάστασίν του συνεπείᾳ μὴ τηρήσεως τῶν ὑποχρεώσεών του περὶ τῆς ὀφειλομένης συμπεριφορᾶς τῶν ἀσθενῶν ἢ δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὰ ὑποδειχθέντα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς του.

5. Τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας καταβάλλεται καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας.

Ἐπιδόματα μητρότητος.

Ἄρθρον 39.

Ἡ ἠσφαλισμένη δικαιοῦται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ 42 ἡμέρας πρὸ τῆς πιθανῆς ἡμέρας τοκετοῦ καὶ ἐπὶ ἴσον χρόνον μετ'

αὐτὸν ἐπιδόματος κυοφορίας καὶ λοχείας ἴσου πρὸς τὸ βασικὸν ἐπίδομα ἀσθενείας, μετὰ τῶν τυχὸν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐφ' ὅσον ἀπέχει τῆς ἐργασίας της. Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα καταβάλλεται καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας.

Διὰ τὰ ἐπιδόματα κυοφορίας καὶ λοχείας, δὲν ἰσχύουν οἱ ἐν ἄρθρῳ 38 προβλεπόμενοι περιορισμοί, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀνώτατον ὅριον κατὰ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Τὰ ἐπιδόματα κυοφορίας καὶ λοχείας ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ εἶναι κατώτερα τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

Διὰ τὴν παροχὴν τῶν ἀνωτέρω ἐπιδομάτων δέον ὅπως ἡ ἠσφαλισμένη ἐπραγματοποίησε 200 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τὰ προηγούμενα τῆς πιθανῆς ἡμέρας τοκετοῦ.

Ἐξόφλησις εἰδική, προστασία καὶ παραγραφὴ παροχῶν.

Ἄρθρον 40.

1. Αἱ παροχαὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁ Νόμος ρητῶς ὁρίζῃ καταβάλλονται εἰς χρόνον καὶ κατὰ τρόπον καθοριζόμενον διὰ κανονισμοῦ, ὅστις θέλει προβλέψει καὶ περὶ τῆς στρογγυλεύσεως τῶν ποσῶν εἰς χρῆμα παροχῶν ὡς καὶ τῶν εἰσφορῶν.

2. Αἰτήσεις πρὸς ἀπονομὴν παροχῶν ἢ ἐξόφλησις τῶν εἰς χρῆμα τοιούτων δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, οὐδ' εἰς πληρωμὴν οἱουδήποτε φόρου.

Πᾶσαι αἱ πράξεις δικαστικαί, διοικητικαὶ καὶ ἐξώδικοι πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιδίωξιν ἢ πραγματοποίησιν τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους τῶν διὰ πληρεξούσια καταβλητέων συμβολαιογραφικῶν δικαιωμάτων μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὸ 1)3 τῶν νομίμων. Δύναται διὰ Κανονισμοῦ νὰ ἐπιτραπῇ, ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις ἡ προσαγωγὴ ἰδιωτικῶν πληρεξουσίων.

3. Ἀπαγορεύεται ἡ δωρεὰ ἐν ζωῇ, ἢ ἡ κατάσχεσις ἢ ἡ ἐκχώρησις τῶν παροχῶν τῶν χορηγουμένων παρὰ τοῦ Ι. Κ. Α. Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ κατάσχεσις μέχρι τῶν δύο πέμπτων τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων λόγῳ διατροφῆς συζύγου, κατιόντων ἢ ἀνιόντων.

4. Πᾶσα παροχὴ εἰς χρῆμα ἀχρεωστήτως καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς καὶ ἡ ἀξία τῶν εἰς εἶδος τοιούτων, τὰ τῆς ἀποτιμήσεως τῶν ὁποίων θέλει προσδιορίσει Κανονισμός, ἐπιστρέφονται ἐντόκως πρὸς 5 ο)ο ἀναζητοῦνται δὲ κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀναγκαστικῆς εἰσπράξεως τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν τοῦ Ἱδρύματος.

Συμψηφισμὸς κατὰ δόσεις μὲ τὰς κατὰ τὸν παρόντα νόμον χορηγουμένας παροχάς, ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς ἀπόσβεσιν ὀφειλῆς τῶν δικαιούχων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Ὁ διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον συμψηφισμὸς ἐνεργεῖται ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Ἐὰν ὁ δικαιούχος οἱασδήποτε ἐκ τῶν παροχῶν εἰς χρῆμα δηλώσῃ ἄγνοιαν γραμμάτων, ἡ πρὸς αὐτὸν καταβολὴ ἐνεργεῖται ἐγκύρως, ἐπὶ ὑπογραφῇ ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως παρὰ δύο ἀξιοπίστων κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν πληρωμὴν ὀργάνων, μαρτύρων, προτεινομένων παρὰ τοῦ δικαιούχου καὶ τῇ ἐπιθέσει τοῦ δακτυλικοῦ του ἀποτυπώματος.

6. Πᾶσαι αἱ εἰς χρῆμα παροχαὶ τοῦ Ι. Κ. Α., πλὴν τῆς συντάξεως, παραγράφονται μετὰ 6 μῆνας, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί.

Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου, παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του.

Ἀπαιτηταὶ δόσεις συντάξεων, μὴ εἰσπραχθεῖσαι ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτηταί, παραγράφονται.

Αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν καὶ προθεσμιῶν ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῶν παροχῶν τοῦ παρόντος νόμου.

Πᾶσα ἄλλη οἱαδήποτε κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαίτησις παραγράφεται μετὰ πενταετίαν.

7. Κανονισμὸς θέλει ὁρίσει τὸν τρόπον αἰτήσεως τῶν παροχῶν, τὰ τῆς διαπιστώσεως τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων διὰ τὴν χορήγησίν των, τὸν χρόνον πραγματοποιήσεως αὐτῶν, τὰ τῆς μειώσεως καὶ ἀναστολῆς αὐτῶν, τὰ τῶν ἁρμοδίων ὅπως ἀποφασίζουν τὴν ἀπονομὴν τῶν ὀργάνων καὶ πᾶσαν ἑτέραν σχετικὴν λεπτομέρειαν ἐντὸς τῶν πλαισίων καὶ τῶν γενικῶν κανόνων τῶν διαγραφομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δικαιοῦνται ν' ἀξιῶσι παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῆς ἀσφαλίσεως, τὴν ἔκδοσιν ἐγγράφων εἰδικῶς ἠτιολογημένων ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν αἰτήσεών των πρὸς ἀσφαλιστικὴν παροχήν.

8. Καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ παροχαὶ ὀφειλόμεναι εἰς ἀποβιώσαντα δικαιοῦχον δύνανται νὰ καταβληθῶσι κατὰ σειρὰν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν ἢ τὸν σύζυγον, τὰ τέκνα, ἢ τοὺς γονεῖς τοῦ θανόντος ἄνευ εὐθύνης τοῦ Ι.Κ.Α. ἔναντι τυχὸν ἑτέρων δικαιούχων δυναμένων νὰ στραφῶσι μόνον κατὰ τοῦ λαβόντος.

Προαιρετικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 41.

1. Πρόσωπον διατελέσαν ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἐὰν ἐντὸς τῶν ἀμέσως, πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας ἐργασίας, πέντε ἐτῶν, ἔχει πραγματοποιήσει τοὐλάχιστον πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, δικαιοῦται διὰ δηλώσεώς του ὑποβαλλομένης πρὸ τῆς παρόδου ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας ἐργασίας, νὰ συνεχίσῃ προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισιν εἰς ἕνα ἢ πλείονας κλάδους, πλὴν τοῦ τῆς ἀνεργίας.

2. Ὁ οὕτω συνεχίζων τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ κατὰ μῆνα ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήγετο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας του ἢ εἰς μίαν τῶν δύο ἀμέσως κατωτέρων αὐτῆς ἀσφαλιστικῶν κλάσεων. Ὁ συνεχίζων προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισίν του δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν κατὰ τὸν χρόνον λήψεως ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Καθυστέρησις καταβολῆς εἰσφορᾶς τινος πέραν τῶν τριῶν μηνῶν ἀφ' ἧς αὕτη κατέστη ἀπαιτητὴ συνεπάγεται ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος περαιτέρω προαιρετικῆς συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως.

3. Προαιρετικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως δὲν χωρεῖ ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος, κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς περὶ συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως δηλώσεως, εἶναι ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος Νόμου ἢ συνεπλήρωσε τὸ ἐν ἄρθρῳ 28 παράγρ. 5 ὅριον ἡλικίας.

4. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συνεχίζοντες προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισιν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., κατατάσσονται οἱ μὲν ἄνδρες εἰς τὴν ΙΙΙ κλάσιν, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς τὴν ΙΙ.

Προληπτικὴ δρᾶσις

Ἄρθρον 42.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ λαμβάνῃ πᾶν μέτρον γενικῆς ἢ εἰδικῆς φύσεως, συντελοῦν εἰς τὴν πρόληψιν ἀσθενειῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν κοινωνικῶν τοιούτων, ὡς καὶ τῆς ἀναπηρίας, καὶ νὰ ἐνισχύῃ προσπαθείας τοῦ Κράτους, τῶν Δήμων ἢ Ὀργανώσεων τεινούσας εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου ὑγιεινῆς, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν συνταξιούχων καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν.

2. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τὴν δρᾶσιν τοῦ σώματος Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας πρὸς διαφύλαξιν τῆς ὑγείας καὶ σωματικῆς ἀκεραιότητος τῶν ἠσφαλισμένων.

3. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται νὰ ὀργανώνῃ ἐκθέσεις ὑγιεινῆς, νὰ συνιστᾷ καὶ συντηρῇ μουσεῖα τῶν ὀργάνων καὶ σκευῶν πρυλήψεως τῶν ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων καὶ νὰ καταβάλῃ συστηματικὰς προσπαθείας πρὸς ἐκλαΐκευσιν τῶν γνώσεων ὑγιεινῆς καὶ ἀνάπτυξιν τῆς προσοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν κινδύνων τῶν ἀπειλούντων τὴν ζωήν των, τὴν ἀκεραιότητά των καὶ τὴν ὑγείαν των.

4. Κανονισμὸς θέλει ὁρίσει τὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ἔνδικα Μέσα — Προσφυγή

Ἄρθρον 43.

1. Ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τῆς ἀσφαλίσεως αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀντικείμενον:

α) Τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τὸν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμὸν προσώπων ἢ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἢ τὴν κατάταξιν τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς ἐπάγγελμα διάφορον ἐκείνου εἰς ὃ ἔδει νὰ ὑπαχθῇ.

β) Τὸν καθορισμὸν τῶν ὀφειλομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ παρόντος εἰσφορῶν ἢ τὴν ἐπιβολὴν προσθέτων τελῶν διὰ καθυστερουμένας εἰσφορὰς ἢ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 54 ἐπαύξησιν τῶν βαρυνόντων τοὺς ἐργοδότας τμημάτων τῶν εἰσφορῶν ἢ τὴν καταβολὴν δαπανῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 34 παρ. 2.

γ) Τὴν μείωσιν ἢ πρόσκαιρον στέρησιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ ὁριστικὴν διακοπὴν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας ἢ τῆς ἀνεργίας ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως αὐτῶν εἴτε ἀπολύτως εἴτε ὑφ' ἣν μορφὴν ἢ εἰς ἔκτασιν ἢ ὑφ' ἃς προϋποθέσεις αἰτοῦνται ταύτας οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

δ) Τὴν μείωσιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ τὴν ὁριστικὴν διακοπὴν ἢ τὴν στέρησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἢ τὴν ἀναστολὴν ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως τοιούτων παροχῶν εἴτε ἀπολύτως, εἴτε ὑφ' ἣν μορφὴν ἢ εἰς ἣν ἔκτασιν ἢ ὑφ' ἃς προϋποθέσεις αἰτοῦνται τοιαύτας οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἢ συμφηφισμοὺς περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 40 παράγραφος 4.

2. Προκειμένου περὶ ἀποφάσεων, περὶ ὧν τὰ στοιχεῖα α'. ἕως καὶ γ'. τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἡ προσφυγὴ ἀσκεῖται παρὰ τῶν ἐχόντων ἔννομον συμφέρον ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ὁ προσφεύγων.

3. Αἱ προσφυγαὶ κατ' ἀποφάσεων, περὶ ὧν τὸ ὑπὸ ἐδάφιον δ'. τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀσκοῦνται παρὰ τῶν ἐχόντων ἔννομον συμφέρον ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τὴν ὁποίαν κατοικεῖ ὁ προσφεύγων.

4. Ἡ περὶ προσφυγῆς αἴτησις συντάσσεται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου, ἐπιδίδεται δὲ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας.

5. Ἡ ἄσκησις προσφυγῆς ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

6. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίτς ὁρισθήσονται:

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως καὶ καταχωρήσεως τῆς περὶ προσφυγῆς αἰτήσεως.

β) Αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων προθεσμίαι ἐνασκήσεως τῶν προσφυγῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν 30 ἡμερῶν, οὐδὲ μακρότεραι τῶν τριῶν μηνῶν, ὑπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων.

γ) Τὰ τῆς προσεπικλήσεως, κυρίας ἢ προσθέτου παρεμβάσεως τριτανακοπῆς καὶ ἀνακοπῆς.

Ἔφεσις

Ἄρθρον 44.

1. Ἐναντίον τῶν κατὰ προσφυγὴν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν πρωτοβαθμίων διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὡς καὶ τῶν ἀποφάσεων περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 9, χωρεῖ ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἀσκουμένη εἴτε παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε παρά τινος τῶν ἐν τῇ πρωτοβαθμίῳ δίκῃ μετασχόντων.

2. Αἱ διατάξεις τῶν παρ. 4 καὶ 5 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσιν ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν προσφυγῶν.

3. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας ὁρισθήσονται:

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως τῆς περὶ τῆς ἐφέσεως αἰτήσεως.

β) Αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν καθ' ὧν ἡ ἔφεσις ἀποφάσεων προθεσμίαι πρὸς ἐνάσκησιν αὐτῆς, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, οὐδὲ μακρότεραι τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων.

Αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ ἀναθεωρήσεως.

Ἄρθρον 45.

1. Κατ' ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἐπιτρέπεται, ἐντὸς ἑξήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της, αἴτησις ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν ἢ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου ἢ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδιδομένων κανονισμῶν.

2. Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις ὑποβάλλεται καὶ ἐκδικάζεται κατὰ τὰς ἰσχυούσας περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διατάξεις.

3. Κατ' ἐκδοθεισῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων, ἐπιτρέπεται ἀναθεώρησις ἀσκουμένη ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντως τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 785. Πολ. Δικ. Τὴν ἀναθεώρησιν δύναται νὰ ζητήσῃ πᾶν μετασχὸν εἰς τὴν δίκην πρόσωπον.

4. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Δικαιοσύνης θέλουσι καθορισθῇ.

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως καὶ καταχωρήσεως τῆς περὶ ἀναθεωρήσεως αἰτήσεως ἀπηλλαγμένης παντὸς τέλους καὶ

β) Αἱ προθεσμίαι ἐνασκήσεως ἀναλόγως τῶν διαφόρων λόγων ἀναθεωρήσεως.

Πρωτοβάθμια Διοικ. Ἀσφαλ. Δικαστήρια.

Ἄρθρον 46.

1. Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 43 ἀναφερομένων προσφυγῶν συνιστῶνται εἰς τὰς ἕδρας τῶν μεγαλυτέρων Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., Πρωτοβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, ὅπερ ὁρίζει τὴν κατὰ τόπον ἁρμοδιότητα αὐτῶν.

2. Ἕκαστον Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Ἀσφαλιστικὸν Δικαστήριον ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ Προέδρου ἐκ δύο μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως.

3. Ὁ Πρόεδρος ἑκάστου Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ ὁ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος ἀναπληρωτής τούτου, διορίζονται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ τούτου ὑπηρετούντων Προέδρων Πρωτοδικῶν ἢ Πρωτοδικῶν.

4. Τὰ δύο μέλη καὶ δύο ἀναπληρωταί του διορίζονται τὸ ἓν ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τὸ ἕτερον ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν, δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἕδρα τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ ὑποδεικνύονται ὁ μὲν ἠσφαλισμένος καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ὁ δὲ ἐργοδότης καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, καθ' ἃ θέλει ὁρίσει τὸ κατὰ τὴν παρ. 7 τοῦ ἑπομένου ἄρθρου προβλεπόμενον διάταγμα.

5. Πρὸς ταχυτέραν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων, δύνανται παρὰ τοῖς Πρωτοβαθμίοις Ἀσφαλιστικοῖς Δικαστηρίοις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, νὰ λειτουργοῦσι δύο ἢ πλείονα τμήματα συντιθέμενα κατὰ τὰ διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα.

Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια.

Ἄρθρον 47.

1. Συνιστῶνται εἰς τὰς ἕδρας τῶν ἐφετείων, διὰ διαταγμάτων ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν περὶ ὧν ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 43 προσφυγῶν καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 44 ἀσκουμένων ἐφέσεων.

2. Τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ Προέδρου, τεσσάρων μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως.

3. Ὡς Πρόεδροι τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διορίζονται Ἀρεοπαγῖται ἢ Πρόεδροι Ἐφετῶν ἢ Ἐφέται δι' ἀναπλήρωσιν τῶν ὁποίων, εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος, διορίζονται ἀνὰ τρεῖς Ἀρεοπαγῖται ἢ Πρόεδροι Ἐφετῶν ἢ Ἐφέται.

4. Τὰ δύο ἐκ τῶν μελῶν ἑκάστου Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των διορίζονται ἐξ εἰδικῶν προσώπων ἐχόντων πεῖραν καὶ γνώσεις περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα καὶ κεκτημένων πτυχίον Νομικῆς Σχολῆς, λαμβανομένων ἐκ πίνακος περιλαμβάνοντος διπλάσιον ἀριθμὸν τῶν ἀπαιτουμένων τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν καὶ καταρτιζομένου ὑπὸ Εἰδικοῦ Συμβουλίου ἀπαρτιζομένου:

α) Ἐκ δύο Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, ὑποδεικνυομένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ.

β) Ἐξ ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου, ὑποδεικνυομένου μεθ' ἑνὸς ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ

γ) Ἐκ δύο καθηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑποδεικνυομένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, ὑπὸ τῆς Σχολῆς.

Ἅπαντα τὰ μέλη, τακτικὰ καὶ ἀναπληρωματικά, τοῦ εἰδικοῦ ὡς ἄνω Συμβουλίου, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται ὁ Πρόεδρος Συμβουλίου καὶ αἱ καταβλητέαι εἰς τοὺς μετέχοντας αὐτοῦ ἀποζημιώσεις.

Τὰ τῆς προσελεύσεως εἰς Συνεδρίασιν, ἀπαρτίας, λήψεως ἀποφάσεων καὶ γενικῶς τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας τοῦ Συμβουλίου ὁρισθήσονται διὰ τοῦ περὶ οὗ ἡ παρ. 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου Β. Δ)τος.

Ἐκ τῶν λοιπῶν δύο μελῶν, τὸ ἓν δέον νὰ εἶναι ἠσφαλισμένος ὑποδεικνυόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ τὸ ἕτερον ἐργοδότης, ὑποδεικνυόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, καθ' ἃ θέλει ὁρίσει τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπόμενον Διάταγμα.

Τῶν μελῶν διορίζονται διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος ἀνὰ τέσσαρα ἀναπληρωματικὰ μέλη ἐκ τῶν πληρούντων τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις.

5. Διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Δικαιοσύνης θέλουσι διορισθῇ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, οἱ Πρόεδροι καὶ τὰ μέλη τῶν Δευτεροβαθμίων Δικαστηρίων.

6. Πρὸς ταχυτέραν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων δύνανται νὰ χωρισθοῦν τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια εἰς δύο τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων συντίθεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁρισθέντα.

7. Διὰ Β. Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας θέλουσιν ὁρισθῇ ὁ τρόπος ὑποδείξεως οἱ λόγοι καὶ ὁ τρόπος ἀντικαταστάσεως, μεταθέσεως ἢ παύσεως τῶν μελῶν τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων.

8. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν δικαστῶν αὐξάνεται κατὰ δύο (2) Προέδρους Ἐφετῶν, πέντε (5) Ἐφέτας, ἑπτὰ (7) Προέδρους Πρωτοδικῶν καὶ δεκαπέντε (15) Πρωτοδίκας.

Κοιναὶ διατάξεις.

Ἄρθρον 48.

1. Τὰ Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια ἢ ἕκαστον τῶν Τμημάτων τούτων ἀποτελοῦσιν ἰδίας ἀνεξαρτήτους ἀρχάς.

2. Οἱ Πρόεδροι, τὰ μέλη καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διορίζονται ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ.

3. Οὐδεὶς διορίζεται οὐδὲ δύναται νὰ εἶναι μέλος Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου :

α) Ἐὰν ὑπάρχῃ τις ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 12 παρ. 4 ἀναφερομένων λόγων.

β) Ἐὰν δὲν καταστῇ ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ οὗ μετέχει Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου.

4. Ἡ ἰδιότης τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ μέλους ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων μονίμων ἐπιτροπῶν ἢ συμβουλίων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

5. Παρ' ἑκάστῳ Ἀσφαλιστικῷ Δικαστηρίῳ λειτουργεῖ γραμματεία ἀποτελουμένη ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα.

6. Διὰ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ Προέδρου ἢ τῶν μελῶν Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἐναντίον ἀποφάσεως ἀπορριπτούσης τὴν αἴτησιν ἐξαιρέσεως οὐδὲν ἔνδικον μέσον ἐπιτρέπεται.

Δὲν συγχωρεῖται ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἐξαιρεθέντος.

7. Τὰ Διατάγματα περὶ τῆς συστάσεως τῶν ἐν ἄρθροις 46, 47 Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, δέον νὰ ἐκδοθοῦν ἐντὸς 80 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

8. Αἱ δαπάναι τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ παρόντος Νόμου Ἐπιτροπῆς, τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 παρ. 4 τοῦ παρόντος Συμβουλίου καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, βαρύνουσι τὸ Ι.Κ.Α. καὶ καταβάλλονται ὑπὸ τούτου, δυναμένου ἀντιστοίχως νὰ ἀπαλλάσσηται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκ τῆς πρὸς τὸν Λογαριασμὸν Βελτιώσεως Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τὸν συσταθέντα διὰ τοῦ Α. Ν. 591)37 καὶ συγχωνευθέντα εἰς τὸν Κρατικὸν Πρ)σμὸν διὰ τοῦ Νόμου 1646)51, τοῦ κυρώσαντος τὸν Α. Ν. 1500)50, καταβαλλομένης ὑπὸ τούτου εἰσφορᾶς. Τὰ ποσὰ τῶν ὡς ἄνω πάσης φύσεως δαπανῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μέχρι τοῦδε καταβλητέων τοιούτων, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης, θέλει ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 49.

1. Οἱ διάδικοι δύνανται νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ διὰ πληρεξουσίων.

Κανονισμὸς θέλει ὁρίσει τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν ἀμοιβῶν τῶν δικηγόρων καὶ δικολάβων πληρεξουσίων.

2. Ἡ ἐκδίκασις τῶν ὑποθέσεων διεξάγεται καὶ ἀπόντος τοῦ προσηκόντως κληθέντος διαδίκου.

3. Αἱ κλήσεις τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων ἐνεργοῦνται παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοβαθμίου ἢ τοῦ Γραμματέως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἢ τῶν Τμημάτων τούτου, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν ὁρισμῶν τῆς ποινικῆς δικονομίας.

4. Ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων εἶναι προφορικὴ καὶ δημοσία. Δι' ἀποφάσεως ὅμως τοῦ Δικαστηρίου δύναται ν' ἀποκλείηται ἡ δημοσιότης τῆς συζητήσεως, ὁσάκις κρίνεται αὕτη ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ προσβάλλει τὴ ἰατρικὸν ἀπόρρητον.

5. Τὰ ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια, ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν ὑποθέσεων, ἀναζητοῦσιν ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν οὐσιαστικὴν ἀλήθειαν, χρησιμοποιοῦντα καὶ ἐλευθέρως ἐκτιμῶντα πάντα τὰ ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις ἐπιτρεπόμενα ἀποδεικτικὰ μέσα.

Κατὰ τῶν ψευδορκούντων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη διεξαγωγῆς ἀποδείξεων ἐκτὸς τῆς ἕδρας των, τὰ ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια δύνανται ν' ἀναθέτωσι τὴν διεξαγωγὴν εἰς ἕτερον δικαστήριον ἢ ἄλλην δημοσίαν ἀρχὴν τοῦ τόπου διεξαγωγῆς.

6. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐκδίδονται εἰδικῶς ἠτιολογημέναι καὶ ἀπαγγέλλονται ἐν δημοσίᾳ αὐτῶν συνεδριάσει.

7. Διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, θέλουσιν ὁρισθῇ τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τῶν Προέδρων Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν, ὁ τρόπος καὶ ἡ σειρὰ εἰσαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων πρὸς ἐκδίκασιν, ὡς καὶ ὁ τρόπος λήψεως, κοινοποιήσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων.

Διαφοραὶ ἐκ συμβάσεων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 50.

1. Διὰ τῶν συμβάσεων τῶν συναπτομένων μεταξὺ τοῦ Ι. Κ. Α. καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ὁπωσδήποτε συναλλασσομένων διὰ παροχὴν εἰς αὐτὸ ὑπηρεσιῶν, ἢ πραγμάτων, δύναται νὰ ὁρίζηται, ὅτι αἱ μεταξὺ αὐτῶν ἐκ τῶν συμβάσεων ἀναφυόμεναι διαφοραί, λύονται παρὰ πρωτοβαθμίοις Διοικητικοῖς Ἀσφαλιστικοῖς Δικαστηρίοις ἢ τοῦ δευτεροβαθμίου τοιούτου, κατὰ τὴν διὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένην διαδικασίαν, ἀποκλειομένης τῆς τακτικῆς τοιαύτης.

2. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος διαφορῶν, ἵνα καταστῶσιν ἐκτελεσταί, δέον νὰ περιαφθῶσι τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἕδρα τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου

Κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐνεργουμένης περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως οὐδὲν ἔνδικον μέσον ἐπιτρέπεται.

Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὑπάγεται καὶ ἡ ἐκδίκασις προσφυγῶν κατ' ἀποφάσεων ὀργάνων τῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑπαγομένων πάσης φύσεως εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν

Ταμείων, ἐχουσῶν ὡς ἀντικείμενον τὰ περὶ ὧν τὰ ἐδάφια α', β', γ' καὶ δ' τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα θέματα, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν περὶ Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου.

Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως.

Ἄρθρον 51.

1. Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων, οἵτινες διετέλεσαν διαδοχικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς κυρίας ἀσφαλίσεως, οὗτοι δικαιοῦνται συντάξεως ἢ βοηθήματος τύπου συντάξεως, παρὰ τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς διεπούσης αὐτὸν νομοθεσίας, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐπραγματοποίησαν 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου καὶ παρῆλθε διετία τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς αὐτήν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ τελευταῖος Ὀργανισμὸς ὑποχρεοῦται ὅπως συνυπολογίσῃ ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς πράγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ. τόσον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως ἐὰν τοῦτο ποικίλλῃ ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως χρονικῶν προϋποθέσεων, βάσει τῆς διεπούσης αὐτὸν νομοθεσίας.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ κινδύνου, ὁ ἠσφαλισμένος δὲν συνεπλήρωσε διετῆ ὑπαγωγήν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ καὶ 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τούτου, δικαιοῦται συντάξεως κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ, προβλεπομένας προϋποθέσεις καὶ ὅρους, τηρουμένης καὶ τῆς διατάξεως τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου, αὕτη ὅμως καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, εἰς ὃν ὁ ἠσφαλισμένος ὑπήχθη τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει.

Ὁ συνυπολογισμὸς τῆς παρ' ἑτέροις Ὀργανισμοῖς κυρίας ἀσφαλίσεως πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, κατὰ τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα, τόσον διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως, πραγματοποιεῖται ἄνευ μεταφορᾶς ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ. ἐπεγομένων αὐτοματῶν συμψηφισμῶν.

2. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται ὁσάκις κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τινι Ὀργανισμῷ. εἰς ὃν ὑπήχθη ὁ ἠσφαλισμένος πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ τοῦ ἀπομένοντος τὴν σύνταξιν. ἔτυνε ἐφ' ἅπαξ παροχῆς, ἢ ἐπιστροφῆς εἰσφορῶν. ἢ συντάξεως παρὰ τούτου καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ λαμβάνων ταύτην.

3. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς σφρεῖς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως. ὡς καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβολῆς φορέως ἀσκοῦντος ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ἐκκρεμουσῶν ὑποθέσεων μεταφορᾶς ἀτομικῶν λογαριασμῶν ἀπὸ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ εἰς ἕτερον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παρ. 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. 694)1937. αἵτινες καταργοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος. τῶν ἐκκρεμουσῶν ὡς ἄνω ὑποθέσεων ὡς καὶ πάσης εἰσαθήποτε συναφοῦς τοιαύτης, ἥτις ἤθελε προκύψει εἰς τὸ μέλλον, ρυθμιζομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου.

5. Τυχὸν ἀμφισβητήσεις κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

6. Κατ' ἐξαίρεσιν. ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἔπαπτει. ἡμερομίσθιοι καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου. ὑπαχθέντες ἐπὶ ὡρισμένῳ χρόνῳ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου τοῦ Ι.Κ.Α.. ἤθελον διακωθῇ συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου, ἐὰν διὰ τὴν ἀπονομὴν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν ταύτης λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ χρόνος τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀσφαλίσεως αὐτῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.. τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποχρεοῦται ὅ πως καταβάλῃ εἰς Δημόσιον τὰς διὰ λογαριασμὸν τῶν οὕτω συντξιοδοτουμένων καταβληθείσας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς αὐτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Κυρώσεις καὶ τελικαὶ καὶ μεταβατικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρον 52ον

Εἰδικὴ Προστασία Προσωπικοῦ Ι.Κ.Α.

1. Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., τῶν τακτικῶν καὶ εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν αὐτοῦ καὶ τῶν πάσης φύσεως λοιπῶν συλλογικῶν ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος τὰ μέλη τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων. τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ πᾶν πρόσωπον παρέχον οἱαδήποτε ὑπηρεσίας πρὸς αὐτὸ ἢ τοὺς παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένους, εἰς οἱανδήποτε νομικὴν σχέσιν καὶ ἂν τελῇ πρὸς αὐτό, ὑπέχουσιν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των τὰς ποινικὰς εὐθύνας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

2. Ὡς πρὸς τὴν κατάσχεσιν καὶ ἐκχώρησιν τοῦ μισθοῦ καὶ ἀποζημιώσεων ἐν γένει τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφαρμόζονται αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι, περὶ κατασχέσεως καὶ ἐκχωρήσεως τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεις.

Στερήσεις καὶ ἐκπτώσεις ἐκ τῶν παροχῶν.

Ἄρθρον 53ον.

1. Ὁ ἠσφαλισμένος ἢ ὁ συνταξιοῦχος, ἐὰν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τιμωρηθῇ δι' ἀδίκημα σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν ἀσφάλισιν, διαπραχθὲν εἰς βάρος τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτοῦ, δύναται νὰ στερῆται δι' ἀποφάσεων τῶν διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθησομένων ὀργάνων, τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τῶν τριῶν μηνῶν. Ὁ οὕτω στερούμενος τῶν παροχῶν ἠσφαλισμένος δὲν ἀπαλλάσσεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς στερήσεως, τοῦ βαρύνοντος αὐτόν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 25. τμήματος τῶν εἰσφορῶν.

2. Ὁ ἠσφαλισμένος ἢ ὁ συνταξιοῦχος, ἐὰν ποιῆται, αὐτὸς ἢ μέλος τῆς οἰκογενείας του, κατάχρησιν τῶν παροχῶν τῶν κλάδων ἀνεργίας καὶ ἀσθενείας εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, δύναται νὰ στερηθῇ τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τῶ 3 μηνῶν. κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ. Διὰ τὸν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης στερούμενον τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλισμένον, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς προηγουμένης παραγράφου.

Ποινικαὶ κυρώσεις.

Ἄρθρον 54ον.

Ἐὰν δὲν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς αὐστηροτέρων ποινικῶν διατάξεων, τιμωρεῖται :

1. Διὰ κρατήσεως ἢ διὰ προστίμου ἢ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν τούτων, πᾶς ὅστις δι' ἀπρεποῦς συμπεριφορᾶς εἰς τὰ γραφεῖα καὶ ἰατρεῖα τοῦ Ι.Κ.Α. δυσχεραίνει τὸ ἐν αὐτοῖς ἐπιτελούμενον ἔργον.

2. Διὰ τῶν ποινῶν τοῦ ἄρθρου 458 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος α) πᾶς ὅστις παραβαίνει τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 25 καὶ 26 τοῦ παρόντος καὶ τῶν βάσει τούτων ἐκδιδομένων Κανονισμῶν

β) τὰ περὶ ὧν ἡ § 10 τοῦ ἄρθρου 26 ὄργανα ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν ὁρισμῶν αὐτῆς.

3. Εἰς ἐργοδότας μὴ συμμορφουμένους πρὸς τὰς ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἐπιβαλλομένας αὐτοῖς ὑποχρεώσεις περὶ μέτρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας. δύνανται κατὰ τὰ διὰ τοῦ κανονισμοῦ ὁρισθησόμενα αἱ Τ.Δ.Ε. τῶν οἰκείων Ὑπ)τῶν νὰ ἐπαυξάνωσι τὸ πολὺ μέχρι 50 α)ο. τὰ βαρύνοντα τοὺς ἐν λόγῳ ἐργοδότας τμήματα τῶν εἰσφορῶν.

Προσωπικὸν συγχωνευομένων Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 55ον.

1. Τὸ πάσης φύσεως διοικητικὸν προσωπικὸν τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου μετατάσσεται ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τούτου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διατηρούμενον ὡς ὑπεράριθμον προσωπικὸν αὐτοῦ μέχρι τῆς κατὰ τὰς ἑπομένας παραγράφους ἐντάξεως αὐτοῦ.

2. Τὸ οὕτω διατηρούμενον διοικητικὸν προσωπικὸν ἐντάσσεται βάσει τῶν τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν αὐτοῦ προσόντων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., λαμβανομένης ἐντὸς ἑξαμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως εἰς θέσεις καὶ βαθμοὺς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναλόγους πρὸς τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ αὐτοῦ προσόντα καὶ τὰ προβλεπόμενα τοιαῦτα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν εἰς ἃς κατατάσσεται θέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου τῆς τοιαύτης κατατάξεως οἱ ἀνωτέρω δικαιοῦνται τῶν ἀποδοχῶν τῆς θέσεως εἰς ἣν κατετάγησαν.

Οἱ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων νὰ ἐνταχθῶσιν εἰς θέσιν τινὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διατηροῦνται παρ' αὐτῷ ὡς ὑπεράριθμοι.

Οἱ ἐκ τούτων παραιτούμενοι ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως ὡς καὶ οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι τὴν μετάταξιν ἢ τὴν ἔνταξιν δικαιοῦνται ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 προβλεπομένης, μὴ δυναμένης ὅμως νὰ ὑπερβῇ τοὺς 30 μισθούς.

Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποχωροῦντες διὰ τὴν τυχὸν συνταξιοδότησίν των παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, θεωροῦνται ὡς ἀπολυόμενοι λόγῳ καταργήσεως θέσεως.

Κατὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων περὶ ἐντάξεως ἐπιτρέπεται ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 23 Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ὑποβαλλομένης ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ κατατάξεως ἢ μὴ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου.

Αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως, δέον ὅπως ἐκδίδωνται ἐντὸς μηνὸς τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως.

3. Οἱ ἐκ τοῦ τακτικοῦ κυρίου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ (ἰατροὶ γενικῆς ἰατρικῆς καὶ εἰδικοτήτων καὶ ὀδοντίατροι) κατέχοντες ὀργανικὰς θέσεις παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ καὶ ἀμειβόμενοι διὰ μισθοῦ ἢ παγίας ἀποζημιώσεως, μετατάσσονται εἰς θέσεις ἰατρῶν θεραπευτῶν τοῦ ΙΚΑ ἐπὶ παγίᾳ ἀποζημιώσει, προσλαμβάνοντες ἅμα τὴν νομικὴν θέσιν τῶν ἰατρῶν τοῦ ΙΚΑ τῆς κατηγορίας ταύτης, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως διετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ καὶ ἔχουν τὰ διὰ τὰς ἀνωτέρω θέσεις τοῦ ΙΚΑ προβλεπόμενα προσόντα. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπολύονται λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὸ διπλάσιον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των.

Οἱ ἐκ τούτων ἔχοντες τὰ προσόντα διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων ἰατρῶν ἐλεγκτῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὄντες δὲ μόνιμοι ὑπάλληλοι τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως δύνανται μετ' ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου Συμβουλίου νὰ καταταγοῦν καὶ εἰς θέσεις Ἰατρῶν Ἐλεγκτῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὁ μισθὸς ἢ ἡ παγία ἀποζημίωσις τῶν κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον μεταταστομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἐχόντων δεκαετῆ παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ὑπηρεσίαν δὲν δύναται ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι κατωτέρα τοῦ μισθοῦ ἢ τῆς παγίας ἀποζημιώσεως, ἣν ἐλάμβανον παρὰ τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως.

5. Τὸ πάσης φύσεως δευτερεῦον ὑγειονομικὸν προσωπικὸν (μαῖαι, νοσοκόμοι κλπ.) τοῦ συγχωνευομένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου, μετατάσσεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως διετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ, ἄλλως ἀπολύεται δικαιούμενον ὡς ἀποζημιώσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ποσὸν ἴσου πρὸς τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἀποδοχάς του δύο μηνῶν.

Οἱ κατὰ τ' ἀνωτέρω μεταταστόμενοι εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατατάσσονται εἰς θέσεις καὶ βαθμοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς παρ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν καὶ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου ταύτης καὶ τῆς παραγράφου 3.

6. Ἀπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὁριστικῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω μετατάξεως ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ Ἱδρύματος αὐξάνεται ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους ἑκάστοτε κατατασσομένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διοικητικοῦ καὶ κυρίου καὶ δευτερεύοντος ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, εἰς ἃς ἐντάσσεται τοῦτο ἄνευ ἑτέρας διατυπώσεως, τῆς σχετικῆς περὶ ἐντάξεως ἀποφάσεως δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Αἱ δυνάμει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως δημιουργούμεναι ὀργανικαὶ θέσεις εἰς τὸ Ι.Κ.Α., δύνανται νὰ καταργῶνται δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ., δημοσιευομένων ἐντολῶν τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἅμα τῇ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀποχωρήσει ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν ἐνταχθέντων εἰς ταύτας.

7. Τὸ ὁπωσδήποτε ὑπηρετοῦν ἔκτακτον καὶ ἐπὶ συμβάσει ἢ ἡμερομισθίῳ προσωπικὸν εἰς συγχωνευόμενον Ταμεῖον, μετατάσσεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὡς ὑπεράριθμον αὐτοῦ προσωπικὸν μὲ τὰς ἃς ἐλάμβανε ἀποδοχὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως, διατηρούμενον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐφ' ὅσον χρόνον καθορίζει ἡ περὶ προσλήψεώς του ἀπόφασις τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου, ἀπολυόμενον μετὰ τὴν πάροδον αὐτοῦ ἐπὶ τῇ καταβολῇ αὐτῷ ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ὑπὸ τοῦ Ν. 2112 προβλεπομένης διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους. Ἐὰν ἡ πρόσληψις τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἐγένετο διὰ χρόνον ἀόριστον, τοῦτο δύναται ν' ἀπολύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, παραφυλασσομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 παρ. 7, ὁποτεδήποτε μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συγχωνεύσεως ἐπὶ τῇ καταβολῇ αὐτῷ τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως.

8. Διὰ Κανονισμοῦ θέλουν ὁρισθῇ τὰ τῆς ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ὡς τοιαύτης παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ ἐντασσόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων τοῦ παρόντος προσωπικὸν τῶν συγχωνευομένων Ταμείων ὡς καὶ τὰ τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ θέλει ρυθμισθῇ καὶ πᾶν ζήτημα γεννώμενον ἐκ τῆς τυχὸν λειτουργίας παρὰ τοῖς συγχωνευομένοις Ταμείοις Εἰδικῶν λογαριασμῶν Προνοίας ὑπὲρ τοῦ Προσωπικοῦ αὐτῶν.

Ὑπολογισμὸς ἐπιδομάτων καὶ συντάξεων
συγχωνευομένων Ταμείων.

Ἄρθρον 56.

1. Πρόσωπα λαμβάνοντα ἐπίδομα ἀνεργίας παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντα τοῦτο παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς προβλεπομένους παρὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος διατάξεων καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τούτων, προβλεπομένην διάρκειαν καὶ ποσόν.

2. Πρόσωπα λαμβάνοντα ἐπιδόματα ἀσθενείας καὶ μητρότητος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἐξακολουθοῦν δικαιούμενα τούτων ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς προβλεπομένους παρὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος διατάξεων καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τούτων προβλεπομένην διάρκειαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος Νόμου. Ἐὰν ὅμως ταῦτα εἶναι κατώτερα κατὰ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων, καταβάλλονται αὐτοῖς τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος ὁριζόμενα.

Εἰδικῶς, οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος τυγχάνοντες ἀπὸ διετίας τοὐλάχιστον ἐπιδόματος ἀσθενείας λόγῳ φυματιώσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., συνεχίζουσι τὴν ἐπιδότησίν των βάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐπὶ 360 ἡμέρας ἀπὸ ταύτης, δικαιούμενοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω 360 ἡμερῶν εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἴσου πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενον εἰδικὸν ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἔστω καὶ ἂν δὲν πληροῦν τὰς διὰ τὴν χορήγησιν αὐτοῦ προβλεπομένας χρονικὰς προϋποθέσεις, ἐφ' ὅσον δὲ πάντως πληροῦν τοὺς ὅρους τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ παρόντος καὶ δι' ὅσον χρόνον προβλέπεται ἡ καταβολὴ τούτου.

3. Αἱ διατάξεις τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ διὰ τοὺς ἐπιδοτουμένους λόγῳ ἀσθενείας ἢ μητρότητος τῶν συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἐλάμβανον ἐπίδομα ἀσθενείας ἢ μητρότητος.

4. Οἱ συνταξιοῦχοι Εἰδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐξακολουθοῦν συνταξιοδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνός, οἱ ἀνωτέρω δικαιοῦνται τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων, ὑπολογιζομένων, βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τούτου, ἐφαρμοζομένης καὶ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 26, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Ὑπερέβησαν προκειμένου περὶ ἀρρένων τὸ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ

β) πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 2 ἢ

γ) συνταξιοδοτοῦνται ὡς μέλη οἰκογενείας θανόντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου καὶ πληροῦν τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 6 ὁριζομένας προϋποθέσεις, χαρακτηρισμοῦ των ὡς μελῶν οἰκογενείας δικαιουμένων συντάξεως.

Ἐὰν ὅμως οἱ ἀνωτέρω ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως μεγαλύτερον ποσὸν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀπονεμητέας αὐτοῖς συντάξεως, συνεχίζουν λαμβάνοντες τὴν ἀνωτέραν τοιαύτην.

Μὴ συντρεχουσῶν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προϋποθέσεων οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν ἣν ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως σύνταξιν παρὰ τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου.

Καθυστερούμεναι εἰσφοραί

Ἄρθρον 57.

1. Ἐργοδόται ὀφείλοντες καθυστερουμένας εἰσφορὰς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου, ἀπαλλάσσονται παντὸς προσθέτου τέλους καὶ τόκου, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἤθελον τακτοποιήσει ταύτας. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἄνω προθεσμίας αἱ ὡς ἄνω καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ ἐπιβαρύνονται δι' ἑφ' ἅπαξ τέλους 50 ο/ο. Ὀφειλέται ἐκ προσθέτων τελῶν ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ἤδη κατέβαλον τὰς εἰσφοράς, εἰς ἃς ἀφοροῦν ταῦτα. Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν τόκων ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν καταργεῖται, ἀφ' ἧς ἴσχυσεν. Τυχὸν ὅμως καταβληθέντες τοιοῦτοι δὲν ἐπιστρέφονται.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., δημοσιευθησομένης ἐπιμελείᾳ τοῦ Προέδρου τούτου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ληφθησομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ κατατάξεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις ἀποφάσεώς του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 24, παρ. 4 τοῦ παρόντος, δύναται νὰ ὁρισθῇ ὅτι αἱ μήπω βεβαιωθεῖσαι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ μέχρι τῆς ἡμερομηνίας ταύτης, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, θὰ ὑπολογίζωνται βάσει τῶν τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῆς κλάσεως εἰς ἣν θὰ καταταχθῶσιν οἱ ἠσφαλισμένοι, δι' οὓς ὀφείλονται αἱ εἰσφοραί.

2. Καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ παρ' ἠσφαλισμένων προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, διὰ χρόνον μεταγενέστερον τῆς 1ης Μαΐου 1949 ὑπολογίζονται βάσει τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 41 παρ. 4 τοῦ παρόντος γενησομένην κατάταξίν των εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, ἐξοφλοῦνται δὲ ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ δικαιώματος πρὸς περαιτέρω προαιρετικὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως.

3. Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α. Ν. 1022)46 «περὶ κανονισμοῦ τοῦ τρόπου διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῶν ὀργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κλπ. δὲν ἐφαρμόζεται διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ἀφ' ἧς ἴσχυσεν.

4. Τὸ Δημόσιον ἀπαλλάσσεται ἐκ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὀφειλομένων ὑπὸ τούτου πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας εἰσφορῶν, τυχὸν ὅμως καταβληθεῖσαι τοιαῦται δὲν ἀναζητοῦνται.

Ἀνασυγκρότησις Συλλογικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 58.

Τὰ ὑφιστάμενα κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου συλλογικὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἃ προβλέπεται διάφορος σύνθεσις ὑπὸ τοῦ παρόντος, θέλουσιν ἀνασυγκροτηθῇ ἐντὸς διμήνου ἀπὸ ταύτης, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, τῆς θητείας τῶν ὑφισταμένων τοιούτων θεωρουμένης, ὡς ληξάσης ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν νέων μελῶν.

Προκειμένου περὶ Ὑπ)των εἰς ἃ δὲν ἤθελε κριθῇ σκόπιμος ἡ σύστασις Τ.Ε.Ε. καὶ Τ.Δ.Ε. συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 παρ. 9 καὶ 17 παρ. 9 τοῦ παρόντος, τὰ ἤδη λειτουργοῦντα τοιαῦτα ἀπαλλάσσονται τῶν καθηκόντων των μετὰ πάροδον διμήνου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ὑποχρεωτικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 59.

Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωνεύσεως εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποχρεοῦται ὅπως συνεχίζῃ τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς τὸ συγχωνευόμενον Ταμεῖον ἀσφαλιζομένων προσώπων ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχῃ εἰσέτι ἐπεκταθῇ εἰς τὴν περιοχὴν ἀπασχολήσεως τούτων, ἐπεκτεινομένης αὐτομάτως τῆς ἀσφαλίσεώς του καὶ εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ταῦτα.

Καταργούμεναι διατάξεις.—Ἰδιωτικαὶ ἀσφάλειαι κλπ.

Ἄρθρον 60.

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται ὁ Νόμος 6298)34 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» πλὴν τῶν ἄρθρων 19 παρ. 9α καὶ 9β, 61, 62 καὶ 63, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως καὶ ὁ Α.Ν. 118)45 «περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, πλὴν τοῦ ἄρθρου 9, καὶ τῶν μὴ ἀσφαλιστικοῦ περιεχομένου διατάξεων τούτου καταργουμένης συγχρόνως καὶ πάσης διατάξεως τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας ἀντιτιθεμένης εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Μέχρις ἐκδόσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων κανονισμῶν ἰσχύουσιν εὐθέως ἢ ἀναλογικῶς αἱ διατάξεις τῶν ἤδη ἰσχυόντων κανονισμῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Προκειμένου εἰδικῶς περὶ Κανονισμῶν ρυθμιζόντων τὰ τῆς καταστάσεως ἐν γένει τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος, αἱ τυχὸν ὑπὸ τούτων ἢ παρ' ἑτέρων διατάξεων προβλεπόμεναι ἐγκρίσεις ἀποφάσεων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. παρὰ τοῦ ἐποπτεύοντος Ὑπουργείου δὲν ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων παραγουσῶν πάντα τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα αὐτῶν καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τούτων, δημοσιευομένων δὲ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐὰν ἀπαιτεῖται τοιαύτη δημοσίευσις, ἐντολῇ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. ἐξουσιοδοτηθησομένου πρὸς τοῦτο Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

Αἱ ἁρμοδιότητες τῶν γραφείων εὑρέσεως ἐργασίας περιέρχονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ι.Κ.Α. καταργουμένης πάσης ἄλλης σχετικῆς διατάξεως καὶ ἀπαγορευομένης τῆς συστάσεως ἰδιωτικῶν ἢ ἄλλων τοιούτων. Τὰ τῆς συστάσεως καὶ τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας αὐτῶν θέλουσι ρυθμισθῇ δι' εἰδικῶν κανονισμῶν.

Μέχρις ἐκδόσεως τῶν κανονισμῶν τούτων διέπονται ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάξεων.

2. Αἱ τυχὸν ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μέσῳ τῶν Γραφ. Εὑρέσεως Ἐργασίας, καὶ αἱ τυχὸν τοιαῦται περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγγελίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῶν ὡς ἄνω συμβάσεων δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸ Δημόσιον. Αἱ ἐνεργοῦσαι ὅμως τὰς προσλήψεις ἢ καταγγελίας τοιούτων συμβάσεως διοικητικαὶ ἀρχαὶ ἢ ἄλλα δημόσια ὄργανα ὑποχρεοῦνται ὅπως ἀναγγέλλουν εἰς τὰ οἰκεῖα Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας πᾶσαν τοιαύτην πρόσληψιν ἢ καταγγελίαν, χωρὶς ὅμως ἡ παράλειψις τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας νὰ συνεπάγεται οἱανδήποτε ἀστικὴν ἢ ποινικὴν κύρωσιν ἢ ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ ἢ τρίτων ἔναντι τοῦ Δημοσίου.

3) Εἰς περίπτωσιν ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ θανάτου, ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐὰν ὁ παθὼν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἀσφαλιστέων κατὰ τὸν παρόντα νόμον προσώπων ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του, τὰ ἐν ἄρθρῳ 28 παραγρ. 6 ἀναφερόμενα πρόσωπα, δικαιοῦνται τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ παρόντος νόμου, ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Β. Δ)τος τῆς 24ης Ἰου-

λίου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς παρὰ τούτων προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας.

4) Αἱ παρὰ τῶν κατὰ τὸ Β. Διάταγμα, περὶ οὗ ἡ προηγουμένη παράγραφος, ὑποχρέων εἰς ἀποζημίωσιν, ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, συναφθεῖσαι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου συμβάσεις, περὶ μεταθέσεως τῶν διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑποχρεώσεών των εἰς ἰδιωτικὰς ἀσφαλιστικὰς ἐπιχειρήσεις, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς λήξεώς των, οὐχὶ ὅμως πέραν τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος. Αἱ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συναπτόμεναι ὡς ἄνω συμβάσεις παύουσιν ἰσχύουσαι, ἅμα τῇ ὑπαγωγῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς οὓς ἀναφέρονται μισθωτῶν.

5) Ἐὰν τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς εἰς ἐργοδότην συμβεβλημένον κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον, ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος Νόμου ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Νόμου, τὸ μὲν τμῆμα τῶν εἰσφορῶν τῶν βαρυνουσῶν τὸν ἐν λόγῳ ἐργοδότην μειοῦται διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως κατὰ 25 ο)ο, ἡ δὲ ἐκ τῆς συμβάσεως δεσμευομένη ἰδιωτικὴ ἀσφαλιστικὴ ἐπιχείρησις, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέλθῃ ἀτύχημα εἴς τι τῶν ἐν λόγῳ προσώπων, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ ποσὸν, ὅπερ ἐκ τῆς συμβάσεως ὤφειλε νὰ καταβάλῃ, πρὸς θεραπείαν τοῦ παθόντος καὶ ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ἢ τῶν κληρονόμων του.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐὰν αἱ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγηθεῖσαι ἢ χορηγηταὶ κατὰ τὸν παρόντα Νόμον εἰς τὸν παθόντα ἢ τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 28 παράγραφος 6 παροχαί, ὑστεροῦσι κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ παρὰ τῆς ἰδιωτικῆς ἀσφαλιστικῆς ἐπιχειρήσεως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καταβληθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ τὴν διαφορὰν εἰς τὸν παθόντα καὶ τούτου θανόντος ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 28 παράγραφος 6.

6. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Δ)ντοῦ θέλει ἐνεργηθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ληφθησομένης μετὰ γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δημοσιευθησομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἄνευ τηρήσεως ἑτέρας τινος διατυπώσεως. Ἐὰν τὸ Δ. Σ. δὲν ὑποβάλῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμην του ἐντὸς 10ημέρου ἀφ' ἧς ζητηθῇ αὕτη παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οὗτος δύναται νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Δ)ντοῦ καὶ ἄνευ ταύτης.

7. Παρὰ τῇ Διευθύνσει Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας συνιστᾶται τμῆμα Ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας, αὐξανομένων τῶν ὀργανικῶν θέσεων Τμηματαρχῶν β' ἢ α' τάξεως τῆς Κεντρικῆς αὐτοῦ Ὑπηρεσίας κατὰ μίαν. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ὡς ἄνω τμήματος ὑπάγεται ἡ μελέτη καὶ εἰσήγησις ἐπὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς διεπούσης τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, τοὺς ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας νομοθεσίας καὶ γενικῶς τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ τούτων προτάσεων τροποποιήσεων ἢ συμπληρώσεων τῆς νομοθεσίας των.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης εἰς τὴν ἀνωτέρω θέσιν μετατάσσεται ἐπὶ τῷ βαθμῷ Τμηματάρχου α' τάξεως, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ληφθησομένης μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου, ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας πλέον τῆς πενταετίας ὑπηρετήσας κατ' ἀπόσπασιν καὶ κεκτημένος κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος τὸν βαθμὸν Τμηματάρχου α' τάξεως ὑπάλληλος τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον χρόνου ὑπηρεσίας του λογιζομένου διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν περαιτέρω προαγωγὴν ὡς χρόνου ὑπηρεσίας του παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας.

Μείωσις Εἰσφορῶν.

Ἄρθρον 61.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ μειοῦνται τὸ πολὺ μέχρι 10 ο)ο καὶ διὰ χρονικὴν περίοδον μιᾶς πενταετίας κατ' ἀνώτατον ὅριον, ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, αἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος καθοριζόμεναι εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς ἑτέρας πλὴν τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης περιφερείας.

Ἐπέκτασις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς Δωδεκάνησον.

Ἄρθρον 62.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν Δωδεκάνησον, ἄνευ τῆς τηρήσεως ἑτέρας τινος διατυπώσεως.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως δέον ὅπως ὡς πρὸς τὴν Ρόδον πραγματοποιηθῇ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952.

Κατὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν Δωδεκάνησον αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 25 εἰσφοραὶ, ὑπολογίζονται μειωμέναι κατὰ τὴν πρώτην 2ετίαν κατὰ 50 ο)ο κατὰ τὴν δευτέραν 2ετίαν κατὰ 30 ο)ο, κατὰ τὴν τρίτην 2ετίαν κατὰ 15 ο)ο καὶ ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους εἰς ὁλόκληρον.

Ἄρθρον 63.

1. Διὰ τοῦ παρόντος κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἐξεδόθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι ἅπασαι αἱ διοικητικαὶ πράξεις καὶ ἀποφάσεις δι' ὧν ἱδρύθησαν Ὑποκαταστήματα ἢ Τοπικὰ Παραρτήματα τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἐπεξετάθη ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τοιούτων Ὑποκαταστημάτων ἢ καὶ Παραρτημάτων.

2. Τὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑφιστάμενα πάσης φύσεως συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. ὧν ἡ θητεία τυχὸν ἔληξε, θεωροῦνται ὡς νομίμως ὑφιστάμενα καὶ λειτουργοῦντα μέχρι τῆς συγκροτήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων συλλογικῶν ὀργάνων τηρουμένων πάντως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 58.

3. Κυροῦται ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 32610)47 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 150 Φ.Ε.Κ. τῆς 10.10.47, τεῦχος δεύτερον.

Ἄρθρον 64.

1. Τὰ ἔξοδα διοικήσεως τοῦ Ι. Κ. Α. δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν ποσοστὸν 10 ο)ο ἐπὶ τῶν ἐτησίων ἐσόδων του. Κατὰ τὴν πρώτην πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν δύναται νὰ αὐξάνεται προτάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι. Κ. Α., δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης εἰσηγήσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μέχρι 15 ο)ο.

Ἄρθρον 65.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἐξαιρέσει τῶν περὶ πόρων καὶ παροχῶν διατάξεων αὐτοῦ ὧν ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου, τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκείνων δι' ἃς προβλέπεται διάφορος χρόνος ἰσχύος των, ὑποβληθήσεται δὲ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς κύρωσιν ἅμα τῇ συνόδῳ ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1951.

ΠΑΥΛΟΣ
Β.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον
Ὁ Πρόεδρος
ΣΟΦ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Τὰ Μέλη

ΗΛ. ΛΑΓΑΚΟΣ, Ν. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΖΕΡΒΑΣ, Φ. ΖΑΓΜΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Γ. ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ, Ε. ΚΟΘΡΗΣ, Π. ΓΑΡΟΤΦΑΛΙΑΣ, Δ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΜΟΔΗΣ, Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ, Δ. ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1951.
Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΗΛ. ΛΑΓΑΚΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου)